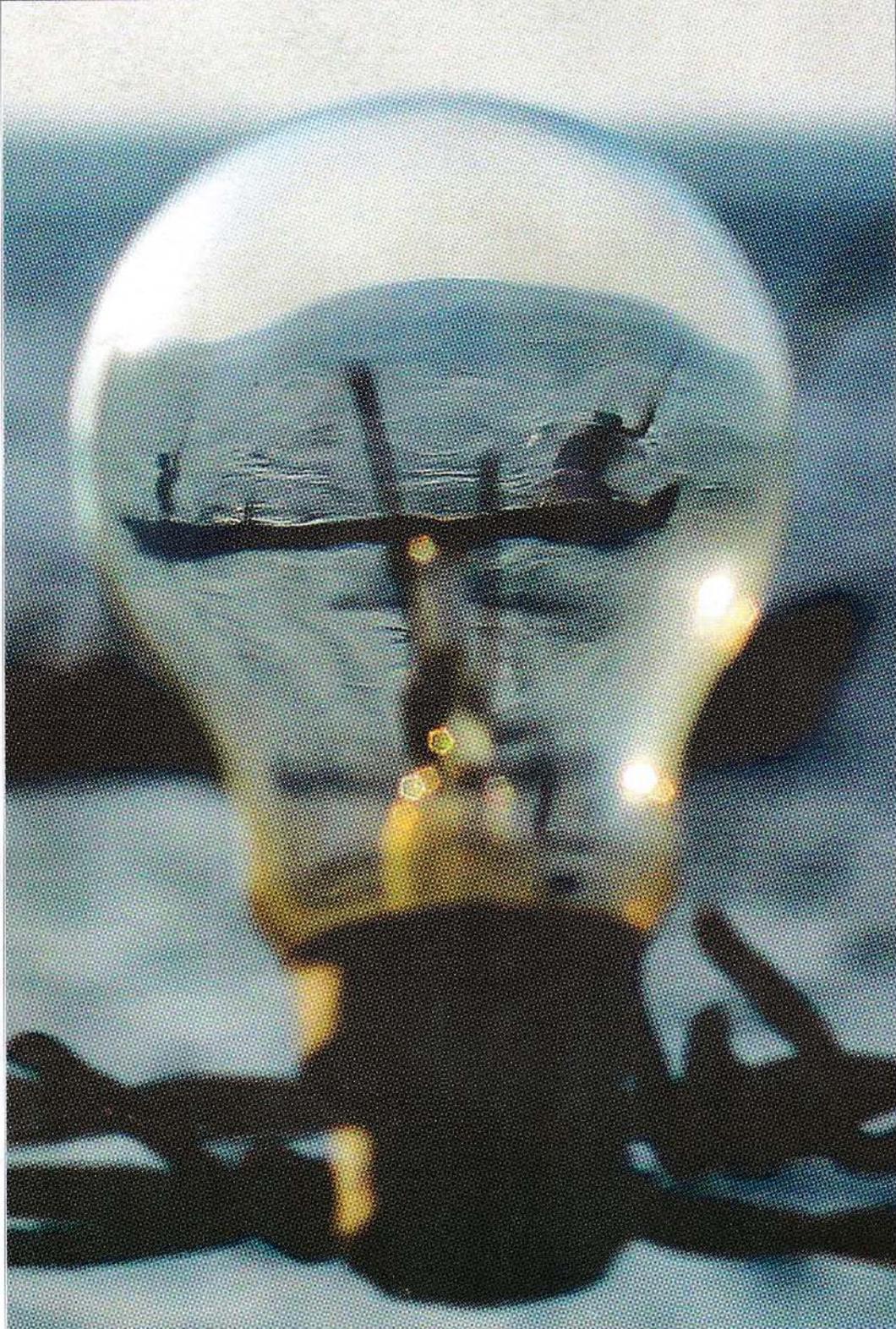

கனல
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

100/-

ஜீயந்தி

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

ந.இரவீந்திரன். இ.சு.முரளிதரன். வதனரேகா அஜந்தகுமார். அலெக்ஸ் பரந்தாமன்.
தியாகராசா சிறிரஞ்சனி. பேராசிரியர் செ. யோகராசா. இதயராசன். ஆனந்தன். தமிழ்க்கவி.புகழ்.
பொலிகையூர் சு.க.சிந்துதாசன். சதகன். பாலமுனை பாறாக். க.முத்துராஜா. ரஜிதா.
நா.நவராஜ். வாகரைவாணன். க.சட்டநாதன். உமைபாலன். த.ரிலக்சன்

124

மே - 2019

பொருளடக்கம்

சிறுகதைகள்

- இதயராசா - 09
ஆனந்தன் - 14
தமிழ்க்கவி - 22
புகழ் - 29

கவிதைகள்

- பொலிகையூர் சு.க.சிந்துதாசன் - 08
பாலமுனை பாறாக் - 17
சதகன் - 23
க.முத்துராஜா - 24
ரஜிதா - 25
நா.நவராஜ் - 31
வாகரைவாணன் - 36

நூல் விமர்சனம்

- உமைபாலன் - 35

தொடர் நாவல்

- க.சுட்டநாதன் - 37

அட்டைப்படம்

- த.ரிலக்சன்

பேசும் இதயங்கள்

கட்டுரைகள்

படைப்பூக்கச் சிதைவில் சுய தணிக்கை
(தேவகாந்தனின் ஒரு நாவல்களை முன்னிறுத்திய
ஒரு முன்னுரைக்குறிப்பு)
ந.இரவீந்திரன் - 03

சிலேடை மேதாவளி பே. வள்ளிமுத்துப்பிள்ளை
இ.ச.முரளிதரன் - 12

பண்டைத்தமிழ் பண்பாட்டு மீட்பும் பணியில்
வி.கனகசபையிள்ளை
'1800 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழகம்'
நூலை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஓர் ஆய்வு
வதனரேகா அஜந்தகுமார் - 18

மெத்தப்படித்தவர்களின் இலக்கிய அசிங்கத்தளங்கள்
அலெக்சு பரந்தாமன் - 26

கூத்து மீளுருவாக்கச் செயற்பாடும்
சுவாமி விபுலானந்தா அழகியற் கற்கை நிறுவகமும்
தியாகராசா சிறிரஞ்சனி - 32

கவனிக்கப்படாத, கவனிக்கப்பட வேண்டிய
ஈழத்து விமர்சகர் : எம்.எம்.எம். மஃரூப்
பேராசிரியர் செ.யோகராசா - 46

ஜீவநதி

2019 தை இதழ் - 124

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவய்யந்தன்

ப.விஷ்ணுவரீத்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்

சாமணந்தறை ஆலம்பிள்ளையாரீ வீதி

அல்வாய் வடமேற்கு

அல்வாய்

இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெணியான்

திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949

0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan

Commercial Bank, Nelliady

A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து

ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்

அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே

பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா வியரம்

தனிச்சந்தா - 100/- ஆண்டுச்சந்தா - 1500/-

வெளிநாடு - \$ 60U.S

மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்

மாற்றுக்கடிபுத்தாக அனுப்பி வைக்கவும்.

அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K. Bharaneetharan,

Kalaiahram,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்பினவர்

K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch

A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஒடை

ஆழ நீர் தன்னை வொண்டு

செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்

செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...

புதியதோர் உலகம் செய்வோம்.!

- பாரதிதாசன்-

புத்தாண்டே வருக!

2019 ஆம் ஆண்டின் முதல் திகதியில் ஜீவநதியின் 124 ஆவது இதழ் வெளிவருகின்றது. ஜீவநதியின் எழுத்தாளர்கள், வாசகர்கள், சந்தாதாரர்கள் என அனைவருக்கும் எமது புதுவருட வாழ்த்துக்களை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம். அனைவர் வாழ்விலும் மகிழ்ச்சியும் சுபிட்சமும் பெருகவேண்டும் என்பது எமது அவா.

இப்புத்தாண்டின் வரவிலே எம் நாட்டவர் எல்லோரினதும் பிரதான எதிர்பார்ப்பு, இங்கு ஏற்பட்ட அரசியல் ஸ்திரமின்மை அகன்று, ஜனநாயகத்தைப் பேணி, நாட்டு மக்கள் அனைவரினதும் உரிமைகள் மதிக்கப்படவேண்டும் என்பது தான். இன்றைய அரசியல் நிலைமையில் மக்கள் எல்லோரும் விழிப்புடன் இருக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் நாடு சின்னாபின்னமாகி விடும். இன்றைய குழப்பமான அரசியல் நிலைமை இப்புத்தாண்டில் சீர்பெறும் என்ற நம்பிக்கை நம் எல்லோரிடத்திலும் உண்டு.

இந்த நம்பிக்கையுடனும் எதிர்பார்ப்புடனும் புத்தாண்டை வருக என வரவேற்போம்.

- க. பரணீதரன்

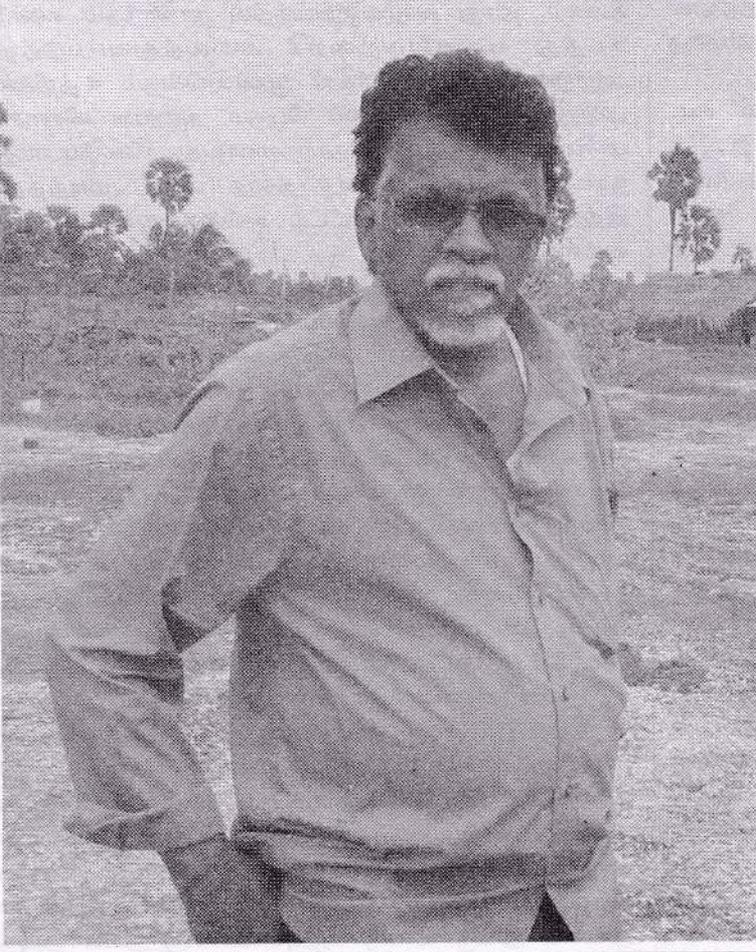
ஜீவநதியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ்ப்ப - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, புக்லப் - திருநெல்வேலி.

கொழும்பு வெள்ளாவத்தை - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,

செட்டித்தெரு பூபாலசிங்கம்.

பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி

இன்னமும் வன்முறை
மேலாதிக்கக் கருத்தியலை முறியடித்து
ஐனநாயகப் பண்புடன் கூடிய புதிய
பண்பாட்டுச் சூழலை வருவிக்க இருக்கும்
எமது சமூகத்தில் சுதந்திரமான
விவாதங்களுக்கு இடமில்லைத் தான்.
அத்தகைய விரிந்த தளங்களில்
சஞ்சரித்து வாழ்வியல் அர்த்தங்களை
கண்டறிய முற்படாத போது ஆத்மார்த்த
மான விகசிப்புகளுக்கு சாத்தியமில்லை;
சமூக - பொருளியல் - அரசியல்
விடுதலைகளும் எட்டாக் கனிகளாகத்
தொலைவுபடும். இவை சித்திக்கும்
காலம் கனியும் போது ஆற்றல் மிகு
ஆக்கங்களை வெளிப்படுத்துவோம் என
ஆளுமைமிக்க படைப்பாளி கூறி
அமைதிக்கொள்ள இயலாது. இவற்றின்
சில அம்சங்கள் வளமான படைப்புக்கு
அடித்தளம் என்ற போதிலும் இவை முழு
நிறைவாய் அமைவதற்கு முன்
கையெடுத்து மக்கள் கலைஞர்கள் தமது
படைப்புக்கள் வாயிலாகக்
கட்டியங்கூறுவதும் அவசியமானதாகும்.

படைப்புக்கள் சிதைவில் சுய தணிக்கை [தேவகாந்தனின் ஒரு நாவல்களை முன்னிறுத்தி ஒரு முன்னுரைக் குறிப்பு]

கூடந்த நாற்றாண்டின் இறுதித் தசாப்தத்தின் ஆரம்பப் பகுதியில் தமிழகத்திலிருந்து “சுபமங்களா” இதழாசிரியர் கோமல் சுவாமிநாதன் இலக்கியப்பயணம் ஒன்றை மேற்கொண்டு இலங்கைக்கு வந்திருந்தார். அவரை வரவேற்று அவரது கருத்தைக் கேட்கும் முதற்கூட்டம் கொழும்பில் இடம் பெற்றது. அதன் போது “இலங்கையின் ஒவ்வொரு கவிஞரும் தமிழகக் கவிஞர்களை விட முன்னேற்றமான கவிதைகளைத் தருகிறார்கள் என்பதை ஏற்றுக் கொள்கிறீர்களா?” என்ற கேள்வியொன்று கேட்கப்பட்டது. இலங்கைக் கவிதைகளை போதிய அளவு படித்திருக்கவில்லை என்பதால் அதற்கான பதிலைத் தருவதற்குத் தன்னால் இயலவில்லை என கோமல் சுவாமிநாதன் கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

தொடர்ந்து மலையகம், மட்டக்களப்பு, வவுனியா, யாழ்ப்பாணம் எனக் காத்திரமான இலக்கியச் சுற்றுலாவை மேற்கொண்டு கொழும்பு திரும்பித் தாயகம் மீள்வதற்கு முன்னதாக இறுதியான வழியனுப்பும் கூட்டம் ஒன்று கொழும்பின் அதே மேடையில் நடாத்தப்பட்டது. அதன்போது வேறொருவர் முதற்கேள்வியின் திருந்திய வடிவை முன்வைத்தார்; “ஒவ்வொரு கவிஞர்களுக்கும் ஒப்பிடுவதாக அல்லாமல், பொதுவாக இலங்கைத் தமிழ் கவிதை தமிழகத் தினை விட முன்னேறி உள்ளது என்பதை ஏற்று கொள்வீர்களா?” என்ற அந்தக் கேள்விக்கு கோமல் சுவாமிநாதன் முன்வைத்த பதில் இது: “அதனைச் சொல்கிற அளவுக்கு கவிதைகள் குறித்த ஆழமான புலமையும் எனக்கில்லை. எனது பிரதான துறையாகிய நாடகம் பற்றி இப்போது என்னால் கூற இயலும்; மட்டக்களப்பு யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களில் இடம் பெற்ற நாடகங்களைப் பார்த்தேன். தமிழக நாடக அரங்குகள் பலவற்றையும் பார்த்தவன் என்ற வகை

ந. இரவீந்திரன்

யில் இலங்கைத் தமிழ் நாடகங்கள் தமிழகத்தினை விடவும் பல மடங்கு முன்னேறியுள்ளன என்பதை மட்டும் நான் துணிந்து கூறுவேன்!”

நாடகங்கள் மட்டுமன்றி கவிதைகளும் கூட தமிழகத்தை விட இங்கே வளர்ச்சி நிலையில் இருந்த தான கணிப்புத் திறனாய்வாளர்களிடையே பரவலாக உண்டு. சிறுகதைகள் அந்தளவுக்கு வீச்சினை எட்டவில்லை என்ற போதிலும் பின்தங்கியதாகக் கூற இல்லாத அளவுக்குக் காத்திரமான வளர்ச்சி இங்கு சாத்தியமாகி உள்ளது. ஆயினும் நாவல் என வருகிறபோது போதிய முன்னேற்றம் இல்லையெனும் கருத்து அனைவரிடமும் உண்டு. யுத்த நெருக்கடி மன நிலையில் மக்களோடு அதிகம் ஊடாட்டம் கொண்டிருந்த நாடகமும் கவிதையும் நிறையவே பட்டை தீட்டப்பட உள்ள வாய்ப்புக் காரணமாக செய் நேர்த்தியுடன் வெளிப்பட்டு வளர்ச்சியை எட்ட ஏது வாயிற்று. சிறுகதைகளுக்கு இருந்த கள வாய்ப்பும் கருத்தால்களும் அதன் வளர்ச்சியைச் சாத்தியமாக்கின. நாவல்களுக்கு அத்தகைய சாதக அம்சங்கள் இங்கு இருக்கவில்லை.

மூன்று தசாப்தங்களாக நீடித்த யுத்த அனர்த்தங்களுக்கு ஊடாகப் பயணித்த எமது வாழ்வனுபவங்கள் உண்மையில் கனதிமிக்க நாவல்கள் பலவற்றை உற்பவித்திருக்க வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பு உள்ளது. வெளிவந்தவை பல தேறியுள்ளன என மதிப்பிடப்பட்ட போதிலும் மிகக் கனதியானவை என்ற போற்றுகலைப் பெற்றுவிடவில்லை. இதையொத்த சமூக நெருக்கடிகள் சூழ்ந்திருந்த ருஷ்யா நூறாண்டின் முன்னர் உலகின் முதல் நிலை நவீனங்களை தந்திருந்தமை மனங்கொள்ளத்தக்கது. இதுவரை வந்துள்ள நமது நாவல்களில் கனதியும் செய்நேர்த்தியும் காரணமாக அதிக கவனத்தைப் பல திறனாய்வாளர்களிடம் கோரியிருந்தவை தேவகாந்தனதுடைய “கனவுச்சிறை”, “கலிங்கு” ஆகிய இரு நாவல்களாகும். அவற்றைப் படிக்கும்போது இன்னும் உயர்ந்த தளத்தை எட்ட இயலாமல் எமது படைப்பாளிகளை இடர்ப்படுத்துகின்ற அம்சம் எது என்பது பட்டவர்த்தனமாகத்துலக்கமாகின்றது. அது குறித்த ஒரு அலசலாக இந்தக் கட்டுரை அமைகின்றது. எவையெல்லாம் எழுதப்பட வேண்டும் என்ற துடிப்புப் படைப்பாளியிடம் இருந்த போதிலும் சமூகம் இவற்றை ஏற்கப் போவதில்லை என்ற தயக்கத்தால் எழுதாமல் விடப்படுகின்ற சுய தணிக்கை நிர்ப்பந்தமே இவ்வகையில் இங்கு பேசு பொருளாகின்றது.

வலுவடைந்து வரும் சுய தணிக்கை நெருக்கடி

தான் விரும்பிய அனைத்தையும் எழுதிவிட இயலாத தடை படைப்பாளிகளுக்கு எப்போதும் இருந்து வருகின்ற ஒரு புறநிலை நிதர்சனம்; இப்போது அது அதிகரித்துப் படைப்பின் வீரியத்தைச் சிதைக்கும் நிலையை எட்டியுள்ளது. அரசு அதிகாரக் கண்காணிப்பு என்பவற்றின் கொடுங்கரங்களில் இருந்து தப்புவதற்கான சுயதணிக்கையும் உண்டு; அதனையுச்சிக் கொண்டு குறியீடு, படிமம் எனும் உத்திகள் வாயிலாகத் தமது ஆக்கங்களை வெளியிடும் போது கலைத்துவ உன்னதங்களைப் படைப்பாளிகள் பெறும் வாய்ப்பும்

உண்டு. தமது வாழ்வனுபவத்தில் நாளாந்தம் கண்டு கடந்து வருவனவற்றைக் கலைத்துவப்படுத்தி ஆற்றுகைக் கலைஞர்கள் முன்வைக்கும் உத்திகள் புரிதலுக்கு உரியனவாகிப் பெரும் அனுபவ வீச்சைப் பார்வையாளர்களிடம் தொற்றவைப்பதனாலேயே எமது நாடக வளர்ச்சி உயர்தரத்தை எட்ட முடிந்தது. இத்தகைய உணர்வுடாட்டம் கவிதைக்கும் பொருந்த வல்லதாக அமைந்தது.

நாவல்களிலும் இத்தகைய சாத்தியம் உள்ள போதிலும் அதன் அளவுப்பரிமாணத்தில் பாரிய வேறுபாடு உண்டு. நேரடி உணர்த்தலைக்காட்டிலும் உத்திக் குரிய அம்சம் மிக அதிகமாக நாடகத்திலும் கவிதைகளிலும் இருப்பது பாதகமாக அமையாததோடு சாதகத்தை அதிகரிக்க வாய்ப்புள்ளது; கவித்துவத்தை நெருங்கியதான சிறுகதைக்கும் இது பொருந்தும். நாவல் அவ்வாறல்ல வாழ்வனுபவப் பல்பரிமாணங்களை வாசக மனதுக்கு மடைமாற்ற வேண்டிய வடிவமாக உள்ள நாவல் மூடகத் தன்மைகளுக்குள் அதிகம் ஒழிந்து ஊடாட இயலாது; மறைபொருளாக உணர்த்த வேண்டிய சில அம்சங்கள் மட்டும் உத்திகள் வாயிலாக வெளிப்படுத்தப்படுவதனையே நாவல் அனுமதிக்கும்.

ஒட்டுமொத்த வாழ்வனுபவச் செழுமையின் பரிமாற்றம் சார்ந்ததாக நாவல் வடிவம் உள்ளதன் காரணமாகக் கருத்தியல் தெளிவு நாவலாசிரியருக்கு மிக அதிகம் அவசியமானதாகின்றது. தமக்கான உறுதியான கருத்தியல் தளத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் அக்கறை கொள்ளாமலே பலரும் படைப்பு முயற்சியில் இறங்கும் அவலம் இங்கு உண்டு. ஏற்புடைய கருத்தியல் அடித்தளத்திலிருந்து ஆக்கத்தை வெளிப்படுத்துகின்ற போதுங் கூட சமூகத்தின் ஏற்புடைய அமையாது என்ற தயக்கத்தினால் மேற்கொள்கின்ற சுயதணிக்கை தான் எமக்கான ஆற்றல் மிகு நாவல்கள் உருப்பெற இயலாத அவலத்தைப்பெரும் அளவில் ஏற்படுத்தியுள்ளது. முன்னரைக்காட்டிலும் இப்போது இந்த நெருக்கடி அதிகரித்துள்ளது என்று எவ்வகையில் கூற இயலும்?

சுயதணிக்கை எனும் விடயத்தை 1982 இல் முதற் தடவையாக அறிய முடிந்தது; யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக் கழகத்தில் க.கைலாசபதியின் விரிவுரை வகுப்பொன்றில் அதுகுறித்து முன்வைத்த கருத்துக்களைக் குறிப்பெடுத்து வந்த மாணவ நண்பர் ஒருவர் வாயிலாக அறிந்தவொன்று அது. அப்போது அது பேசப்பொருளாவதற்கு பின் நவீனத்துவ ஊடுருவலுக்கு அடித்தளம் அமைத்த உலகமயமாதல் தழுவல் சுயதணிக்கை நெருக்கடியை அதிகமாக எம்மிடையே ஏற்படுத்தி வந்தமை அடிப்படைக் காரணமாக அமைந்தது. முன்னதாக எழுபதுகள் வரை சாதியத்தகர்ப்பு போராட்டங்களுடன் ஊடாடிய முற்போக்கு இயக்கம் இலங்கைத் தமிழ் சமூகத்தின் பிரதான செல்நெறியாக அமைந்து எமக்கான ஆரோக்கியமான இலக்கிய எழுச்சியை ஏற்படுத்தியதில் இருந்து தேசிய இன முரண்பாடு எழுபதாம் ஆண்டுகளிலிருந்து முதன்மை பெற்று வந்த போது ஏற்படும் மாற்றமும் இவ்வகாரத்தில் கவனத்தில் எடுக்கப்படவேண்டிய ஒரு அம்சமாகும்.

முற்போக்கு இலக்கிய எழுச்சியின் படைப்புக்கம்

ஐம்பதாம் ஆண்டுகளின் நடுக்கூறில் இலங்கை

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் தோற்றம் பெறுவதற்கு களம் அமைத்த சமூகப் பின்னணியாக அதற்குப் பத்து வருடங்களின் முன்னதாக தோற்றம் பெற்று இயங்கி வந்த சிறுபான்மை தமிழர் மகாசபை அமைந்திருந்தது. ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் சமூக பண்பாட்டுத்தளைகளைத் தகர்த்து சமவுரிமையை வென்றெடுக்கும் போராட்டங்களில் பங்கேற்ற காலம் அது. சாதிய அழிவு படுத்தல்களுக்கு இடமற்ற தூழலை தோற்றுவிப்பதன் பொருட்டு சாதிகளில் புனிதமானவை/தீட்டானவை எனும் பேதங்கள் களைந்தெறியப் படவும் சாதிகளிடையே சமத்துவத்தை நிலைநிறுத்தவும் ஏற்றதான எழுச்சி உணர்வுகளிளர்ந்தெழுந்து வந்த காலமாக அது அமைந்திருந்தது. அவற்றுக்கான மக்கள் போராட்டங்களுடன் கைகோர்த்து இயங்கிய கர்த்தாக்கள் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வைத் தகர்த்துப் பொதுவுடைமை அமைப்பொன்றை வெற்றி கொள்ளும் குறிக்கோளுக்கு உரியவற்றை மட்டுமன்றிச் சாதி பேதங்களை ஒழிப்பதற்கான சமவுரிமைப் போராட்டங்களையும் படைப்பிலக்கியத்துக்கான கருப்பொருளாக ஆக்கிக் கொண்டனர்.

சாதிமுறைக்கு எதிரான கலை - இலக்கியக் களம் என்பது மரபு இலக்கியச் செல்நெறிக்குப் புதிதான ஒரு விடயமாகும். பொதுவான மக்கள் விடுதலை இலட்சியத் தோடு சாதி இழிவுபடுத்தலுக்கு எதிரான போராட்டங்கள் இந்தியாவில் இணைத்து முன்னெடுக்கப்படாத நிலையில் சாதி முறைக்கு எதிரானதாக தலித் இலக்கியம் எனும் தனி வகைமை ஒன்று அங்கே தோற்றுவிக்கப்பட வேண்டியிருந்தது; அவ்வாறு மராட்டியத்தில் ஐம்பதாம் ஆண்டுகளில் புதிய பேசு பொருள் வெளிக்கிளம்பிய சம காலத்தில் சாதிய எதிர்ப்பு இலக்கியத்துக்கான முதற் படைப்பொன்று தமிழில் முதற் தடவையாக யாழ்ப்பாணத்தில் தோன்றியிருந்தது. "நிலவிலே பேசுவோம்" என்று என்.கே.ரகுநாதன் தொடங்கிய அந்தப் புதிய தடத்தை சாதியத்தகர்ப்பின் ஆயுதப் போராட்ட வடிவப்படைப்பான "கந்தன் கருணை" எனும் நாடகம் வரையில் வளர்த்துச் சென்றார். சாதி முறைக்கு எதிரான போராட்டங்கள் எமது சமூகத்தின் முதல் நிலைச் செல்செறியாக இருந்த அறுபதாம் ஆண்டுகளின் இறுதிவரை வேறுபல சிறுகதைகளையும் என்.கே. ரகுநாதன் இதே பேசுபொருளில் வழங்கியதன் வாயிலாக தமிழில் மட்டுமன்றிப் பொதுவான தலித் இலக்கிய முன்னோடி எனும் வகிபாகத்துக்கு உரியவராகின்றார். இவ்வகையில் புதிய சகாப்தம் ஒன்றைத் தொடக்கி

சாதிமுறைக்கு எதிரான கலை - இலக்கியக் களம் என்பது மரபு இலக்கியச் செல்நெறிக்குப் புதிதான ஒரு விடயமாகும். பொதுவான மக்கள் விடுதலை இலட்சியத்தோடு சாதி இழிவுபடுத்தலுக்கு எதிரான போராட்டங்கள் இந்தியாவில் இணைத்து முன்னெடுக்கப்படாத நிலையில் சாதி முறைக்கு எதிரானதாக தலித் இலக்கியம் எனும் தனி வகைமை ஒன்று அங்கே தோற்றுவிக்கப்பட வேண்டியிருந்தது; அவ்வாறு மராட்டியத்தில் ஐம்பதாம் ஆண்டுகளில் புதிய பேசு பொருள் வெளிக்கிளம்பிய சம காலத்தில் சாதிய எதிர்ப்பு இலக்கியத்துக் கான முதற் படைப்பொன்று தமிழில் முதற் தடவையாக யாழ்ப்பாணத்தில் தோன்றியிருந்தது.

வைத்தார் எனும் உண்மை இதுவரை கண்டு காட்டப்படாமலே விடப் பட்டிருந்தது. (இது குறித்து இப்போது தான் கவனங்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. வெளி வரவுள்ள அவருடைய ஆக்கங்களின் முழுத்தொகுப்பொன்றில் இது பேசுபொருளாகி உள்ளது.)

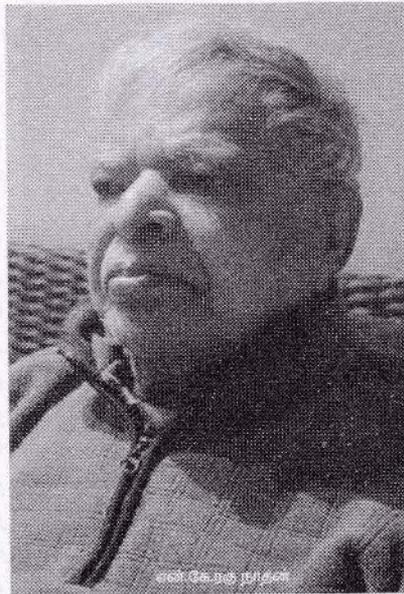
இந்தியாவில் தலித் இலக்கிய வகை தோற்றம் பெற்ற சம காலத்தில் அந்த வடிவம் இங்கே உருவாகி விட்டது எனும் உண்மை கண்டறியப் படுவதில் கால தாமதம் ஏற்பட்ட போதிலும் தமிழின் தலித் இலக்கிய முன்னோடி என இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க ஆரம்ப கர்த்தாக்களில் ஒருவரான கே.டானியல் தமிழகத் திறனாய்வாளர்களால் கணிக்கப்பட்டுள்ளார் என்பது கவனிப்புக்

குரியது. எத்தகைய தணிக்கை அச்சமும் தடைவிதிக்க இடமளிக்காத அன்றைய இலக்கியச் சூழல் இத்தகைய புதிய சகாப்த உருவாக்கத்துக்கு களம் அமைத்திருந்தது.

தமிழகத்தில் முன்னதாக தலித் இலக்கியம் உருவாக இயலாமற்போன எல்லைமை, அதற்கு உரிய விளிம்பை எட்டியும் அத்தகைய தொடக்கத்துக்கான தாகப் பரிணமிக்காமல் போன ஒரு படைப்பை முன்னிறுத்தி அவதானத்துக்கு எடுத்துக்கொள்ள இயலும். என்.கே.ரகுநாதனின் "நிலவிலே பேசுவோம்" எழுதப்படுவதற்கு ஓரிரு வருடங்களின் முன்னர் தமிழ் ஒளி "வீராயி" (1947) எனும் காவியம் ஒன்றை எழுதி வெளியிட்டிருந்தார். தமிழ் ஒளி தனது மாணவப்பராயத்தில் திராவிடர் இயக்க ஆதரவாளராக இருந்ததோடு பாரதிதாசனின் அணுகு கத்தைப் பெற்று அவரது இலக்கிய ஆதர்சத்துக்கு ஆட்பட்டவராக இருந்தவர். ஆயினும் வீராயி எழுதப்படும் காலத்தில் மார்க்சியத்தை வரித்துக்கொண்டு அதற்கான இலக்கிய இயக்கச் செயற்பாட்டாளராக மாற்றம் பெற்று இருந்தார். அப்போது மார்க்சிய அணி தமிழகத்தில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் பண்ணையடிமைதனத்தை தகர்க்கும் போராட்டங்களுக்கு தலைமையேற்று

காத்திரமான பங்களிப்புகளைச் செய்து வந்த போதிலும் சாதியப் பிரச்சினையைக் கையேற்றுச் செயற்படவில்லை. தமிழ் ஒளியின் காவியத் தலைவியான வீராயி ஒடுக்கப்பட்ட சமூகப்பெண் - அவளைக் காதலித்து மனம்முடித்த உயர் சாதி இளைஞனின் குடும்பமும் சாதி வெறியர்களும் அவ்விருவரையும் கௌரவக் கொலை செய்ததோடு காவியம் நிறைவுபெற்றிருந்தது.

இன்று தமிழகத்தில் அதிர்வுக்கு உரியதாகி உள்ள சாதி ஆணவக் கௌரவக்கொலையை இவ்வகையில் அரைநூற்றாண்டுக்கு முன்னரே தமிழ் ஒளி காவியமாக்கி இருந்தார் என்பது மனங் கொள்ளத்தக்க ஒன்று. (அதன் காரணமாக "வீராயி" சென்ற

என்.கே.ரகுநாதன்

வருடத்தொடக்கத்தில் பிரளயனால் நாடகமாக்கி மேடையேற்றப்பட்டிருந்தது.) ஆயினும் அதனைத்தலித் இலக்கிய வகைப்பட்டதாக எவரும் கணிப்பிடவில்லை. கொலைக்கு காரணியாக சாதி இருந்த போதிலும் சாதிய இழிவுக்கு எதிரான படைப்பு நிலைப்பாட்டை “வீராயி” எடுத்திருக்கவில்லை. சாதியம் குறித்த மார்க்சிய நிலைப்பாடு அங்கே இல்லாத காரணத்தால் அது பேசுபொருளாகின்ற இடத்தில் “பொய் சொல்லி புன்மை சேர்க்கும் ஆசிரியர்கள்” இல்லாத விடத்து சாதியும் இராது என்றவாறு “வீராயி” இல் தமிழ்ஒளி பேச வேண்டி இருந்தது. “நல்ல தொழிலாளர் தம்மை நசுக்கி வரும் பொல்லா முதலாளி போயொழியுந் தேதிவரை” சாதிப்பிரிவுகள் நிலவும் என்பதால் சாதியத்துக்கு எதிரான கவனங் கொள்ளலை விட வர்க்கப் போராட்டத்தை முன்னெடுப்பதே அவசியம் எனத் தமிழ்ஒளி வலியுத்த வேண்டியவராக இருந்தார்.

ஆக, இலங்கையில் முற்போக்கு இயக்கம் சாதியத் தகர்ப்புப்போராட்டத்தை முன்னெடுத்த தழல் தமிழிலக்கியச் செல்நெறியில் மரபு உடைப்புடன் தலித் இலக்கியம் எனும் புதிய வகைப்பாடு ஒன்று உருவாக ஏற்றதான சகாப்தத்தைப் படைத்திருந்தது; தமிழகத்தின் முற்போக்கு இலக்கியத்தில் இந்த உடைப்பு முழுமையாக்கப்படாத போதிலும் பேசாப் பொருளான சாதிபேத இழி செயல்பாடு பொருளாக இயலுமாய் இருந்த ஆரோக்கிய நிலை அங்கேயும் காணப்பட்டிருந்தது. அன்று படைப்பாளிகளைச் சுய தணிக்கைக்கு நிர்ப்பந்திப்பதாக வெகுஜனத்தளம் அமைந்ததை விட இன்றைய தேசிய இனப்படைப் பாக்கம் அதிக நெருக்கடியை எதிர்நோக்கி உள்ளமையைத் தேவகாந்தனின் இரு நாவல்களை முன்வைத்து விளங்கிக்கொள்ள இயலும்.

மறைபொருளுக்குள் சரணடைதல்

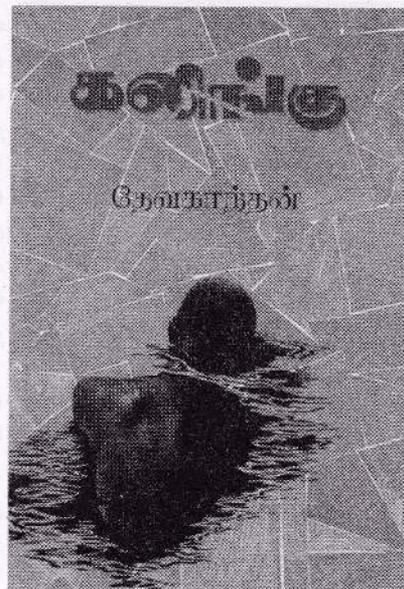
ஈழத் தமிழ் மக்கள் எதிர்நோக்கிய முப்பது வருட யுத்தத்தின் வாழ்வியல் நெருக்கடிகளையும் போருக்குப் பிந்திய சமூகச் சிக்கல்களையும் “கனவுச் சிறை”, “கலிங்கு” எனும் இரு நாவல்களில் தேவகாந்தன் பதிவு செய்து தந்துள்ளார். கனவுச் சிறை நாவலை ஐந்து பாகங்களாக எழுதி முடித்தபின் 1998 இல் வெளியிட எடுத்த முயற்சிகள் தோல்வியில் முடிந்தபோது தனித் தனிப் பாகங்களாகவேனும் வெளியிட்டாக வேண்டும் என முனைந்து முதற்பாகமான “திருப்படையாட்சி” 1998 ஆனி மாதம் அவரால் வெளியிடப்பட்டது. அதற்குத் தமிழக அரசின் நாவலுக்கான பரிசு கிடைத்த வாய்ப்பின் காரணமாக 1998 மார்ச்சு யில் இரண்டாம் பாகமான “வினாக் காலம்” பிரசுரமாகியது. “அக்னித் திரவம்” எனும் மூன்றாம் பாகம் 2000 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்தது. “ஒரு புதிய காலம்” என 2001 இல் பிரசுரமான நூலில் நான்காம்- ஐந்தாம் பாகங்களான “உதிர்வின் ஓசை”, “புதிய ஏற்பாடு” என்பன இடம்

பெற்றிருந்தன.

இவ்வகையில் ஐந்து பாகங்களும் வெளிவந்த பின்னர் தமிழ்த்தின் இலக்கிய சமூக ஆர்வலர்களது கவனத்தைக் “கனவுச்சிறை” பெற்றிருந்தது. கோயம்புத் தூர், திருப்பூர், ஆகிய இடங்களில் இடம் பெற்ற காத்திரமான விமர்சனக் கலந்துரையாடல் அரங்குகளில் கலந்து கொண்டபோது அந்தப் படைப்புக்கு கிடைத்த வரவேற்பை நேரில் காண இயலுமாக இருந்தது. பலரது திறனாய்வுகள் சஞ்சிகைகளிலும் இணைய இதழ்களிலும் வெளிவந்ததையும் கண்டிருந்தோம். அதன் இறுதி பகுதி பிரசுரிக்கப்பட்ட போது இலங்கையில் உள்ளூர் யுத்தம் தற்காலிக ஓய்வைப்பெற்று சமாதானப் பேச்சு வார்த்தைநாடகம் அரங்கேறியிருந்தது.

“சமாதானம் வேண்டாம் - யுத்தத்தை முன்னெடுப்போம்” என்ற தொனிப்பொருளில் ஊர்வலங்களும் மாநாடுகளும் நடாத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்த வேதனை மிக்க வேடிக்கைகளும் அரங்கேறியபடி இருந்தன. அத்தகைய தழலில் சென்னையில் இடம் பெற்ற மாநாடு ஒன்றினை நாவலின் இறுதிப் பகுதி பேசுபொருளாக்கி இருந்தது. யுத்த வியாபாரிகளின் ஆக்கிரோசமான வார்த்தை வன்முறைத் தாக்குதல்களையும் கேலி கிண்டல்களையும் முறியடித்தபடி பிரான்சிலிருந்து வருகை தந்திருந்த இளம் யுவதி சமாதானம் தொடர்ந்து முன்னெடுக்கப்பட்டு அர்த்தபூர்வமான பேச்சு வார்த்தையில் இருதர்ப்பும் நேர்மையாக ஈடுபட வேண்டும் என வலியுறுத்தியபடி இருந்தான். அந்த இளம் பெண் பாத்திரப் படைப்பு இத்தகைய துணிகர கருத்தை முன்வைக்கும் வகையில் அற்புதமாக நாவலில் முன்னிருந்தே வளர்க்கப்பட்டு வந்தமைமனங்கொள்ளத்தக்கது. யுத்தக் கொடுரத்தின் வன்முறை வழிபாட்டுக்கு எதிராக முன்னதாகக் குரல் கொடுத்த தனது தந்தை புலிகளால் பிரான்சில் வைத்துச் சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட அனுபத்தைச் சிறுமியாக இருந்த போதே கண்டு வளர்ந்தவளாக அவள் காட்டப்பட்டிருந்தாள். சமாதான முன்னெடுப்பும் அரசியலுக்கு முன்னுரிமையும் எனும் நாவலினுடைய இந்த உயிர்நாடி விமரிசகர்கள் பலராலும் விதந்துரைக்கப்பட்டு பாராட்டுகளைப் பெற்றவாறு இருந்தமையை அப்போது காண இயலுமாக இருந்தது.

ஆயினும், “கனவுச்சிறை” ஒரே தொகுப்பாக 2014 இல் வெளிவந்த போது அந்த மாநாட்டு நிகழ்வுச் சித்திரிப்புக்குரிய ஐந்தாறு பக்கங்கள் நீக்கப்பட்டிருந்தன; அந்தப் பெண் பாத்திரத்தின் முக்கியத்துவம் மிக்க வளர்ச்சிகள் காட்டப்பட்ட போதிலும், வெறும் ஒரு பந்தியில் சமாதானம் அவசியம் என அவள் பேசியதான வெளிப்பாட்டுடன் சப்பென்று முடிவு அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இத்தனைக்கும் இறுதி யுத்தத்துக்கு முன் தீர்க்க தரிசனத்துடன் அவள் பின்னர் நடந்தேறியிருந்த அவல முடிவைச் சொல்வதாகக் காட்டிய அந்தப் பகுதி திதர்சனத்தில் பின்னர் நடந்தேறி விட்ட நிலையில் நாவலில் காணமலாக்கப்பட்டிருந்தது. முழுத் தொகுப்புக்கு யாழ்ப்ப

பாணம், கொழும்பு ஆகிய இடங்களில் விமரிசனக் கூட்டங்கள் நடாத்தப்பட்டிருந்தன. அதன் போது இந்த உயிர்ப்பான பகுதியில் ஏற்பட்ட சிதைவு குறித்து விசனம் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. தனிப்பட்ட உரையாடலின் போது பக்கங்களின் நீட்சியைத் தவிர்க்க வேண்டியே அத்தகைய நீக்குதல் இடம் பெற்றதாக பின்னர் தேவகாந்தன் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

கனவுச்சிறை இலக்கிய முக்கியத்துவத்தைப் பெற்றிருந்த போதிலும் பொதுத்தளத்தில் பெருங் கவன ஈர்ப்பை பெற்றுவிடவில்லை என்பதை மனங் கொள்வோம்; புலிகள் அமைப்பு வன்முறை மோகத் துடன் முன்னெடுத்து வந்த யுத்த முனைப்பானது தமிழ் மக்களது அபிலாஷைகளையும் வாழ்வாதாரங்களையும் சிதைத்து வந்தமையை நாவல் நேர்மையுடன் வெளிப்படுத்தி இருந்தமை காரணமாகவே பொதுத் தளத்தில் நாவல் பேசுபொருளாக்கப்படாத கள்ள மெளனத்தைப் பலரும் பேணி வருகின்றனர். ஒரு வரலாற்றுச் சாதனையாக இப்படியொரு படைப்பு அமைந்திருந்தது என்பதை உரிய காலத்தில் கண்டு கொள்ளவில்லையே எனும் சிறு புத்தியாளர் பட்டம் கிடைத்துவிடக்கூடாது என்பதற்காகக் கருணை கூர்ந்து பாராட்டி உள்ள ஓரொரு புலிப்பக்தர்கள் மேற்படி ஐந்தாறு பக்கங்கள் முழுத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றிருப்பின் கண்டிப்பாக இருட்டடிப்பு உத்தியைக் கையேற்று இருப்பார்கள்.

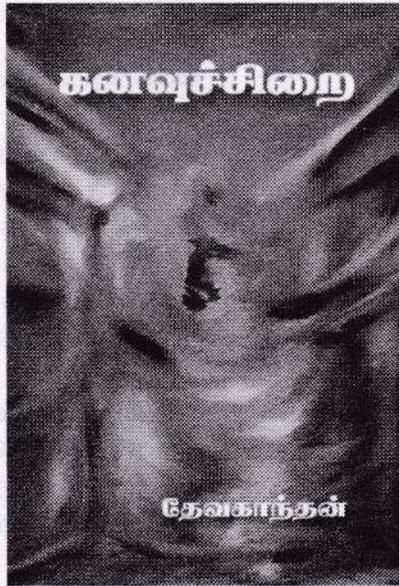
ஏற்கனவே வெளிவந்த நாவலில் இத்தகைய சுயதணிக்கையை மேற்கொண்டிருந்த ஆசிரியர் தனது அடுத்த நாவலான “கலிங்கு” கவனம் பெற என்ன செய்ய வேண்டும் என்ற எச்சரிக்கை உணர்வைக் கைவிடாதபடி புதிய படைப்பு ஆக்கப்படுவதற்கு நிர்ப்பந்திக்கப் பட்டுள்ளார் என்பது கண்கூடு. சிங்களப் பேரின யுத்த வெறியர்களது அரச பயங்கரவாதத்தால் தமிழ் மக்கள் அனுபவித்த இன்னல்களை எமது படைப் பாளிகள் “துணிச்சலுடன்” எழுதிக் கைதட்டல்களை வாங்கிக் குவித்தபடி இருப்பதே பொதுப்போக்கு. தமிழ் தேசியத் தலைமையும் சற்றும்சளைக்காத பயங்கரவாத முன்னெடுப்பை மேற்கொண்டமையே ஆற்றல் மிக்க தேசிய இனவிடுதலைப் போராட்டத்தின் தோல்விக்கு அடிகோலியிருந்தது என்பதனை நேர்மையுடன் சொல்கிற துணிச்சல் மட்டும் பலரிடம் இல்லை. “பெருங் கதையாடலின் அரசியலைப்பறக் கணித்து வலி மிகுந்த அனுபவங்களை எளிய நேரடியான மொழியில் எப்படிக்கலையாக முன்வைப்பது என்பதை அறிந்தவர்கள்” என கனவுச்சிறை நாவலின் முன்னுரையில் ஈழப்படைப் பாளிகளைப் பொதுப் படுத்தியதாக தேவிபாரதி கூறுவது உண்மையில் அனைவருக்கும் பொருந்தக் கூடியதல்ல. மிகச் சிலர் மட்டுமே தமிழ் தேசியப் பெருங்கதையாடலின் மோசடிகளை வெளிப்படையாகச் சொல்பவர்களாக உள்ளனர்.

யுத்தத்தின் முடிவுக்குப் பின்னர் மக்கள் எதிர் நோக்கிய

வாழ்வியல் நெருக்கடியைப் பேசு பொருளாக்கி “கலிங்கு” நாவலை எழுதிய தேவகாந்தனால் தேசிய இன விடுதலைப் போராட்டத்தின் தோல்விக்கான அடிப்படைக் காரணம் விடுதலைப் புலிகள் காலப் பொருத்த மற்ற யுத்த முன்னெடுப்புக்கு ஆட்பட்டமையே தான் எனச் சொல்லாமல் இருக்க இயலவில்லை. “காலத்தையும் இடத்தையும் கருதாத ஒரு போரை முன்னெடுக்கும் எவருக்கும் திரிசங்கு நிலை அடைதல் சரித்திரத்தில் ஏற்படாமல் போகாது. “கலிங்கு” இத்தர்க்கத்தின் குறியீடு” என என்னுரையில் ஆசிரியர் கூறியிருந்த போதிலும் இந்த உண்மை நாவலின் வெளிப்படையாகப் பேசப்படவில்லை. உரிய வேளையில் அணையைத் திறக்கவும் மூடவுமான கலிங்கு சரியாகக் கையாளப்படாத போது வெள்ளப் பெருக்கு அனர்த்தத்தை மக்களுக்கு விதித்துவிடும் என்ற குறியீடு வாயிலாக சொல்ல வேண்டிய சமூகநிர்ப்பந்தம் கவனிப்புக்குரியது.

கனவுச்சிறை, யாழ்ப்பாண நூலாக எரிப்பு (1981) முதல் இறுதிச்சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைச் சூழல் (2002) வரையான காலத்தைப் பேசுபொருளாக்கி இருந்தது. பல்வேறு இயக்கங்கள், அவற்றுக்கான கொள்கை கோட்பாடுகள், மார்க்கம் பற்றிய தேடலோடும் இலட்சிய வேட்கையோடும் வேறுபட்ட இயக்கங்களில் இணைந்தவர்கள் எதிர் கொண்ட பிரச்சினைகள் என்பன ஏதோவொரு வகையில் ஆரம்ப வரலாறாகக் கையாளப்பட்ட பன்மைத்துவப்பண்பு “கனவுச்சிறையில்” வெளிப்பட இயலுமாக இருந்தது. “கலிங்கு” 2001 இற்குப் பின்னரான காலத்துக்கான வேறு களத்தை (கனவுச்சிறை நாவலுக்கான தொடர்ச்சி என்று அமையாதவாறு) தெரிவு செய்திருந்தது. மாற்று வழிகளின் சாத்தியம் பற்றிய எத்தகைய தேடலுக்கும் இடமளிக்காது புலிகள் மட்டுமே அனைத்துமானவர்கள் எனும் வாழ்முறைக்குள் இருந்த காலமும் களமும் “கலிங்கு” நாவலுக்கு உரியது. அதற்குரிய கதை மாந்தர்களுக்கு விடுதலைப் புலிகள் எல்லாம் வல்லவர்கள் - நல்லவர்கள் - விட்டுக் கொடுக்காத போராட்டத்தைத் தொடர்பவர்களென்ற புரிதலுக்கு அப்பால் செல்ல வாய்ப்பில்லை. ஏனைய இயக்கத்தவர் காட்டிக் கொடுப்பாளர்கள் - தோற்றோடியவர்கள் - ஒத்தோடிகள் என்பதற்கு மேல் அவர்களைப் பற்றி அறிய என்ன இருக்கு? அவர்களது போராடும் உரிமையைச் சிங்களப் பேரினவாதமே முறியடித்துத் தன்னோடு இணக்க அரசியலை நடாத்த வைத்திருந்தது என எமது மக்கள் ஏன் நினைக்கக் கூடாது?

முன்னர் ஒரு காலத்தில் புலிகள் அடாத்துப் பண்ணிச் சொந்தச் சகோதரர்களையே எதிரியின் பக்கத்துக்குத் துரத்தியடித்ததன் வாயிலாகப் போராடும் உரிமையைத் தமக்கு மட்டுமே உரியதெனக் கையகப் படுத்திய போதே தேசிய இன விடுதலையின் தோல்விக்கு வித்திடப்பட்டு விட்டது என்பதைக் கலிங்குக்கான களத்தில் பேச இடமில்லை. மாவிலாறால் வலிந்து யுத்தத்தைத் தொடக்கிய அடி முட்டாள்தனத்தையும் நாடிக்

காகத் தானே சொல்ல முடியும்; ஒன்பது நாடுகள் சதி செய்து ஆயுத முனையில் நீதி நியாயமான துப்பாக்கியை மௌனிக்கச் செய்து விட்டதாக நம்பவைக்கப் பட்டுள்ள சமூகத்தில் உண்மையனைத்தையும் சொல்லப்போய் அடிப்படையான ஒரு விடயத்தையேனும் கூற இயலாத நெருக்கடிக்கு ஆளாக வேண்டுமா? இந்த நெருக்கடி ஆசியருக்கு புலித்தர்பு நியாயங்களே சரியானவை என வெளிப்படையாகச் சொல்லப்படுவனவற்றைக் கடந்து கலிங்கு எனும் குறியீடு வலியுறுத்த முனைகிற விடயத்தினுள் வாசகமனம் நுழைந்தாக வேண்டும் என என்னுரையில் வலியுறுத்துவார் தேவகாந்தன்: “கலிங்கின் அர்த்தம் புரியும் போது தான் நாவல் பொருள் வழி நகரத்து வங்கும். இல்லையேல் உட்பொருள் வாசக அவதானத்தை உச்சிச் செல்ல நாவலின் வெளிப்படை அர்த்தம் முதன்மைகொண்டு விடும்”

இன்னமும் வன்முறை மேலாதிக்கக் கருத்தியலை முறியடித்து ஜனநாயகப் பண்புடன் கூடிய புதிய

பண்பாட்டுச் சூழலை வருவிக்க இருக்கும் எமது சமூகத்தில் சுதந்திரமான விவாதங்களுக்கு இடமில்லைத் தான். அத்தகைய விரிந்த தளங்களில் சஞ்சரித்து வாழ்வியல் அர்த்தங்களை கண்டறிய முற்படாத போது ஆத்மார்த்தமான விகசிப்புகளுக்கு சாத்தியமில்லை; சமூக-பொருளியல் - அரசியல் விடுதலைகளும் எட்டாக் கணிகளாகத் தொலைவுபடும். இவை சித்திக்கும் காலம் கணியும் போது ஆற்றல் மிகு ஆக்கங்களை வெளிப்படுத்துவோம் என ஆளுமைமிக்க படைப்பாளி கூறி அமைதிக்கொள்ள இயலாது. இவற்றின் சில அம்சங்கள் வளமான படைப்புக்கு அடித்தளம் என்ற போதிலும் இவை முழு நிறைவாய் அமைவதற்கு முன்கையெடுத்து மக்கள் கலைஞர்கள் தமது படைப்புக்கள் வாயிலாகக் கட்டியங்கூறுவதும் அவசியமானதாகும். தேவகாந்தன் போன்ற இலக்கியகர்த்தாக்களின் இதுவரையான முயற்சிகள் இது தொடர்பில் நம்பிக்கை தருவனாய் உள்ளபோதிலும் இன்னும் வெகுதூரம் பயணிக்க வேண்டியவர்களாகவே இருக்கிறோம்!.

புழுதியளையும் காற்றின் பாடலும், இடருண்ட நிலவும்

புழுதியளையும் காற்றின் பாடலை
மறுதலிக்கும் பறவைகள்...
தனித்தீவில்,
உயிர்கொத்தி வாழ்கின்றன.

ஒளிமங்கியமும் தனித்தீவின்
இதயத்தில்...
அலையெறிந்து சிரித்திற்றுக் கடல்.

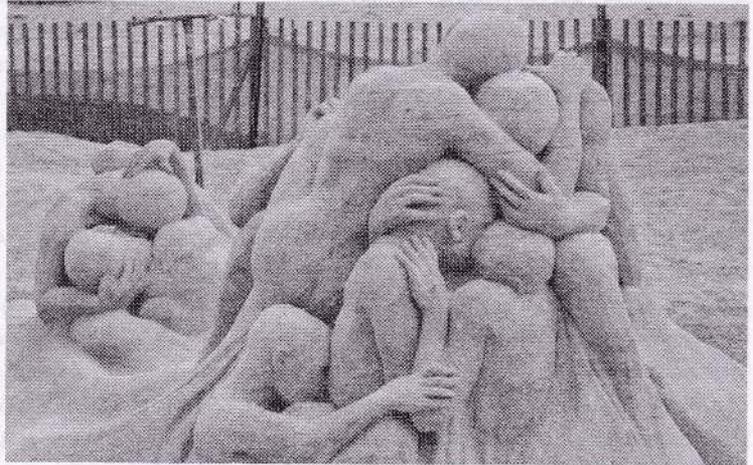
ஞாபகவெளியில் ஊர்ந்து
காலாறும் கணமொன்றில்...
இருளின் வாசலில் தொங்கிற்று,
இடருண்ட நிலவு.

மூண்டெரிந்த வலியின் கால்களில்...
மிதிபட்டிற்று முகவரி.

நிழல் விழுத்திப்போகும்
நாட்களின் சொற்கள்...
பொருளற்றிற்று.

எமக்கானதாய் சான்றுரைக்கும்
தோண்டிக்கிடத்த ஏதோவொன்றையும்
மீதமின்றிப் புசித்த,
கொடுவிலங்கின் கடைவாயில்..
வழிந்தழிகிறதெம் பண்டைப்பீறு.

ஜீவிதமற்றுறையும் சாபத்தை
அள்ளியிறைக்கும் செங்கோல்
எம்பிரான்கள் மீது,

மலங்கழித்து மகிழ்கிறது.

தீவறும் கனவு,
அலையிலும்... இருளிலும்...
வலியிலுமாய்...
தீய்ந்தழிந்த பொழுதில்...
வேதமோதி அருள்கிறார்கள்,
எம்புதிய கடவுள்கள்.

உருவேறா ஜடங்களாய்...
பிடிப்பற்றுச் சமைகிறோம்.

வாழ்வற்ற வெளியில்...
இருளின் வாசலில் தொங்கும்,
இடருண்ட நிலவைத்தேடியமுகிறது
புழுதியளையும் காற்றின் பாடல்.

■ பொலிகை சு.க.சிந்துதாசன்

ஆக்காட்டிப் பறவை ஒன்று, தோட்டப் பிட்டியின் மேலால் தாளப்பறந்து, உச்சஸ்தாயியில் ஓயாமல் கத்திக் கொண்டேயிருந்தது. ஆரம்பத்தில் மிகத் தொலைவில் மெல்லக்கேட்ட ஆக்காட்டியின் குரல் இப்பொழுது மிக அருகில். ஏதோ அசாதாரண மான நடமாட்டம் நிலவுவதனை முன்னறிவுப்புச் செய்தது.

தொண்டு நிறுவனத்தின் புண்ணியத்தில் குழாய்க் கிணறு தோண்டியதால் ஆடிமாத வறட்சியிலும் தாராளமாகக் கிணற்றில் தண்ணீர் நிறைந்திருந்தது. சிறு தோட்டம் செய்வதற்கு வசதியாக இருந்தது. கிணற்றுக்கு மேற்குப் பக்கம் தாழ்வான பகுதியாக இருந்ததால், கோடை காலத்தில் தோட்டத்திற்கு இறைக்கும் தண்ணீரின் மிச்சம் மீதி வழிந்தோடி வீணாகாமல், மரவள்ளித் தடிகள் பத்துப் பன்னிரண்டு அந்தப்பக்கம் நட்பிருந்தேன். நேற்றுத் தண்ணீர் இறைக்கும்போது அவை செழித்து வளர்ந்திருந்ததைப் பார்க்கும் போது, மொழு மொழுவெனக் கிழங்கு திரண்டிருக்கும் என்று நினைத்தேன். அது சரியாகத் தான் இருக்க வேண்டும். ஆக்காட்டியின் குரல் பன்றிக்கான எச்சரிக்கையாகவே இருக்கவேண்டும்.

நான் சிறுமியாக இருந்த காலத்தில், ஆக்காட்டி, புலுணி, கலவாய்க் குருவி, அணில், நாய், பூனை, யானை, காட்டெருமை போன்ற ஒவ்வொரு பறவைகளும், மிருகங்களும் எழுப்புகின்ற ஒலிகளையும், ஒலி வேறுபாடுகளையும் கால, நேர, சூழ்நிலைகளை கணக்கிலெடுத்து, பொருள் கொள்ள வேண்டுமென்று, அப்பு எனக்குச் சொல்லித்தந்தவை போராளியா இருந்த பொழுதும் இப்பொழுதும் கைகொடுக்கின்றது.

கிணற்றுக்கு மேற்குப்பக்கமான காட்டுக்கரை, மிருகங்களின் நடமாட்டம் இருக்குமெனத் தெரிந்தாலும், வேறு வழியின்றி மரவள்ளி வைத்தேன். கிழங்கு திரண்டு பயன் பெறும் தருணத்தில், பன்றியின் தொல்லையில் இருந்து காபந்து பண்ணுவது, பாரிய பிரச்சினையாக என் முன்னே விஷ்வரூபம் எடுத்துள்ளது.

எனக்கு அன்பாகவும் ஆதரவாகவும் இருந்த ஆச்சி, போன மாதம் இறந்த பின்னர், நான் அனாதை யாகித் தனிமையில் வாடுகின்றேன். ரோட்டுக்கு எதிர்ப்புற வீட்டு, பாக்கியம் அக்காதான் இப்பொழுது எனக்குள்ள ஒரே ஒரு கொழு கொம்பு.

அக்காவின் மகன் ஆறாம் தரத்தில் படிக்கிறான். அவன் படிப்பிலும் கெட்டிக்காரன், மற்றவர்களுக்கு

ஒரு ஓபண் போராளியின் டயரிஸ்குந்து

இதயராசன்

உதவுவதிலும் ஆர்வம் உள்ளவன். இரவில் எனக்குக் காவலாகத் தவறாமல் வந்துவிடுவான். அதற்கு உபகாரமாகவும், எனது கல்வியறிவு பயன்படவும் வீட்டுப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கின்றேன். என்னைப் பொறுத்தவரையில் அச் செயற்பாடு

ஆத்மதிருப்பதையை நல்குகின்றது. இரண்டு நாட்களாகக் காய்ச்சல் கண்டு, அம்மாவின் பராமரிப்பில் இருப்பதால், அவன் வரவில்லை. நான் தனிமையில் பயத்துடன் நித்திரை முழித்தபடி புத்தகங்களுடன் பொழுது போக்கு கின்றேன்.

முந்தநாள் பாக்கியம் அக்கா என்னிடம் சாதாரணமாகக் கேட்ட கேள்விக்கு, என்னால் பதில் சொல்லும் தைரியம் இன்னமும் வரவில்லை. அது சாதாரணமான விடயமா? எனது வாழ்வையே மாற்றி அமைக்கும் தீர்மானத்தை அல்லவா நான் எடுக்க வேண்டும். தீர்க்கமாக முடிவெடுக்கும் தருணம் இது. மூளையைக் குடைகின்றேன். நடுக்காட்டில் பாதை தவறவிட்ட வழிப் போக்கணின் இக்கட்டான நிலைமையில் திண்டாடுகிறேன்.

சுற்றிவரக் காடு சூழ்ந்த இந்தக் கிராமம் வன்னியில் மிகப் பழையமையானது. அப்பா அம்மாவுடன் நாங்கள் மூன்று சகோதரிகள். அழகான சிறிய குடும்பம். அப்பா ஒரு கூலி விவசாயி. சிறிய அளவில் சொந்தமாகவும் விவசாயம் செய்தார். அம்மாவும் தோட்ட வேலை, வயல் வேலைக்குச் சென்றதால் எம்மை வறுமை நெருங்கவில்லை. அப்பாவிடம் ஏனைய தொழிலாளிகளிடம் உள்ள ஊதாரிச் செலவுகள் இல்லாமையும் முக்கியமான காரணமென இப்பொழுது என்னால் உணர முடிகின்றது.

நாட்டில் ஏற்பட்ட சிங்கள தமிழ் கலவரங்களால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் இடப்பெயர்வால் எமது கிராமத்தின் அமைதி கலைந்து, எப்பொழுதும் பரபரப்பானது. இது அப்பா சொல்லித்தான் தெரியும். நான் மூன்றாவது கடைக்குட்டி. எனக்குத் தெரிந்தது எல்லாம் அடிபாடுதான்.

இந்த நாடு சிங்களவரின் நாடாம். தமிழர்கள் வந்தேறு குடிகளாம். இந்த நாட்டில் இருக்கும் வளங்களைத் தமிழர் ஆண்டு அனுபவிப்பதனால், சிங்களவர் வறுமையில் வாழ்கின்றார்கள் என்று, சிங்கள இனவாதிகளும் பெரும்பான்மையான சிங்களவரும் நம்புவதால், அவர்கள் தமிழர்களைத் தமது எதிரிகளாகக் கருதி, தமிழர்களின் வாழ்வாதாரங்களைப் பறிப்பதால் இந்தச் சண்டை தொடங்கியதாக பள்ளிக்கூடத்தில் வகுப்பெடுத்த, சீருடை அணிந்த அக்கா உணர்ச்சி பொங்கப் பேசியது, இப்போது போலுள்ளது.

தமிழர்கள்தான் இந்த நாட்டின் பூர்வீகக் குடிகள். சிங்களவர்கள் வந்தேறு குடிகள். அவர்களைச் சண்டையில் தோற்கடிக்க வேண்டும். அப்போதுதான் தமிழர்கள், தமிழீழத்தில் நிம்மதியாக வாழமுடியும் என்ற, வைரித்த பசுமை எனது பிஞ்சு மனதில் ஆழமாக வேருன்றி, விருட்சமாக வளரத்தொடங்கியது.

எனது கண்முன்னே எறிகணை வீச்சும், துப்பாக்கிச் சத்தமும், விமான குண்டு மாரியும், பங்கரில் பதுங்குவதும் அன்றாடச் செயற்பாடுகள். அவை எமது விளையாட்டுக்களும் ஆகிவிட்டன.

நான் பெரியவளாகிச் சுடப்பழகி, சிங்கள

ஆமிக்காரனைச் சுடவேண்டும் என்பதே எனது இலட்சியமாகக் கொழுந்துவிட்டெரியத் தொடங்கியது. பிரசித்தமான சண்டைகளில் எமது உறவுகள் வீரச்சாவடைந்து, வித்துடல்கள் மக்களின் அஞ்சலிக் காக வைக்கப்படும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் எனது இலட்சியம் உரமூட்டப் பட்டது.

ஆனையிறவுச் சமரில் எனது அக்காமார் இருவரும் மாவீரர்கள் ஆயினர். முள்ளி வாய்க்காலில் அப்பாவும் அம்மாவும் காணாமல் போய்விட, இறுதியாகச் சரணடைந்த போராளிகளுடன் நானும் சரணடைந்து, புனர்வாழ்வு பெற்று வெளியே வந்த பொழுதுதான், ஆச்சியைக் கண்டுபிடித்தேன். இல்லை ஆச்சி என்னைக் கண்டுபிடித்தார். ஆச்சி சொல்லித்தான் இவை எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். அதுவரை போராளியாகிய நாங்கள் எல்லோரும் தலைமை சொன்ன வற்றையே கேட்டோம். நம்பினோம். வேறு ஒன்றுமே எங்களுக்குத் தெரியாது.

நாங்கள் திடமாக நம்பியவைகளும், தமிழீழ நிர்வாகக் கட்டமைப்புக்களும் கண்முன்னே கலைந்து, கனவாய்ப் பழங்கதையாய் போனபோது, சண்டையில் குண்டடிபட்டு, ஒரு காலின் செயற்பாட்டை இழந்த போதும் அனுபவிக்காத வேதனையை அனுபவித்தேன். காயமடைந்தாலும், சக போராளி மரணித்தாலும் மனம் கலங்கவில்லை. எமது இலட்சியம் உயிர்ப்புடன் தெம்பூட்டியது. ஆனால் முள்ளி வாய்க்காலுடன் எல்லாம் சிதறு தேங்காய் போலாகி விட்டன.

புனர்வாழ்வு பெற்று ஆச்சியுடன் எமது கிராமத் திற்கு மீண்டும் சாமானியர்களாகி வந்தபொழுது, முன்னைய பிம்பங்கள் எல்லாம் பொடிப்பொடியாகின. என்னைச் சரித்திர நாயகியாகப் பார்த்த கண்கள் அழுகிப் போன பண்டத்தைப்போல பார்ப்பதை உணர முடிந்தது. நீங்கள் ஏன் தப்பி வந்தீர்கள்? என்ற கேள்விக் கணைகள் அவர்களின் கண்களில் பிரதிபலித்தன.

யுத்தத்தில் குடும்பத்தையே இழந்து அபலையாக நிற்கும் எனக்கு ஒருதுளி இரக்கத்துக்குமா பஞ்சம்? தமிழ்... தமிழ்... தமிழ் எமது உயிரிலும் மேலானது என்பதெல்லாம் வெறும் மாயையா? வசதி வாய்ப்புகள் உள்ளவர்களே மதிப்பார்ந்தவர்களா? அவர்களுக்கே சமூகத்தில் மதிப்புண்டோ? மற்றவர்கள் ஈனப்பிறவிகளோ? தமிழ் உறவுகள். இரத்தத்தின் இரத்தங்கள் எல்லாம் போர்க்கால மொழிகளா? எனது நம்பிக்கையும் அனுபவமும் நிஜமான உலகினை விளங்கிக் கொள்ளப் போதுமானதாக இல்லை. உலகு பற்றிய புரிதலுக்கு இனித்தான் என்னைத் தயார்ப்படுத்த வேண்டும் என்பதை உணர்கின்றேன்.

யுத்தத்திலும் அதனோடு தொடர்புபட்ட வாழ்வோடும் எனது இளமையைத் தொலைத்துவிட்ட நான், யதார்த்த சூழலுக்கேற்ப புதிய வாழ்க்கையைத் தொடங்குதற்கான தடைக்கற்கள் ஒன்றா? இரண்டா? போராளிப் பெண்களுக்குச் சாதாரண பொதுமக்களை விட இரட்டிப்பானவை. தமது குடும்பத்தினருடன் சங்கமித்த எனது தோழிகள், தம்மீது காட்டப்படும் பாசுபாடுகளைச் சொல்லி அழுவார்கள். ஒரு தோழியின் சகோதரிக்கு சம்மந்தக்கலப்பு நடைபெற்ற நாள், தன்னை பாட்டியின் வீட்டிற்கு அனுப்பிய அவலத்தைச் சொன்னாள். போராளிவீட்டில் பெண்ணெடுக்க

வெளிநாட்டு மாப்பிளைகள் அவ்வளவு விருப்பப் படுவதில்லையாம்.

நான் அனாதை என்ற கவலை, தோழியின் கதைகேட்ட அன்றே தொலைந்தது. நல்ல உடல் வலு உள்ளவர்க்கே இந்த நிலைமை என்றால், ஒரு கால் இயக்கம் இல்லாத எனது நிலை என்னவாக இருக்கும்? சொத்தில்லாத சொத்தியைத் திருமணம் செய்ய, எந்த மாப்பிளை துணிவான்?

இனம், மொழி எனச் சிந்தித்த என் மனம், அதையும் தாண்டி ஏதோ ஒன்றோ? பலவோ? சமூகத்தின் இயங்காற்றலைக் கட்டுப் படுத்துவதை உணர் முடிகின்றது. அதன் தத்துவ முடிச்சுக்களைத் அவிழ்க்க, எனது தேடலைத் தொடங்கிவிட்டேன்.

வன்னியின் மூத்த குடிப்பிறப்பு. சாதி வேளாளர். என்ற பட்டயங்கள் எல்லாம் என்னைப் பொறுத்தவரை செல்லாக் காசுகளாகிப் பல ஆண்டுகள் கடந்தாயிற்று. வாழ்ந்துகெட்ட குடும்பம் என்பது பழமொழி. போராடிக்கெட்ட குடும்பம் என்பது புது மொழி. முப்பதை எட்டும் குமரி நான். எனது ஆசாபாசங்கள் அபத்தமானவையா?

பாக்கியம்அக்கா இடப்பெயர்வில், எமது கிராமத்திற்கு வந்து வாழ்ந்த குடும்பங்களில் ஒன்று. மீள் குடியேற்றத்தின் போதும் தமது சொந்தக் கிராமமாகப் பதிந்து திரும்பவும் வந்துவிட்டார். அப்பாவும் அம்மா வும் தனக்குச் செய்த உதவிகளைச் சலிக்காமல், எனக்குச் சொல்வதில் மட்டும் திருப்திப்படாமல், எனக்கு உதவுவதில் நிறைவைக் கண்டார். இவ்வளவுக் கும் அவர் உறவுக்காரரோ! சாதிக்காரரோ! இல்லை.

தமிழர்களின் சாதிக்கட்டமைப்புப் பற்றி, போராளியாகிய பின்பே எனக்குத் தெரியவந்தது. ஏனென்றால் அப்பொழுதுதான் அதை விளக்கிக் கொள்ளும் வயது எனக்கு. அங்கே தாக்குதல் நடைபெறும் களம் பற்றிய விபரிப்பின்போது, இந்தக் கிராமத்து ஆக்கள் கொஞ்சம் அடிபிடிக்காரர் கவனமாகப் பழகவேண்டும் என்று சமருக்குப் போகும்போது அறிவுறுத்தல் வழங்குவார்கள். அவ்வளவுதான். அங்கு, அம்மக்களுடன் யாரும் பாசுபாடு பார்ப்பதில்லை. எல்லோரும் இரத்தத்தின் இரத்தங்கள் என்ற மனப்பாங்கே மேலோங்கியிருந்தது.

யுத்தத்தின் இரண்டாம் அத்தியாயம் வேறு விதமான முகத்தினைக் காட்டுகின்றது. பொண்ணு மாப்பிளை சாதகம் முப்பது சதவீதம் பொருந்தினாலும், சொத்து, அந்தஸ்த்து, அதற்கும் மேலாக சாதி என்ற மூன்றும் நூற்றுக்கு நூறு வீதம் பொருந்தினாலேயே திருமணம் என்னும் பங்குடமை வியாபார ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தாகும். இதில் ஒன்று பிசகினும், ஒப்பந்தம் திம்பு பேச்சு வார்த்தை போல்தான் முடியும்.

ஒரு தமிழர் சிங்களவரைக் காதலித்தும் திருமணம் செய்யலாம். பேசியும் கட்டலாம். ஆனால் ஒரு தமிழர் இன்னொரு தமிழரைச் சாதி தெரியாமல் கட்டமுடியாது. அப்போ ஏது? இரத்தத்தின் இரத்தம் என்பது, எனக்கு இன்னமும் விளங்கவில்லை. இதற்கு எந்தப் பண்டிதரிடம் தெளிவுரை கேட்பது.

பாக்கியம் அக்காவினை கீழ் சாதியென்று, போனவாரம் தோட்ட வேலை செய்யவந்த கந்தையர்

ஏசினது, எனது காதில் விழுந்த போது, இனிமேல் வேலைக்கு வரவேண்டாம் என்று கந்தையரை விரட்டி விட்டேன். சாதிக்காற்றர் எண்டு இருக்கிறவை எட்டியும் பார்க்காமல் இருக்க, அக்காதான் மனிதாபி மானத்தோடு, ஒரு குமர்ப்பிள்ளையைக் காப்பது பண்ணி வைத்திருக்கின்றார்.

அக்காவின் கணவர் கொஞ்சம் குடிக்காரர்தான். ஆனால் கண்ணியமானவர். படலையிலே நின்று, பிள்ளை! என்று கூப்பிட்டு, அக்கா கொடுத்தனுப்பிய வற்றினைத் தருவாரேதவிர, தேவையற்றுக் கதைக்கவே மாட்டார். 'நான் தனித்திருப்பது தெரிந்த கனவான்கள் எனது தனிமையும், இளமையையும் "சபலப்படுத்த" எடுத்த முயற்சிகளுக்கு எல்லாம், அக்காவின் அரவணைப்பும், அக்கா கணவரின் காவலுமே காரணம். அவர்களின் பாதுகாப்பில் நான் உயிர்ப்புடன் இருக்கின்றேன்.

சண்டை உக்கிரம்பெற்ற காலத்தில் அரபு தேசத்தில் பாதுகாப்பும், வேலையும் தேடிச்சென்ற, அக்காவின் தம்பி இப்பொழுதுதான் தாய் நாடு திரும்பியுள்ளார். அக்காவீட்டிற்குப் போனபோது பார்த்திருக்கிறேன். கதைத்ததில்லை. ஆள் பொது நிறம். சாதாரண உருவம். இதுதான் எனது மனப்பதிவு. திருமண வயதுள்ள ஆண்களைப் பார்த்து ஆசையை வளர்த்து அவஸ்தைப் படக்கூடாது என்பதில் நான் எப்பொழுதுமே உறுதியாக இருக்க, என்னைத் தயார்ப்படுத்திப் பல வருடங்கள் கடந்தாயிற்று.

அக்கா எனது கதையைத் தம்பிக்குச் சொல்லி இருக்கவேண்டும். நாற்பதை அண்மிக்கும் அவருக்கும் திருமணம் செய்யும் உத்தேசம் இருந்திருக்கவேண்டும். சாதி பார்க்காமல் கட்ட விருப்பமெண்டால் நான் கட்டிடின என்று சொன்னபின்னர், அக்கா என்னிடம் தயங்கித் தயங்கிச் சொன்னார். பிள்ளை நடக்குதோ நடக்கேல்லையோ? நீர்! எனக்கு எப்பவமே தங்கச்சிதான் என்று, எனக்குள்ள பாதுகாப்பினை அக்கா உறுதிப்படுத்திய விதம் என்னை நெகிழ வைத்தது.

ஆக்காட்டியின் இடைவிடாத எச்சரிக்கை ஒலி, பன்றி மரவள்ளியை நெருங்கிவிட்டதை அறிவிப்புச் செய்து கொண்டிருந்தது. நாளைக்கே மரவள்ளிக் கிழங்கை பிடுங்கு, என்ற உள்ளூறையும் அவ்வொலியில் கலந்திருப்பதை உணர்கின்றேன். நாய் ஒன்று வளர்த்திருந்தால் இப்போது, பன்றியை விரட்டியிருக்கும் என்ற உண்மை உறைத்தது. இதை அக்கா எத்தனை முறை சொல்லியிருப்பா, நான் கேட்டேனே தவிர மனதில் பதிக்கவில்லை.

முற்றத்தில் தயாராக வைத்திருந்த பந்தத்தில், மண்ணெண்ணையை உஹ்றி, நெருப்பினைப் பற்ற வைக்கின்றேன். தீப்பந்தம் கொழுந்துவிட்டு எரிகின்றது. மரவள்ளி நிற்கும் பக்கமாகத் தீப்பந்தத்தினை உயர்த்திப் பிடித்தபடி, எண்ணைப் பரலில், இரும்புக் கம்பியினால் ஓங்கி அடிக்கின்றேன். பன்முறைத் தாக்குதலால் வெருண்ட தலைப்பன்றி, தனது கிளையோடு பற்றைக்குள் ஓடி மறைகின்றது.

விடியலை முன்னறிவுப்புச் செய்யும் சேவலின் கூவுகைக்காகக் காதுகளை கூர்மையாக வைத்துக் கொண்டு பாக்கியம் அக்காவைக் காணும் ஆவலுடன் எனது குச்சுக் குடிசைக்குள் காத்துக்கிடக்கின்றேன்.

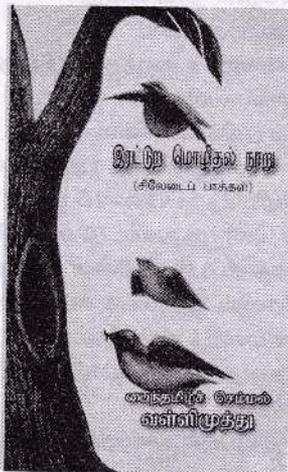
செம்மொழிச் சிலேடை,
பிரிமொழிச்சிலேடை என்னும்
இருவகையும் கலந்து வெண்பா
யாப்பிலே கவிஞர் பே.
வள்ளியமுத்து எழுதிய நூலாக
“இரட்டுற மொழிதல் நூறு”
அமைந்துள்ளது.
சிலேடையணியை நடுவணாகக்
கொண்ட நூறு பாக்களோடு
முதன்முதலில் தமிழில்
வெளிவந்த தனிக் கவிச்
சிலேடைத்தொகுப்பு என்ற
பெருமைக்குரியது.

சிலேடை மேதாவளி பே. வள்ளியமுத்து

ஒரு சொல் அல்லது சொற்றொடர் பலபொருள் தரும்படி அமைவது சிலேடை எனப்படும். “ஒரு வகைச் சொற்றொடர் பல பொருள் பெற்றி தெரிதர வருவது சிலேடை” எனத்தண்டியலங்காரம் விளக்குகிறது. சொற்றொடரில் உள்ள சொற்கள் பிரியாமல் அந்நிலையிலேயே பல பொருள் தரும் போது செம்மொழிச்சிலேடை எனப்படும். “சீனிவாசன் பாற்கடலில் துயில் கொள் கிறார்” என்பது திருமாலையும் தேநீரில் மிதக்கும் எறும்பையும் குறிக்கும் போது செம்மொழிச் சிலேடையாகிறது. சொற்றொடர் பிரிந்து நின்று பல பொருள் தரும் போது பிரிமொழி சிலேடை எனப்படும். “நானூறு காய் வாங்கினேன்.” என்பது பிரிந்து நின்றால் “நான் நூறு காய் வாங்கினேன்” எனவும் “நான் ஊறுகாய் வாங்கினேன்” எனவும் பொருள் கொள்ளும். இரட்டுற மொழிதலானது தமிழ் மொழியின் தனித்துவமான பண்பாக மொழியியலாளர்களால் சுட்டப்படுகின்றது.

செம்மொழிச் சிலேடை, பிரிமொழிச்சிலேடை என்னும் இருவகையும் கலந்து வெண்பா யாப்பிலே கவிஞர் பே. வள்ளியமுத்து எழுதிய நூலாக “இரட்டுற மொழிதல் நூறு” அமைந்துள்ளது. சிலேடையணியை நடுவணாகக் கொண்ட நூறு பாக்களோடு முதன்முதலில் தமிழில் வெளிவந்த தனிக் கவிச் சிலேடைத்தொகுப்பு என்ற பெருமைக்குரியது. தென்னிந்தியாவின் சேலம் மாவட்டத்திலுள்ள அரசு மேல் நிலைப் பள்ளியில் பே.வள்ளியமுத்து தமிழாசிரியராகப் பணியாற்றுகிறார். தமிழிலக்கியங்கள் குறித்த தீராத தேடலும் தெவிடாத நுகர்வும் கொண்டமைந்தவர். கால்கோள் நிலைக்காலத்தில் புதுக்கவிதைகளை உரை வீச்சுக்களாய்ச் செய்துக்கியவர் “பைந்துமிழ்ச் சோலை” என்ற அமைப்பிலே இணைந்து பாவலர் மா. வரதராசனாரின் வழிப்படுத்தலில் மரபுக் கவிதைகளில் மையங் கொண்டார். இருவேறு பொருள்களின் ஒப்புமையினை நயாதீதமாக இனங்காட்டும்வகையிலான சிலேடைகளைப்புணைந்து வருகின்றார்.

வெண்பா யாப்பிலே சிலேடை பாடுவது இலகுவான செயலன்று. ஒரு சில செய்யுள்களை வெகுபிரயத்தனத்தோடு எவரேனும் எழுதிவிடலாம். நூறு செய்யுள்கள் படைத்து நூலாக்குதல் களதியான செயற்பாடேயாகும். களமேகப்புலவருக்குப் பின்னர், இருமை இருப்பினை ஒரே செய்யுளில் புகுத்தி வெகுமக்கள் இரசனைக்குத் தீனியாகப் பாக்களைப் புணைந்த பெருமை பே.வள்ளியமுத்துவையே சாரும். ஒவ்வொரு செய்யுளும் காரிருளில் பளிச்சிடும்

இ.சு முரளிதரன்

மின்னலென மிரள்வனப்பியலை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

புமிதிக்கும் தாதணியும் போதை கொள் ஆட்டமுண்டே
 மாவிளக்கும் சுற்றும் வழக்கமுண்டாம் - பூ விழியே
 கொட்டும் முழுங்கும் குளவியுடன் மாரியம்மன்
 கட்டும் விழாவினைக் காண்.

கவிஞரது புலமையின் விளைச்சலாக மாரியம்மன் கோவில் விழாவும் தேன்குளவியும் அநாயாசமான முறையிலே சிலேடைக்கவியாகியுள்ளன. பூ மிதித்தல், தங்கம் வெள்ளி முதலான தாதுக்களான அணிகலன் துடுதல், மயங்கி சாமி யாடல், மாவிளக்குச் சுற்றல், மேளம் முழங்குதல் என்பன மாரியம்மன் கோவில் விழாவிற்கு உரியன. பூவில் அமர்தல், மகரந்தப்பொடி அணிதல், தேனால் மயங்கியாடுதல், பெரிய விளக்கினைச் சுற்றுதல், கொட்டுதல் என்பன தேன் குளவிக்கு உரித்தாகின்றன. அனுபவப் புழங்கு புலத்திற்கமைய ஆளுமையான மொழி முகாமைத்துவத்தோடு வெண்பாவினை அணுகியுள்ள விதம் விதந்துரைக்கத்தக்கதாகும்.

வரைவோலை காசோலை மக்களுக்கு ஈயும்
 தரமான வட்டி தந்து நூங்கை - நிறைக்கும்
 முதலீடு செய்ய்தால் முழுவளமும் கிட்டும்
 இதம்பனை வங்கிக் கிணை

பனை மரமும் வங்கியும் சம நிலைத்தன்மை தளம்பாமல் செய்பல் ஓசையோடு சங்கமித்துள்ளன. எழுத்தோலை பணத்திற்கு விற்கும் ஓலை, பனையோலைப்பெட்டி (வட்டி) நூங்கு, பனையால் முழுமைப்பயன்கிட்டும் எனத் தகுநயமாகப் பனையும், வரைவோலை, காசோலை, வட்டி, நும்-கை நிறைக்கும், முதலீட்டால் முழுப்பலன் என விரியமான பார்வையாக வங்கியும் சங்கமிக்கச் சிலேடைப்பாவினை வடிவமைத்துள்ளார். வார்த்தைகளைப் பட்டை தீட்டி வசீகரத்தின் வரைபடமாய் எதுகை மோனையோடு செய்யுளை யாத்துள்ள விதம் பாராட்டுக்குரியது

முத்தம் பதித்தலால் முன்காற் பிணைத்தலால்
 சத்தம் கொடுத்தோடும் தன்மையால் - நித்தம்
 ஒளிமுகம் காட்டலால் ஒப்பாம் கொலுசும்
 தளிரிளம் பிள்ளையும் தான்.

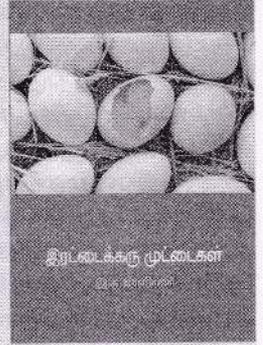
குழந்தையையும் கொலுசினையும் அலாதியான முறையிலே சிலேடையாக வடித்துள்ளார். முத்தம் பதித்தல், கால்களைக் கட்டித்தழுவுதல், ஓடும் போது சத்தமிடுதல், ஒளிமிகு முகத்தினைக் காட்டுதல் என்பன குழந்தையின் பண்புகளாகும். முத்துக்கள் பதித்தல், காலில் பிணைத்தல் சத்தமிடுதல், ஒளிமுகம் காட்டுதல் என்பன கொலுசின் பண்புகளாகும். "கொக்கரிக்கும் முட்டைக்கும் குப்பை குடைந்துண்ணும்" என கோழியையும் மண்புழுவையும் ஒன்றிணைத்த போதும் "கூட்டில் அடைதலால் கூவித் திரிதலால்" என ஏக முட்டையுள் துவிதகரு பதைத்த போதும் நயஞ் சொரிய வைத்துள்ளார். இருமைப் பண்பினையும் ஒருமைச் செய்யுளில் பதியம் வைத்து பைந்தமிழின் மேன்மையை சொற் சீவளியால் செழுமைப்படுத்திய பே.வள்ளி முத்து எதிர்காலத்தில் தற்புதுமையான ஆக்கங்கள் பலவற்றினை தமிழுலகிற்கு படைத்தளிக்க வேண்டுமென உளவிருப்போடு வாழ்த்தி

உள்ளத் திறப்பாய் சலசலக்கும் சொல்நதியின்
 வெள்ளத்திறப்பாய் காளமேகம் - இல்லக்
 கள்ளத் திறப்பாய் சிலேடை வடிக்குமொங்கன்
 வள்ளிமுத்து செந்தமிழின் வார்ப்பு"

என்று கூறி நிறைவு செய்கிறேன்.

திறமையான எழுத்தாளரைப் போற்றுவதும்
 மதிப்பும் இலக்கிய மான்பு...
 என்மனம் கவர்ந்த எழுத்தாளர் ஈழத்துக்கவிஞர்
 இ.சு.முரளிதரன் அவர்களைப்பற்றி இக்கட்டுரை...

ஆழிசூழ் உலக
 மெல்லாம் தமிழை வாழ
 வைத்துக் கொண்டிருப்
 பவர்கள் ஈழத் தமிழர்கள்
 என்றால் யாரும் மறுக்க
 முடியாது. அப்படி ஈழம்
 பெற்றெடுத்த எண்ணற்ற
 எழுத்தாளர்களில் பொன்
 னெழுத்தால் பொறிக்கத்
 தக்க தரமான தகுதியும்
 திண்மையும் படைத்த
 வர்தான் தமிழ் ஆசிரியர்,
 கவிஞர், எழுத்தாளர், எனப் பன்முகத் தன்மையில்
 வலம் வந்துகொண்டிருக்கும் இ.சு. முரளிதரன்.

இரட்டைக் கரு முட்டைகள்
 இ.சு.முரளிதரன்

ஈழத்துக் காளமேகம் என்று சொல்லும் அளவிற்கு இவரின் "இரட்டைக் கரு முட்டைகள்" என்னும் 50 சிலேடைகளைக் கொண்டு வெளிவந்திருக்கும் நூலே சாலச் சிறந்த சான்றாகும். சிகரெட்டும் (வெண்கருட்டு) பாம்பும் என்ற சிலேடையைச் சுட்டிக் காட்டாமல் நகரமுடிய வில்லை "நஞ்சிருக்கும் வாயணுகிவந்தே உயிரகுடிக்கும் தஞ்சமென ஈற்றிலே புற்றேகும் - விஞ்சி வளியுதும் பண்பினால் வெண்கருட்டும் பாம்பும் தெளிவாய் நிகர்க்கும் தெரி"

பாம்புக்கும் சிகரெட்டுக்கும் நஞ்சிருக்கும். பாம்பின் வாய் நம்மை அணுகினாலோ சிகரெட்டை நம்வாய் அணுகினாலோ இரண்டும் நம் உயிரைக் குடித்து விடும். பாம்பு தஞ்சமென புற்றில் அடையும். நாமும் சிகரெட் குடித்தால் நமக்குள்ளும் புற்றுநோய் தஞ்சம் அடைந்து கொள்ளும். பாம்பு காற்றில் ஊதும். சிகரெட் குடிப்பவரும் புகையைக் காற்றில் ஊதுவர் எனவே பாம்பும் சிகரெட்டும் சமம் என்கிறார்.. எத்தனை அழகான கவித்துவம்...இப்படி விதவிதமான கோணத்தில் ஐம்பது சிலேடைகளை அள்ளித் தெளித்திருக்கின்றார். கற்பனை செய்து பார்க்க முடியாத பல்வேறு சிந்தனைகள் கவித்துவமாக நூல் முழுவதும் புகைந்து கிடக்கின்றன..! வரலாற்றில் யாரும் அழிக்கமுடியாத புத்தகத்தை ஈழத்திலிருந்து படைத்து இலக்கிய உலகில் தன்னைத் தனித்துவமாக நிலைப்படுத்திக் கொண்டார் முரளிதரன் எனத் திண்ணமாகக் கூறமுடியும்..! அந்தளவிற்கு இப்புத்தகத்தின் சிலேடைகள் இலக்கியத் தரம் வாய்ந்தன என உறுதியாகச் சொல்லமுடியும்...! வாய்ப்புள்ளவர் வாங்கிப் படித்துப் பாதுகாத்து வைக்கப்பட வேண்டிய இலக்கியப் பொக்கிசம் இந்நூல் என உறுதியாகக் கூறுகின்றேன்..! மென்மேலும் தரமான படைப்புகளைத் தந்து தமிழுக்கும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்திற்கும் இலக்கியப் பணியாற்ற எல்லாம்வல்ல இறைவன் தங்கள் சிந்தனையைத் தூண்டுவானாக எனக் கூறி இலக்கிய ஆர்வலர்கள் கொண்டாட வேண்டிய எளிய மனிதர் இ.சு. முரளிதரன் என வாழ்த்தியமர்கின்றேன்...!

- பே.வள்ளிமுத்து

அந்தக் குடிசைக்கு முன்னால் நிமிர்ந்து நின்றது சற்சதுர வடிவிலான ஒரு மால்.

முள்முருங்கை இலைச் சாற்றைச் சாணியுடன் கலந்து அழகாக மெழுகிய படியால் அந்த மாலின் நிலம் சீமெந்துத் திண்ணை போல் மினுமினுப்பாய் இருந்தது. தாராளமாக இரண்டுபேர் படுத்திறங்கு மளவு விசாலமாக இருந்த அந்த ஒட்டுத்திண்ணையில் மெல்லச் சரிந்து படுத்திருந்தாள் திலகம். அவளின் மனத்தில் மெல்லியதாக ஒரு கனதியுடன் சேர்ந்த எதிர்பார்ப்பும் இருந்தது.

இரவு மணி ஏழாகிக் கொண்டிருந்தது. இன்னமும் அவளின் கணவன் வீட்டிற்கு வரவில்லை. காத்திருந்தாள். இந்தக் காத்திருப்பு இன்று நேற்றல்ல. அவளுக்கு விபரம் தெரியாத காலத்திலிருந்தே தொடரும் காத்திருப்புத்தான்.

அவள் மட்டுமல்ல அவளுடன் சேர்ந்து பாவம் அந்தக் குப்பி விளக்கும் மெல்லிய ஒளியைச் சிந்தியபடி காத்திருந்தது. அந்தக் குப்பி விளக்கின் வெளிச்சத்திற்கு பயப்படாது இருள் வீராப்புடன் அந்த மாலின் மூலை முடுக்குகளில் பதுங்கிக் கொண்டது.

காத்திருப்பின் நடுவே கனவு போல் சில நினைவுகள் அவள் மனதில் பதிந்து கொண்டிருந்தன.

அந்த மாலுக்கு முன்னால் அகன்று விரிந்திருந்த அந்த முற்றத்தில் அவள் நினைவுகள் பதிந்தன.

ஒரு காலத்தில் இந்த மாலும் முற்றமும் எவ்வளவு கலகலப்பாக இருந்தது. அண்ணாவியார் வளவென்றால் கேட்க வேண்டுமா? ஒரே கூத்தும் கும்மாளமும் தான்.

அதிரடி பீராங்கி ஆகாச வாணங்கள் அண்டர்களும் புடை சூழவே

இராச ராச மகா

இராச போச மகா

இராசன் கொலுவில் வந்தானிதோ

தா தக்கத் தீம் தா

தளாங்கு தித் தக

தக ததிங்கிணந் தோம்

அண்ணாவி வைரவி அப்பாவின் ஆட்டத் தருக்களுக்கும், தாளத்தீர்மானங்களுக்கும் பிரபு கால் மிதித்தாடினான் என்றால் சதங்கைகள் தெறிக்கும் புழுதி பறக்கும் களரி அதிரும்.

அவன் குரலெடுத்து ஒரு பல்லவம் பாடினான் என்றால் நாலூரும் கண் விழித்தெழும்.

அந்தளவுக்கு உடல் வாக்கும் குரல் வளமும் ஒருங்கமைந்த ஓர் இராச கூத்தன் தான் பிரபு.

அந்த நிகழ்வுகளை எல்லாம் சின்ன வயதிலிருந்தே பார்த்துப் பார்த்து அவனுடன் கலந்து கரைந்து போனவள் தான் திலகம்.

இவைகளை விட பிரபு அவளின் தாய் மாமன் மகன்.

இண்டக்கும் இரவு வரும்

ஆர்.எஸ். ஆனந்தன்

அவிழ்ந்து போன பாவாடையை அள்ளிப் பிடித்தபடி ஓடிவந்து “அத்தான் இதைக் கட்டிவிடொடா” என்று அடம் பிடித்த வயதிலிருந்து இன்று வரை அவனுக்காகவே காத்துக் கிடப்பவள் தான் இந்தச் சிறுக்கி.

பிரபு செய்யும் எந்தக் குறையுடன் அவளுக்குக் குறைபடத் தெரிவதில்லை. எல்லாமே தன் கணவனின் அன்பிற்குள் கரைத்துவிட்டு நிறைவாகவே வாழ்ந்து வந்தாள்.

ஆனால் இன்றைய காத்திருப்பு அப்படியல்ல. மனத்தில் வேதனை சுமந்திருந்தது. அதற்குக்காரணம் இன்று மதியம் பாய்க்கியம் மாமி சொன்ன சங்கதி தான்.

பிரபுக்கு ஏதாவது ஆகிவிடுமோ என்ற ஏக்கத்துடன் கலந்த காத்திருப்பு.

“எடி பிள்ளை இவன் கந்தறுந்தவனுக்கு ஏனெடி உந்த ஊர்வம்பு அவனுகள் ஆரும் குடுத்தால் என்ன வாங்கினால் என்ன”

“ஏன் மாமி என்ன நடந்தது?”

“அவள் வள்ளிக்கிழவியின்ரை சீட்டுக் காசை நாகநாதன் ஏமாத்திப்போட்டானாம்”

“மாமி! பாவம் அந்தக்கிழவி. பிச்சைச் சம்பளம் எடுத்துத்தான் சீட்டுப் போடுறது.”

“அது சரி எடி பிள்ளை. கிழவி காசைக் கேட்கப்போக நாகநாதன் கீழ்சாதி எண்டு சாதியை இழுத்துப் பேசிப் போட்டான்.”

“உன்றை வல்லவனும் அதிலை எல்லே நிண்டவன். இவன் நாகநாதனுக்குக் கைநீட்டிப் போட்டானெடி”

“பிறகு என்ன மாமி நடந்தது”

“பிறகென்ன நாகநாதனிடக் காசைப் பிடுங்கிக் கிழவியிடக் குடுத்திட்டானெடி”

“அப்படியே...”

“என்ன அப்படியே... அவங்கள் பிஞ்சில பழுத்த தறுதலைகள். இவனும் தண்டா முண்டி. எக்கணம் இவன் சாம் மேமத்திலை வரயுக்க ஒண்டைச் செய்து போட்டால், பிறகென்ன நெஞ்சிலை குத்துறதே”

“இவன் பொடியன் நல்லதைச் செய்தாலும் குடிகாரன் வெறியிலை செய்ததெண்டெல்லே அவங்கட ஆக்கள் முடிச்சுப் போடுவாங்கன்?”

மாமியார் சொன்ன கதைகளும், பிரபு இன்னமும் வீட்டுக்கு வராததும் அவளின் அடா வயிற்றைக் கலக்கிய வண்ணமிருந்தன.

அதனால் அடிக்கொருதரம் படலையைப் பார்த்தபடியே படுத்திருந்தாள்.

பிரபு குடிப்பவன் தான். ஆனால் குடிகாரனில்லை. தொழில் துறைக்குப் போகாமல் குடித்துக் கொண்டு திரிய மாட்டான்.

வெறியொ இல்லையோ அநியாயம் நடக்கு மிடத்தில் நின்றால் தட்டிக் கேட்காமல் விட மாட்டான்.

திலகாவில் உயிரையே வைத்திருப்பவன். அவளும் அப்படித்தான்.

தன் கணவன் மனம் நோகும்படி என்றைக்குமே அவள் கதைத்ததில்லை. எதை எதை

எப்படி எந்த நேரத்தில் கதைக்க வேண்டும் என்ற விபரம் தெரிந்தவள். அதனால் தான் அவள் தன் குடும்பத்துடன் சந்தோசமாக வாழ்ந்து வருகின்றாள்.

எதையும் சிரித்தே சாதிக்கும் திலகா, தன் கணவனை வாயாடி வம்புக்கிழுக்கும் பழக்கம் இன்றும் உண்டு.

மனதுக்குள் இனிக்கும் அந்த நாள் நினைவுகள் மெல்லத் தலை நீட்டியது.

“நாவல் பழம் போலே நனைந்த தணல் போலே காக இறகு போல்-மச்சான் கடுங் கறுப்புக் கொண்டதென்ன”

அவனும் சும்மா விடுவானா.

ஈச்சம் பழம் போலே இடை சிறுத்த பெண்ணாளுக்கு நாவல் பழம்போலே- மச்சான் நான் கறுவல் ஆகாதோ சாமம் அடுத்து தலைக் கோழி கூவையிலே சந்திக்க நான் வந்தால் சம்மதமா வாயாடி

அவள்:- வேட்டைக் கிடாவோ மச்சான் வேலி இல்லா ஓர் பயிரோ தருமக் கிணறோ உந்தன் சங்கதிக்கு நான் இணங்க.

காத்திருப்பின் நடுவே கடந்தகால நினைவுகள் அவளின் மனத்தை மயிலிறகாக வருடிச் சென்றாலும் மச்சான் இன்னமும் வராத தவிப்பு அவளின் மனத்தை வாட்டியது.

படலையைத் தள்ளும் சத்தம் கேட்டதும் தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தவள் பரபரப்புடன் எழுந்து உட்கார்த்தாள்.

அங்கே நடப்பதைப் பார்த்ததும் திலகாவுக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது. திலகா ஒரு வித்தியாசமான பெண். பிரபுவின் செயல்கள் ஒவ்வொன்றையும் சிரிப்புடன் இரசிக்கத் தெரிந்தவள். அவளிடம் ஒவ்வொரு குடும்பப் பெண்களும் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய பாடங்கள் ஏராளம்.

திற்கும் போது மல்லாக்காக வீழ்ந்து போன அந்தப் படலையைத் தூக்கி நிறுத்துவதற்காக அதனுடன் மல்லுக் கட்டிக் கொண்டிருந்தான் பிரபு.

தான் நிற்க முடியாமல் தள்ளாடுபவனால் படலையை எப்படி நிறுத்த முடியும்.

“அத்தான் அது தானாக விழுந்ததுக்கு எழும்பி நிக்கவும் தெரியும் நீங்கள் அதை விட்டுட்டு வாங்கோ” என்றாள்.

“எடியே வாயாடி எனக்கென்ன வெறிஎண்டு நினைக்கிறியாக்கும்”

“சீ...சீ... ஆர் சொன்னது என்றை அத்தானுக்கு வெறி எண்டு. நீங்கள் வாங்கோ” அவளின் சிரிப்பு கொடுப்புக்குள் அடங்கியது.

“பொறெடி வாயாடிக் கறுப்பி. இப்ப கிட்ட வந்து உன்னை என்ன செய்யறன் எண்டு பார்” என்றவன் ஒருவாறு நிதானத்தைத் தன் நடையில் கொண்டு வர முயன்றபடி மெல்ல நடந்து வந்து அந்த ஒட்டில் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

அவன் இப்ப சாப்பிட மாட்டன் என்பது திலாவுக்கு நன்றாகத் தெரியும். இருந்தும் “அத்தான் சாப்பிடுவோ” என்றவன் பிரபுவின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

“என்றை செல்லமெல்ல, நீ சாப்பிடு. நான் எப்பன்படுத்தெழும்பிச் சாப்பிடுறன்.”

அவன் தன் மனைவியைப் பார்த்த அந்தப் பார்வையில் கெஞ்சலின் சாயல் நிறைந்திருந்தது.

ஊருக்குத்தான் அவரின் வீராப்பு, மனைவிக்கு முன்னால் பெட்டிப் பாம்பு தான்.

திலகாவுக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது. அவளின் சுருண்ட தலை முடிக்குள் அவளின் விரல்கள் எதையோ தேடியது. கன்னம் குழிவிழிச் சிரித்தான். அன்பால் எதையும் சாதிக்கலாம் என்பதை அவன் நன்றாகவே புரிந்திருந்தான்.

வாழ்க்கை என்பது வாழ்வதற்கே முரண்பட்டு, முறிந்து, மூக்குடைந்து போவதற்கல்ல.

தான் நினைத்ததைச் சொல்வதற்கு இதுவல்ல நேரம் என்பதைப் புரிந்து கொண்டு மெல்ல விலக எத்தனித்தவள் தன் கையைப் பற்றியிருந்த கணவனைப் பார்த்தான்.

ஒரு வித நமட்டுச் சிரிப்புடன் “எடியே வாயாடி! சிரிக்காதே சிரிச்சால் கஷ்டம் உனக்குத்தான் சொல்லிப்போட்டன்.” என்றவன் கண்ணை வெட்டியபடி அவளைப் பார்த்தான்.

“ஓம்பிஓம் எனக்குத் தெரியும் காகம், கொக்கு, கனகிளி, அனுமான் பேச்சுக்கு இராவணன் பின்னையும் கும்பகர்ணன்”

என்றொரு விடுகதை போட்டபடி பாய், தலையணையை எடுத்து வந்து கொடுத்துப் படுக்கவும் வைத்தான்.

இரவிரவாகப் பெய்த மழையில் நன்றாகத் தலை முழுகியிருந்த மரம் செடிகள் காலைக் கதிரில் தலை துவட்டிக் கொண்டிருந்தன.

சோம்பல் முறித்தபடி எழுந்து உட்கார்த்தான் பிரபு.

தண்ணிச் செம்புடன் வந்தான் திலகா. தான் சொல்ல நினைத்ததைச் சொல்வதற்கு இது தான் நேரம் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட திலகா அவன் அருகில் வந்தான்.

“என்ன நேற்று என்னமோ சொன்னதுபோல இருந்தது. எல்லாம் முடிஞ்சது போல கிடக்குது. அது தான் அலுப்போ? துரை இப்பதான் எழும்பியிருக்கிறியன்”

“கொடுப்புக்குள் கொப்பளித்த சிரிப்பை அடக்கியபடி கேட்டான். படுத்தால் கும்பகர்ணன் பிறகு நினைப்புத்தான்...”

“வெட்கத்துடன்” அது...வந்து அவன் தடுமாறினான்.

“சரி... சரி, விடுங்கோ. அதுதான் அந்த இரவு இண்டைக்கும் வரும்தானே. அப்ப பார்க்கலாம். இந்தாங்கோ வாயலம்புங்கோ தேத்தண்ணி கொண்டு வாறன்” என்றவளின் முகத்தில் உண்மையான சந்தோசம் இருக்கவில்லை. மெல்லியதாக சோகத்தின் இரேகை இழை ஓடியிருந்ததைப் பிரபுவால் புரிய முடிந்தது.

பிரபு அவளின் கையைப்பிடித்துத் தனதருகே அமர வைத்தவன் அவளைப்பார்த்து “எடியே வாயாடி என்ன, என்ன நடந்தது? என்ன பிரச்சினை செல்லெடி” என்றான்.

“அத்தான் நான் அம்மாவின்ரை வயித்திலை இருக்கேக்கேயே நீ அம்மாவின்ரை வயித்தைத் தொட்டுப்பாத்துக் கேப்பியாம் மாமி என்றை மச்சான் எப்ப வருவான் என்று எனக்கு அம்மா சொன்னவா?”

“அத்தான் நான் உனக்காகப் பிறந்தவன் உங்களை ஆரும் குறைசொல்லக் கூடாது. அதை என்னாலை தாங்கேலாது உங்களை ஆரெண்டாலும் குறை சொன்னால் அவையள நான் கொண்டு போடுவன்...”

சோகத்துடன் கலந்த கோபம் அவளை நிலை தடுமாற வைக்க பிரபுவின் தோளில் சாய்ந்து கொண்டான்.

அவளை அணைத்தபடி “திலகா எனக்கு உன்னை விட்டால் ஆர். எனக்கு நீதான் உயிர். என்ன பிரச்சினை சொல்லம்மா”

“அத்தான் இனி நீங்கள் குடிக்கக் கூடாது. உதவி என்று ஆரும் உங்களைக் கேட்காமல் எந்த உதவியையும் செய்யக் கூடாது” அவளின் கண்ணீர் பிரபுவின் தோளில் சுட்டது. அவளின் இதயம் வலித்தது.

அவளின் இரு கன்னங்களையும் தன் இரு கைகளாலும் தாங்கித் தன் முகத்திற்கு முன்பாக அவளின் முகத்தைக் கொண்டு வந்தான்.

நான்கு கண்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று சங்கமித்தன. அங்கே வார்த்தைகளுக்கு இடமிருக்கவில்லை சத்தியங்கள் பரிமாறிக் கொண்டன. திலகா மீண்டும் தன் கணவனை அணைத்துக் கொண்டான். நிறைந்த புரிதலுடன்.

நேரம் நான்கைந் தாண்டிக் கொண்டிருந்தது. வேலை முடிந்து வந்தவன் திலகாவுக்கு ஒரு கொத்து றொட்டி கட்டிக் கொண்டு போகலாம் என்ற நினைப்புடன் நடந்தான்.

அந்தச் சாராய பார் அவன் கண்களில் பட்டதும் எந்தவித நினைப்புமில்லாமல் பிரதான வீதியைக் கடந்தான்.

தூரத்தே ஒரு பேருந்து வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தது.

சாராயக்கடை ஓட்டில் இருந்த அவன் நண்பன் பசுபதி “டே பிரபு வாகனம் வருகுதா” என்று சொல்லி முடிக்க முன்னரே பிரபு வீதியைக் கடந்து பாரின் முன்னால் வந்து விட்டான்.

பிரபு சிரித்தபடி தன் நண்பனின் தோளில் கை வைத்தான்.

“டே மச்சான் அரை எடுத்து இரண்டாக்குவ மெடா. கால் இல்லையாம்” என்றான் பசுபதி.

“இல்லை பசுபதி எனக்கு வேண்டாம்” என்றவன் அருகே உள்ள றொட்டிக் கடைக்குள் நடந்தான்.

இன்று அந்தப்படலை நிதானமாகவே திறந்து கொண்டது. ஏன் என்றால் அதற்கு இன்று வெறியில்லை. மல்லாக்காக கவிழ்ந்து போக.

அடுப்படிக்குள் இருந்த திலகா கணவன் வருவதைக் கண்டதும் வெளியே வந்தான்.

“எடியே வாயாடி இந்தா கொத்து றொட்டி

கோழிக்கொத்து தான். சாப்பிடு என்றவன் தன் கையில் கிடந்த பார்சலைத் திலகாவிடம் கொடுத்தான்.

“திலகா கொஞ்சம் தேத்தணி தாறியோ. குடிச்சப்போட்டு குளிச்சிட்டுச் சாப்பிடலாம் என்றபடி அந்த ஓட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்ந்தான்.

சிறிது நேரத்தில் அவனருகில் வந்து நின்று திலகா தன் கையிலிருந்த அந்தச் சிறிய சாராயப் போத்தலையும் ஒரு கிளாசையும் அவனருகில் வைத்தான்.

“அத்தான்! நீங்கள் பாவம் எனக்கு மனம் கேக்கேல்லை. வீட்டோடை கொஞ்சமாய்க் குடியுங்கோ” என்றபடி அவனின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

நீங்கள் பாவமெண்டு ஐயாவைக் கொண்டு வாங்கி வைச்சனான்.

பிரபு எப்பவுமே சொன்னதைச் செய்வான். செய்ய முடிஞ்சதைத்தான் சொல்லுவான். முன்னால் தான் ஏதோ தவறு செய்தவள் போல் தயக்கத்துடன் நின்றான். அவள் இப்போ சிரிக்கவில்லை.

சிரித்தான். பிரபு சிரித்தான். தனது அருகே இருந்த அந்தச் சாராயப் போத்தலைப்

பார்த்துச்சிரித்தபடி திலகாவின் பக்கம் திரும்பினான்.

“எடியே வாயாடி! உன்னைவிட சந்தோசமும் அதில முளைக்கிற கிண்டலும், சிரிப்பையும் விட இது பெரிசில்லை” என்றவன் அந்தப் போத்தலைப் பார்த்தான்.

“இதை மாமாட்டைக்குடு. அவர் குடிச்சா மருந்து, நான் குடிச்சா விசம்” என்றவன் திலகாவைப் பார்த்தான்.

“அழுகின்றான். உண்மையாகவே மனம் உடைந்து கண்ணீர் வர அழுகின்றான். தன் கணவன் தன்னில் வைத்திருக்கும் கொள்ளை அன்பை நினைந்து அழுகின்றான்.

டே....வாயாடி - ஏன் அழுகிறாய். எனக்கு நீதான் உலகம். ஒருவேளை என்னை நீ பேசி சினந்து, வெறுத்துச் சண்டை போட்டுக் குடிக்க வேண்டாம் என்று திட்டாயிருந்தால் நான் கேட்காமல் போயிருக்கலாம். ஆனால் நீ...

“அதெல்லாம் சரி” இண்டைக்கும் இரவு வரும்” என்று ஏதோ சொன்னியே, என்ன, வருமா?

குபீர் என வந்த நாணத்தால் முகம் சிகப்பாக ஓடி வந்து தன் கணவனை இறுகக் கட்டிக் கொண்டான்.

இனி இரவு வந்தென்ன விட்டென்ன.

குறும்பா

பாலமுனை பாறாக்

பாராளு மன்றத்தைப் பாரு,
பதவிக்காய் அடிபிடிகள், போரு!
பாரினிலே நம்நிலையை
படியுயர்த்த வேவந்த
“பேராள்” தான்இவரா கூறு?

பெறுமதியும் பெருமைகளும் எங்கே?
பெறுமதியே குறைகிறதே இங்கே!
வறுமைக்குள் நம்மாதா
வாடியிங்கு நலிகின்றாள்
“பெருமக்கள்” புரிவதென்ன அங்கே?

எலும்பாகிப் போகிறது நோட்டு
இதுக்காகத் தானாளம் வோட்டு?
பழுதென்ன, நாமேதான்
பழுதாக்கி விட்டோமா
பிழையாகப் புள்ளடியைப் போட்டு!

Provide translation to English
Transliterated in English by Alhaj Mha Samad

LEMERIC

Look at the Srilanka parliament
Fighting each other like battle front
Honourable are worried for their post and positions
Are they all our representatives we selected?
To uplift our slandered of living attended

ROYAL RUMBLE

2018
first
match
in
Sri lanka
parliment

Where are the value and pride drops and gone out of sight
Our mother land in poverty everywhere is a spotlight
What are these honourable members doing in parliament?
They are very arrogant and confront

Our rupee and currency notes became valueless
Like bone without flesh and dullness
This is what we have voted for them definitely
We made spoilt our votes by selecting the wrong persons

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலேயே மிக முக்கியமான நிகழ்ச்சியாக முன்னிருந்த தேக்கநிலையை உடைத்த ஊடுவழியாகக் கொள்ளத்தக்கது, சங்க இலக்கியப் பதிப்பாகும். இவ்விலக்கியங்களின் மீள் கண்டுபிடிப்பு தமிழர்களுக்கு புதிய நம்பிக்கை உணர்வினை வழங்கிற்று. தமிழாராய்ச்சியின் எல்லைகள் விரியத்தொடங்கின. தமிழர் வரலாற்றின் தொன்மைக்கு அழைத்துச் செல்லும் நுழைவுச்சீட்டுகள் தாராளமாகக் கிடைக்கத்தொடங்கின. தமிழர் களின் தொல்பழங்காலம் வேதமரபல்லாத மரபு சார்ந்த வாழ்க்கை என்பதை அறிஞர் சிலர் தீவிரமாக நிறுவ முற்பட்டனர். இத்தகைய அறிஞர்களில் ஒருவராக முதன்மை பெறுபவர்தான் ஈழத்தைச் சேர்ந்தவரான மல்லாகம் வி.கனகசபைப்பிள்ளை.

பண்டைத்தமிழ்ப் பண்பாட்டு மீட்புப்பணியில் வி.கனகசபைப்பிள்ளை
 “1800 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழகம்”
 நூலை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஓர் ஆய்வு

அறிமுகம்

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலும் அதன் திருப்புமுனைகளிலும் ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர்களின் பங்களிப்புகள் மிகக் காத்திரமானவையாக விளங்கி யிருந்திருந்தன. பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களின் ஊடான சமுதாய பண்பாட்டு வரலாற்று மீட்புப்பணியில் ஈழத்தவரின் பணி தனித்துவமானதாகவும் முன்னோடியானதாகவும் அமைந்தது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் காலப்பகுதியில் தொல்காப்பியம் மற்றும் சங்க இலக்கியப் பதிப்புகள் வெளி வரத்தொடங்கின. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலேயே மிக முக்கியமான நிகழ்ச்சி யாக முன்னிருந்த தேக்கநிலையை உடைத்த ஊடுவழியாகக் கொள்ளத்தக்கது, சங்க இலக்கியப் பதிப்பாகும். இவ்விலக்கியங்களின் மீள் கண்டுபிடிப்பு தமிழர்களுக்கு புதிய நம்பிக்கை உணர்வினை வழங்கிற்று. தமிழாராய்ச்சியின் எல்லைகள் விரியத்தொடங்கின. தமிழர் வரலாற்றின் தொன்மைக்கு அழைத்துச் செல்லும் நுழைவுச்சீட்டுகள் தாராளமாகக் கிடைக்கத்தொடங்கின. தமிழர் களின் தொல்பழங்காலம் வேதமரபல்லாத மரபு சார்ந்த வாழ்க்கை என்பதை அறிஞர் சிலர் தீவிரமாக நிறுவ முற்பட்டனர். இத்தகைய அறிஞர்களில் ஒருவராக முதன்மை பெறுபவர்தான் ஈழத்தைச் சேர்ந்தவரான மல்லாகம் வி.கனகசபைப் பிள்ளை. அவரின் Tamils 1800 years Ago என்ற நூலின் மொழிபெயர்ப்பான ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழகம்(மொழிபெயர்ப்பு - கா.அப்பாத்துரை) என்ற நூலை அடிப்படையாகக்கொண்டு இந்த ஆய்வு நிகழ்த்தப்படுகின்றது.

வி.கனகசபைப்பிள்ளை ஓர் அறிமுகம்

“தமிழுக்கு என்று உண்மையில் உழைத்தவர்களின் காலஞ்சென்ற சில பெரியார் பெயரை ஈண்டு குறிக்கிறேன். அவர்கள் ஸ்ரீமான்களான ஆறுமுகநாவலர், பாண்டித்துரைத் தேவர், தாமோதரம்பிள்ளை, கனகசபைப்பிள்ளை என்பவராவர். தாமோதரம்பிள்ளை, கனகசபைப்பிள்ளை இருவரும் உத்தியோகத்தில் இருந்தவராயிருந்தும் தமிழுக்கு உழைத்ததை அறியாதார் யாவர்? இவர்கள் மேகத்தைப் போல் ஒரு வகைக் கைமாரும் வேண்டாது உழைத்தவர்கள் ஆவர்”

வதனரேகா அஜந்தகுமார்

என்று தமிழ் வரலாறு என்ற நூலிலே கே.எஸ்.ஸ்ரீநிவாச பிள்ளை அவர்களால் சிறப்பிக்கப்படும் கனகசபைப் பிள்ளை அவர்கள் மல்லாகம் வீரகத்தி விஸ்வநாதப் பிள்ளை அவர்களின் புதல்வர் ஆவார். பெற்றோர் சமூக வராக இருந்த போதிலும் இவர் சென்னையிலுள்ள கோமளேசுவரன் பேட்டை என்ற இடத்திலே பிறந்தார். தந்தையாராகிய விஸ்வநாதபிள்ளை யாழ்ப்பாணம் வட்டுக்கோட்டை செமினரியிலே கற்றுத் தேறியவராக விளங்கினார். சென்னை சென்று தமிழ் மொழி பெயர்ப் பாளராகவும் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் பரீட்சை மதிப்பாளராகவும் கடமையாற்றினார். இவரது மகனான கனகசபைப்பிள்ளை சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பயின்றார். பி.ஏ. பி.எல் தேர்வுகளில் தேறினார். சட்டத்தரணியாக விளங்கிய போதிலும் அஞ்சல்துறையில் உயர் அதிகாரியாக விளங்கினார். தமிழ் ஆராய்ச்சியில் அதிக ஆர்வம் கொண்டவராக விளங்கிய இவர் சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை, உ.வே. சாமிநாதையர் ஆகியோருக்கு பரிசோதனைப் பிரதி களை வழங்கிப் பேருதவி புரிந்தார். இதனை சூளாமணி பதிப்பின் முகவுரையில் தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களும், சிலப்பதிகாரப் பதிப்பில் உ.வே.சாவும் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். உ.வே.சா என் சரித்திரத்திலும் இதனை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். பேராசிரியர் எஸ்.வை யாபுரிப்பிள்ளை இவரைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் கருத்தும் இதனைத் தெளிவாக்குகின்றது.

"கனகசபை போன்ற விரிந்த மனப்பான்மை தமிழ் அறிஞர்களுக்கு அமைந்திருக்குமாயின் எத்தனையோ அரிய பழந்தமிழ் நூல்களை நாம் இன்று இழந்திருக்க மாட்டோம்"

இவ்வாறான சிறப்புடைய கனகசபைப் பிள்ளை அவர்கள் தமிழரின் வரலாற்றுச் சிந்தனையை பண்டைத்தமிழ் ஏடுகள் ஊடாக வெளிப்படுத்திய முன்னோடியாக விளங்கினார்.

வி.கனகசபைப்பிள்ளையின் நூல்

சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளையின் தொல் காப்பியம்(1885), கலித்தொகை(1887) பதிப்புகளுடன் தொடங்கிய முயற்சியில் பண்டைய இலக்கியங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக விரைவில் வெளிக்கொணரப் பெற்றன. 1926 இல் ஐங்குறுநூறு பதிப்பிக்கப் பெற்றதுடன் சங்க இலக்கியங்கள் முழுமையாக அச்சு நிதியத்தின் அங்கங்கள் ஆகியன: இவ்வாறு பண்டைய இலக்கியங்கள் முழுமையாக வெளி வருவதற்கு முன்னரே தமிழரின் பண்பாட்டின் சிறப்பை வரலாற்று நோக்கில் விரிப்பதாக 1895 ஆம் ஆண்டில் இருந்து மதராஸ் நிவியூ என்ற பத்திரிகையில் எழுதிய கட்டுரைகளே பிறகு நூலாக வெளிவந்தது. 1956 இல் இதன் மொழிபெயர்ப்பு வெளியானது.

சங்க இலக்கியங்களின் அச்சுப் பதிவு தமிழர்களின் வரலாறு எழுதுமுறையின் மீது உடனடித் தாக்கத்தை உண்டாக்கியிற்று என்ற எண்ணம் கனக சபைப் பிள்ளை அவர்களிடம் வலிமையாக ஊன்றிக் காணப்பட்டது.

பண்டைய தமிழ் இலக்கியப் பெரும்புலமானது எந்த வொரு பயணியும் அடிவெடுத்து வைக்காத அறியாத நிலமாகவே உள்ளது. தமிழரின் பண்டைய செல்நெறி இலக்கியங்கள் அண்மையில் தான் வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளன... கி.பி 9

ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னர் தமிழ் இலக்கியம் என்பது மேனாட்டு அறிஞர்களின் பொதுவான எண்ணக் கருத்தாகும்.. ஆனால் உண்மையை நோக்கும் போது தமிழ் இலக்கியத்தில் ஆக்கத்தர்சார்புத் திறனும் மேன்மையுமுடைய யாவும் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பின்னர் எழுதப்பட்டனவே என்பதும் அதன் பின்னர் வந்தவை சமஸ்கிருத நூல்களின் கடைநிலைப்பட்ட மாதிரிப் படிவங்கள் அன்றேல் மொழிபெயர்ப்புகள் என்பதும் தெரிய வந்துள்ளன. பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்களை மிக உன்னிப்பாக படித்தது கொண்டு சில பூர்வ இலக்கியங்கள் எவ்வித ஐயப் பாட்டிற்கும் இடமில்லா வகையில் இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னரே இயற்றப்பெற்றன என்னும் நிலைக்கு நான் வழிநடத்தப்பட்டுள்ளேன். தமிழின் மகோன்னதக் காலம் கிறித்து ஆப்தத்தின் முதலாவது நூற்றாண்டு என்றே நான் கூறுவேன்"

சங்க இலக்கியங்கள் வழியான சமூக ஆராய்ச்சி

"தமிழர் சமூகமானது பண்டைய இனக்குழு நிலையிலிருந்து உடைமைநிலை நோக்கி மாற்றமுறத் தொடங்கிய வரலாற்றுச் செல்நெறியின் சில படிநிலைகளையே சங்கப்பாடல்பரப்பு உணர்ந்திற்றுகின்றது என்ற கருத்துநிலை உருவாகி வலுவற்றத் தொடங்கியது. தொல்காப்பியத்தின் முதலிரு அதிகாரங்களான எழுத்து, சொல் என்பன சங்கப்பாடல்களுக்கு முற்பட்ட மொழி நிலையை உணர்ந்துவன என்றும் மூன்றாவதான பொருள் திகாரம் சங்கப்பாடல்களுக்கு பிற்பட்ட சமூகநிலையைப் பிரதிபலிப்பது என்றும் ஆய்வாளர்கள் கருத்ததொடங்கினர். இவ்வாறான பார்வைகள், கருத்துநிலைகள் என்பனவற்றை வளர்த்தெடுப்பதில் ஈழத்துத் தமிழியலாளர்கள் குறிப்பாக ஈழத்தின் பல்கலைக்கழக கல்வியியலாளர்கள் தனிக்கவனம் செலுத்தி வந்துள்ளனர்."

என்று கூறப்படும் வகையிலே சமுதாய உண்மைகளையும் வரலாற்றையும் சங்க இலக்கியங்கள் வழி தேடுவதில் ஈழத் தவர்களின் பங்களிப்பு முக்கியமானது. இவ்வகையில் சங்க இலக்கியம், தொல்காப்பியம் என்பன காட்டும் சமூக பண்பாட்டுக் கூறுகள் தமிழர் நாகரிகத்தின் உச்ச நிலையை உணர்ந்தி நிற்பன என்ற கருத்தும் தமிழ் ஆய்வுலகில் நிலவிவந்துள்ளது. கல்விநிறுவனம் சாராத கனகசபைப் பிள்ளை இதில் முன்னோடியாக விளங்கினார்.

கனகசபைப்பிள்ளையின் சமுதாய ஆராய்ச்சி

"கி.பி 50 க்கும் கி.பி 150 க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்த கவிஞர்களின் பாடல்களாக 25,000 அடிகளுக்கு மேல் இன்றும் நம்பிடையே நிலவுகின்றன. பண்டைத்தமிழர் வரலாறும் நாகரிகங்களும் ஆய்ந்துணர இவை போதிய வாய்ப்பு வளங்கள் தருவன. அவர்கள் பழக்கவழக்கங்கள், அவர்கள் சமுதாய அரங்கில் நிலைகள் ஆகியவற்றின் ஓவியங்களை அவை நமக்குப் பேணித் தருகின்றன. கல்லிலோ, பித்தளையிலோ உருவாக்கினால் கூட இத்தனை அழியாத ஓவியங்களாக அவை இருக்க முடியாது எனலாம்"

என்று கனகசபைப்பிள்ளை வியந்து கூறிய பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களின் வழிதான் சமுதாய பண்பாட்டு வரலாற்றை மீட்டெடுக்கும் அரிய பணியில் தீவிரமாக ஈடுபட்டு உழைத்தார். இதனாலேயே பலரால் அந்த நூல் வியந்து போற்றப்பட்டது.

"மறுமலர்ச்சி இயக்கங்கள் தமிழகத்தில் எழுவதற்கு முன்பே, இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், தமிழ் பற்றிய இன்றைய ஆர்வங்களைக் கூடப் பேரளவு வளர்க்கத்தக்க

பெருநூலொன்றை ஈழத்துப் பெருந்தமிழ் மகனாரான வி.கனகசபை அவர்கள் இயற்றிச் சென்றனர்⁶ என்று சிறப்பிக்கப்படுகின்ற நூலினை சங்க இலக்கியங்கள் முழுமையாகத் தொகுக்கப்படுவதற்கு முன்னரே 1903 ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டார். பிரயோக வரலாற்றியல் சார்ந்ததாக உருவாக்கப்பட்ட இந்த நூல் தமிழரின் தொன்மையையும் மேன்மையையும் வெளிப்படுத்தும் முதலாவது ஆகும். பிரயோக வரலாற்றியல் ஆய்வு என்பது சமூக அறிவியல் விசாரணைகளை மேற்கொண்டு செல்லும் திட்டவட்டமான நோக்குடன் மேற்கொள்ளப்படும் கடந்தகாலம் பற்றிய ஆய்வுப் பயணமாகும். மனித நடத்தை பற்றிய பொதுவிதிகளைக் கண்டுபிடித்தல், அவற்றை அபிவிருத்தி செய்தலாகிய, சகல துறைகளையுமுள்ளடக்கிய புலமை முயற்சியிற் பங்குகொள்ளல், சமூக அறிவியலாளர்களது மாதிரியங்களைப் பரீட்சித்தல், சமூக அறிவியலின் முன் மாதிரிகளைச் சரிபார்ப்பதற்குதவும் வகையில் ஆய்வுகளைச் செய்தல் என்பன பிரயோக வரலாற்றா சிரியனது பணிகளாகும்.

கடந்தகாலத்தின் சமூக உறவுகளை மற்றெந்தச் சான்றினாலும் காட்டமுடியாத முறையிலே இலக்கிய வரலாறு வெளிப்படுத்துவதனால் இலக்கியவரலாறு பிரயோக வரலாறாகிறது. இதனால் இலக்கிய வழி வரலாறு, மனித அறிவின் இருதுறைகள் மனிதவியல், சமூக அறிவியல் ஆகியன சந்திக்கும் தளமாகிறது

கி.பி முதல் நூற்றாண்டில் சமஸ்கிருத மொழிக்கு இலக்கியம் என்று எதுவும் கிடையாது. அதே சமயம் தமிழின் நிலைமை விவப்பிற்குரிய முறையில் இதற்கு நேர் மாறானது. இக்காலத்திற்குரிய தமிழிலக்கியம் பேரளவிலும், குறைவுபாதிநிலையில் கிட்டத்தட்ட முழுவடிவிலேயும் நமக்கு வந்து எட்டியுள்ளது. அத்தமிழ் இலக்கியம் நமக்கு அத்தொல் பழங் காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழரின் வாழ்க்கைச் சூழல்களை மட்டுமன்றி, இந்தியாவின் பிற பகுதிகளில் வாழ்ந்த மற்ற மக்களினங்களின் சூழ்நிலைகளையும் விளக்கமாக எடுத்துக் காட்டுகிறது.⁷

இதற்காக வரலாறு, பொருளாதாரம் ஆகியவற்றின் பின்னணியிலேயே இலக்கியங்களை விளங்கிக் கொள்ளும் நுண்ணுணர்வுத்திறனை இவரிடம் காணமுடிகின்றது.

பண்டைத் தமிழ் இலக்கிய ஏடுகளை யான் கூர்ந்து ஆராய்ந்த போது,

எனக்குள் ஏற்பட்ட கருத்து ஒன்றே ஒன்று தான். அவற்றுள் பெரும் பகுதி இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இயற்றப்பட்டது என்பதில் சிறிதும் ஐயம் ஏற்பட வழி இல்லை. ஏனெனில் அவை இயற்றப்பட்ட காலத்தில் தமிழர் அராபிய ருடனும் கிரேக்கருடனும் உரோமருடனும் ஜவனியருடனும் இவர்களை ஒத்த மற்ற அயல்நாட்டவருடனும் வாணிகத் தொடர்புகொண்டு, இவை காரணமாக உயர் காரணமாக உயர்நாகரிகமும் பெருஞ்செல்வளமும் உடையவர்களாக இருந்தார்கள். அக்காலப் பொருளியல் வளத்தில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றமே இலக்கியத்துறையிலும் தமிழருக்குப் பேரூக்க

மும் தூண்டுதலும் தந்திருக்கவேண்டும் எனலாம்.⁸

அரசியந்திரத்தை உற்றுப்பார்க்கவும் ஆழ்ந்து நோக்கவும் வரலாற்றறிவும் இலக்கியக்கருவியும் இவருக்குப் பேருதவி புரிந்தன. குடிமன்னரும் வேளிரும் கொடுக்கும் திறை, எல்லைப்புறப் போர் நடவடிக்கையில் பெற்ற கொள்ளை வருவாய், முத்துப்பண்ணைகள், காட்டுயானை, காட்டுவளம் ஆகிய அரசர் தனிக்களங்களில் வரும் ஆதாயங்கள் ஆகியவை அரசன் வருவாயில் பெரும் பகுதியாய் அமைந்தன. நிலவரியில் ஆறில் ஒரு பங்கு நேர்மைவாய்ந்த அரசன் பாங்காயிருந்தது. அரசியலா ரால் வழங்கப்பட்ட தண்ணீருக்கீடாகத் தனிப்பட்ட உழவர்களிடமிருந்து தண்ணீர்வரி பிரிக்கப்பட்டது. அரசன் அரசியலுக்கு மட்டுமன்றிச் சமுதாயத்துக்கும் தலைவனாய் இருந்தான்.⁹

சங்காலம் என்பது வீரயுகம் என்று கைலாசபதி போன்றவர்களால் கூறப்பட்டது. எல்லாச்சமூகமுமே போருக்கு அடிமையானதாகவும் போரின் வதைக்கு ஆட்பட்டதாகவும் இருக்கும் என்ற சாதாரண கற்பனையைத் தடைசெய்யும் ஆழ்ந்த ஆய்வுநோக்கினைக் கனகசபைப் பிள்ளை அவர்களிடம் காணமுடிகின்றது. இலக்கியங்களைத் துருவித்துருவி ஆராய்ந்த வரலாற்றின் பயணியாக இவர் இருந்துள்ளமையை இது காட்டுகின்றது.

தலைநகர்களில் இருந்து தொலைவில் இருந்த சிற்றூர் களில் வாழ்ந்த ஏழைமக்கள் தாம் அடிக்கடி அயலரசர் தாக்கு தலுக்கு இலக்காகி கரும் துன்பங்களுக்கு ஆளாகி வந்தார்கள். அவர்கள் கன்று காலிகள் கொண்டேகப்பட்டன. அவர்கள் வீடுகள் எரியூட்டப்பட்டன. சில சமயம் அவர்கள் தம் ஊர்களில் இருந்து வெளியே துரத்தப்பட்டோ, மிகச்சிறிதளவு எதிர்ப்புக் காட்டினால் கூடக் கொல்லப்பட்டோ அவதியுற்றனர். ஆனால் மதுரை கரநர், காவிரிப்பட்டினம் போன்ற பெரிய நகர்களிலுள்ள பெருந்தொகையான மக்கள் போரின் அட்டுழியங்களில் இருந்து கிட்டத்தட்ட முழுவிடுதலை பெற்றே வாழ்ந்தனர்.¹⁰

இதேபோல போருக்கு அடிமையாக இருந்த சமுதாயத்தை வீரத்தைக்கொண்டாடும் மனநிலை மட்டும் அவரிடம் காணப்படவில்லை என்பதை எழுத்துகளின் ஊடாக வெளிப்படும் எள்ளல் வழியாகக் கண்டு கொள்ளலாம்.

போரில் இறந்தால் வீரர்களுக்கு என வானுலகில் ஒதுக்கப்பட்டிருந்த தனியிடத்துக்குத் தங்கள் உயிர்கள் செல்லும் என்று வீரர்கள் நம்பினார்கள். இம்மூடநம்பிக்கையில் அவர்களுக்கு இருந்த உறுதி காரணமாக தம்மன்னர் சேவையில் உயிர் விட அவர்கள் சிறிதும் தயங்கவில்லை.

மன்னர்களுக்கும் இதே மூட நம்பிக்கை இருந்தது. போரில் மிகக் கடும்கூண்டோ வீழ்ந்த போதும் சரி, முதுமையாலோ நோயாலோ இறக்க நேர்ந்த போதும் சரி, அவர்கள் பார்ப்பனர் பரப்பிய திருவாரந்த அறுகின் மீது கிடத்தப்பட்டு, வீர மாள்வு பெறும்படி வாளால் பிளக்கப்பட்டு இறப்பதையே விரும்பினர்.¹¹

காலநிர்ணயம் செய்வதற்குப் புறச்சான்றுகள் தேவையில்லை. இலக்கியங்கள் தரும் அகச்சான்றுகளும் அவை வெளிப்படுத்தும் சமுதாயச் செய்திகளும் போதும் என்பது இவரின் முடிவாகும். சமுதாயத்தை ஆழ்ந்து நோக்கிய போக்கினை இது காட்டுகின்றது.

இப்பேரிலக்கியம் கி.பி முதல் ஒன்று இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கே உரியது என்று வரையறுக்க நமக்குப் புறச் சான்றுகளின் உதவி கூட எதுவும் தேவையில்லை: அகச்சான்று களே அவ்வளவு மிகுதியாக உள்ளன. ஏனெனில் தமிழ்மக்களின் சமயநிலை, சமுதாய பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியவை பற்றி அது தரும் தகவல்களே அதை வரையறை செய்யப் போதியவை ஆகும்.¹²

தமிழ்க்கவிஞர்களும் கவிதைகளும் என்ற பகுதியில் சங்கப்புலவர் பற்றிய பல செய்திகளைத் தொகுத்துத் தருகின்றார். இவை புலவர் வரலாற்றை எழுதுவதன் ஆரம்பமாகவும் கொள்ளக்கூடியவையாக உள்ளன. சமுதாயப்பதிவை வெளிப்படுத்தும் போக்கையும் இவரிடம் காணமுடிகின்றது.

பண்பாட்டுப்பதிவுகள்

தமிழர் சால்பு என்ற நூல் வழியாக பேராசிரியர் சுவீத்தியானந்தன் பண்டைத்தமிழரின் பண்பாட்டுக் கோலங்களை வெளிப்படுத்துவதற்கு வழிகாட்டியாக இவரே விளங்கியிருப்பதைக் காணலாம். ஆடைகள், விளையாட்டுகள் என்று இப்பதிவுகளுக்கு சான்றுகளை நோக்கமுடியும்.

தமிழ்மக்கள் அணிந்த ஆடை சமுதாயத்தில் அவர்கள் படிமுறையையும் அவர்கள் மரபினங்களையும் பொறுத்து பல்வகை வேறுபாடு உடையது. தூய தனித்தமிழரிடையே நடுத்தர வகுப்பினர் பொதுவாக அரையைச் சுற்றி முழந்தாள் வரை படியும்படி ஒன்றும் தலையைச் சுற்றித் தளர்வாகக் கட்டி ஒன்றுமாக இரண்டு ஆடைகளை அணிந்திருந்தார்கள். அவர்கள் தலைமயிரை வெட்டுவதில்லை. அதை இயற்கை வளர்ச்சியளவுக்கே வளரவிட்டனர். அல்லது ஒரு புறமாக அதில் ஒரு பெரிய முடியிட்டுக் கட்டினர். இந்தத் தலையின் முடியைக்கட்ட உயர்வகுப்பினர் பளபளப்பான நீலமணிகள் கோர்த்த நிறமார்ந்த இழைகளைப் பயன்படுத்தினர். இழைகள் குஞ்சம் போல் தொங்கவிடப்பட்டன.¹³

தமிழ்ப்பெண்டிரின் பொதுநிலை ஆடையின் தோளும் கையும் இருப்பு வரையுள்ள உடலும் முற்றிலும் வெறுமையாகவே இருந்தன. ஆடை என்பது எல்லாம் முழுவதும் அரையில் இருந்து தொடங்கிக் கணைக்கால் வரையிலுமே இருந்தன. திறந்திருந்த உடற்பகுதி பொதுவாக சந்தனம் முதலிய நறுமணச் சாந்துகளால் ஒப்பனைசெய்யப்பட்டிருந்தது. நாகப்பெண்களோ அமராவதிச் செதுக்குக்கலையில் காணப்படுவதைப் போல கிட்டத்தட்ட ஆடையற்றவர்களாகவே இருந்ததாகத் தெரிகின்றது... பாணர்களின் ஊர்சூழ்வரலின் போது அவர்களுடன் சென்ற அவர்கள் மனைவியர் முற்றிலும் ஆடையற்றவர்களாகவே வருணிக்கப்பட்டுள்ளனர். உண்மையில் பண்டைய இந்தியாவில் அம்மணத்தன்மை ஒரு இழிபண்பாகக் கருதப்படவில்லை¹⁴

தாயம் என்பது தற்போதைய சொக்கட்டான் ஆட்டமே. சொக்கட்டான் காய்கள் இப்போது இருப்பதைப் போல நீள் சதுக்கமாக கட்டைகளால் இல்லை. கரும்புள்ளியிட்ட நண்டின் ஒரு போல வட்டவடிவமாய் இருந்தன. கழங்காடலில் ஒவ்வொன்றும் ஒரு பாக்களவான. ஏழு சின்னஞ்சிறு கழல்கள் வழங்கப்பட்டன.

ஆடுவோர் உட்கார்ந்திருந்தபடியே கழல்களை ஒன்றொன்றாக இரண்டிரண்டாக என ஏற்றி ஏழேழ் வரை மேலே எறிந்து விழாது உள்ளங்கையிலோ புறங்கையிலோ

தாங்க முயன்றனர். பந்தாட்டத்திற் எலுமிச்சைப் பழத்தளவுள்ள பந்துகள் வழங்கப்பட்டன. பந்தைக் கையால் தொடர்ந்து அடித்த வண்ணம் பந்து செல்லும் திசையில் முன்னாகவோ பின்னாகவோ சுழன்றோ சென்றாடினர்.¹⁵

ஒப்பியல் ஆராய்ச்சி

சங்க இலக்கியங்களை கிரேக்க இலக்கியங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பேசியவர்களான தனிநாயகம் அடிகளார், ச.கைலாசபதி, கா.சிவத்தம்பி ஆகியோருக்கு வழிகாட்டிய முன்னோடியாகவும் வி.கனகசபைப் பிள்ளை அவர்கள் விளங்கியமைக்கும் இந்த நூல் சான்றாக அமைகின்றது.

உரோமப் பேரரசின் இலக்கிய வரலாற்றில் பேரரசன் அகஸ்டஸ் காலமே பொற்காலம் என்பர். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலும் அத்தகு பொற்காலம் அல்லது அகஸ்டஸ் காலம் ஒன்று உண்டு. அது கி.பி முதல் நூற்றாண்டே ஆகும். தமிழ்ப்புலவர் சங்கங்களிலே கடைசியாகக் கூறப்படும் சங்கம் அந்நாளிலேயே உக்கிரபாண்டியன் என்ற உருத்தகு பாண்டியன் காலத்தில் மதுரையில் நடைபெற்றது.¹⁶

முடிவுரை

ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞரான வி.கனகசபைப் பிள்ளையவர்கள் பதிப்புப்பணிகளிற்குப் பேருதவி புரிந்தவராகவும், பண்டைத்தமிழ் நூல்கள் வழியாகத் திராவிடரின் தனித்துவமான பண்பாட்டை பிரயோக வரலாற்றியல் கண்கொண்டு நிறுவியவராகவும், சமூகவியல் ஆய்வினையும், ஒப்பியல் ஆய்வினையும் துணைக் கொண்டவராகவும் பின்வந்த ஆய்வாளர்களுக்கு மிகப்பெரும் வழிகாட்டியாகவும் முன்னோடியாகவும் விளங்கியிருந்திருக்கிறார் எனின் அது மிகையல்ல.

அடிக்குறிப்புகள்

1. தெ.மதுகுதனன், <http://www.tamilonline.com/thendral/article.aspx?aid=517>
2. மேலது, <http://www.tamilonline.com/thendral/article.aspx?aid=517>
3. சிவத்தம்பி, கா தமிழில் இலக்கிய வரலாறு, நியூ செஞ்சரி புக ஹவுஸ், மூன்றாம் பதிப்பு ஜூன் 2000, ப 103
4. சுப்பிரமணியன், நா. மருத்ததிணை(வாசுகி சொக்கலிங்கம்) ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய புத்தகசாலை, யாழ்ப்பாணம், 2003
5. கனகசபைப்பிள்ளை, வி. ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுக்கு முற்பட்ட தமிழகம், கழக வெளியீடு, 1962, சென்னை -1, ப. 374 மேலது, ப. III
6. மேலது, பக் 3-4
7. மேலது, பக் 5-6
8. மேலது, ப 198
9. மேலது, ப 193
11. மேலது, ப 232
12. மேலது, ப 7
13. மேலது, ப 207
14. மேலது, ப 208
15. மேலது, ப 222
16. மேலது, ப 7

“இனக்கலவரத்தில் அடிபட்டு வந்த சனங்களை திரும்பவும் ஊருக்கு போகட்டாம்”

“ஆர் சொன்ன”

“ந்தா பேப்பரில் போட்டிருக்கு” பேப்பரை விரித்துக்காட்டினான் சுந்தப்பு.

“தம்பீ ஒரு பிளேன்ரி போடு” என்றவாறே வந்த செல்லப்பர், “என்ன திரும்பிப் போகட்டாமோ,” என்றவாறே வாங்கில் அமர்ந்தார். சுந்தப்பு அவருக்கு வசதியாக கொஞ்சம் தள்ளி உட்கார்ந்தான். காலையில் ஒரு பத்து மணிவரை தம்பித்துரை கடையடி இப்படி கூட்டமாகத்தான் இருக்கும். நாலு பேர் நாலு விசயங்களைப்பேசுகிற இடம் இதுதான். இந்த கடைக்கு முன்னாக பெரிய நெற்களஞ்சியத்துக்காக கூட்டப்பட்ட கூட்டுறவு சங்க மண்டபத்தில் கலவரத்தில் தப்பிவந்த அகதிகள் தங்க வைக்கப்பட்டு பாராமரிக்கப் பட்டனர்.

எல்லோருமே மலையகமக்கள். அவர்களுக்கு தோட்டப்பகுதியிலும் சொந்த நிலமில்லை. இங்கே தமது சகாக்கள் குத்தகைக்கும் சொந்தமாகவும் தோட்டக்காணிகளை வைத்திருப்பதை பார்த்து மகிழ்ந்தனர். அந்த நிலங்களுக்கு கூலிவேலைக்காக போகவும் செய்தனர். கலவரம் முடிந்து மூன்று மாதங்களாகின்றன. நாடு சீராகிவிட்டது. எனவே பண்டாரநாயகா அரசு அவர்களை இனி பாராமரிக்க

முடியாது. அவரவர் இடங்களுக்கு திரும்பிப் போகலாம் என கட்டளை போட்டுவிட்டது. ஆனாலும் சுமார் பதினைந்து குடும்பங்கள் தாம் திரும்பிப் போக விரும்பவில்லை என்று கூறின.

மாலையில் கிராம அபிவிருத்தி சங்கம் கூடியது. தலைவர் மாணிக்கம் பேசும்போது “அதுகள் திரும்பிப் போக பயப்பிடுதுகள் நாங்கள்தான் இடமுள்ளவை அவை தங்க இடங் குடுக்கவேணும் சீவியப்பாட்டுக்கு அதுகள் கூலிக்கு சீலிக்கு போகுங்கள்” என்றார். “அதோட சங்கமும் திறக்க நாள் போட்டிட்டாங்கள் அவங்களுக்கு கட்டடம் குடுக்க வேணும்”

சங்கம் திறக்கிறாங்கள் என்ற செய்தி அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சி உடனடியாகவே குடும்பங்களை பகிர்ந்து தமது நிலங்களில் இருந்த குடில்களிலோ வீட்டுடனான ஒத்தாப்புகளிலோ கூடங்களிலோ குடியேற்றினர்.

திங்கட்கிழமை காலை ஒன்பதுமணிக்கு கூட்டம். அந்த கிராமத்தில் கூட்டுறவு சங்கம் என்றால் என்ன என்பது தெளிவாக்கப்பட்டு முதல் நிர்வாக சபைக்கு சுந்தப்பு தலைவனானான். அது அவன் ஒரு சிறந்த விவசாயி என்பதற்கான தெரிவும்கூட முதல் முதலாக சமூகத்தில் அவனுக்கு கிடைத்த அங்கீகாரம். இந்தப்பதவி, அதன் சட்டதிட்டங்கள் எதுவும் அவனுக்கு தெரியாது.

மாற்றங்கள்

தமிழ்க்கவி

ஆனால் இந்த அமைப்பின் நோக்கம் கடமை விதிமுறைகள் என்பவற்றை அச்சிட்டு ஒரு கோப்பாக அவனிடம் கொடுத்திருந்தனர். அதனை கவனமாக வாசித்து எல்லாவற்றையும் அறிந்து கொண்டான்.

“ஒரு மூடை மூண்டு புசல்தான் ஆனா வெளியாவாரி மூண்டரை எண்டுதானே அளக்கிறான்.”

உதோடயே புசலுக்கு ஒம்பது ருவாத்தாறான். சங்கத்தில் பதினொரு ருவா இருவத்தைஞ்ச சதமாம்... மூடைகீடையெண்டு கணக்கில்ல புசல்தான்”

“இன்னுமொண்டு நீங்கள் உங்கட நிலங்களுக்கு ராசாயன உரங்களை பாவிச்ச விளைச்சலை கூட்டலாமாம்.”

“என்னது ராசாயன உரங்களா?”

“ம்...யப்பான் சீனா போல வளந்த நாடுகள் உந்த உரங்கள பாவிச்சத்தான் நீங்கள் நாலேக்கரில எடுக்கிற விளைச்சல அவன் ஒரு ஏக்கரில எடுக்கிறான்.”

“சூ...அதென்ன உரம்பா?”

“வரும் எங்கட சங்கத்தால எடுத்துத்தருவம்.. நீங்கள் காசும் உடன தரத்தேவையில்ல. குறைஞ்ச வட்டியோட அறுவடை நெல்லையெடுக்கயுக்க காசை கழிக்கலாம்.”

“முதல்முதலா நகை நடடை ஈடு வைக்காம கடன் தாறுதுக்கு ஒரு சங்கம்” வேலுப்பிள்ளையர் வியந்தார்.

“எதுகும் சும்மா வருதெண்டு சுழண்டு குதியாதையங்கோ...இவளநாளும் எங்கட ஆடுமாடு போட்ட எருவைத்தானே மண்ணுக்கு போட்டம். சிலவுமில்லை. இப்ப கடனுக்கு உந்த ரசாயன உரத்தை வாங்கிப் போடோணுமே உது நாளைக்கு எங்க கொண்டே விடுமோ..” ராசதுரை கொஞ்சம் பயந்தார்.

“அஃ வன்னிக்கயிருந்து லொறிலொறியா எருவும், காவியூயும், பாவட்டங்குழையும் கொண்டே மண்ணில தாட்டு விவசாயஞ்செய்யிற யாழ்ப்பாணத்தில் ஏதும் விளைச்சல் குறைவே”

“மெய்தான் நாங்கள் எப்பன் யோசிக்கவேணும்”

“என்னத்தை யோசிக்கிறது”

கூட்டம் நடந்து முடிந்தபின் எல்லா இடங்களிலும் நடக்கும் கீட்டத்திலேதான் இந்த வாதப்பிரதி வாதங்கள் நடந்தன.

என்ன நடந்த போதும் முதற்கட்ட ரசாயன

உரம் மானியமாகவே கிடைத்தது. கந்தப்பு அந்த மூடையை வீட்டுத் திண்ணையில் இறக்கினான்.

“வெள்ளைச்சீனிமூடை அம்மா வந்து பார். அப்பு மூடையில வெள்ளைச்சீனி வாங்கிக் கொணந்திருக்கிறார்.” புவனா கத்தினாள்.

“எடியெடி வாயில வச்சிராதை அது பயளை அமோனியா நஞ்சு”

“அய்...கைவைக்க குளிருது” புவனா அதிசயித்தாள்.

“கைய தண்ணியில வச்சுப்பார்”மலர் வியந்தாள்.

“நஞ்செண்டா அதை ஏனப்பா நிலத்தில போடுறியள்?..” லெச்சிமி கேட்டாள்.

வெண்காயம் நட்டு முதல் களையெடுப்பு நடந்திருந்தது. பரீட்சார்த்தமாக முதலில் அதற்குத்தான் அந்த பசளையை போட்டான் கந்தப்பு. அடுத்து கேட்ட அறிவுரைப்படி மூன்று நாட்களுக்கொருதரம் நீர் பாச்சினான். ஆச்சரியப்படும் விதமாக வெண்காயத்தான் கரும் பச்சைநிறத்தில் ஒங்கி வளர்ந்தது. பதினைந்து நாட்கள் கடந்தபின் மறுபடி ஒருதடவை போட்டான். வழமைபோல அறுபது நாளில் விளையவில்லை மேலும் பத்து நாட்கள் எடுத்துக்கொண்டது. என்றாலும், முழி முழியாக குங்குமவண்ணத்தில் பெரிய்யய வெங்காயம் கண்ணைப்பறித்தது. உடனேயே விற்பனையாகி விட்டது.

பசுந்தாட் பசளையும், ஆட்டெருவும். மாட்டெருவும் யாழ்ப்பாணத்துக்கு லொறிகளில் பயணமாகின.

“பேயங்கள் அவனாரோ சொன்னானெண்டு சொந்த நிலத்தில் சூனியம் வைக்கிறாங்கள்” பப்பா பொருமினார். ஊருக்குள்ள வெளிநாட்டில வேலை செய்த படிச்ச பென்சனியர்தான் பப்பா.

“ஏன் பப்பா உப்பிடி சொல்லுறியள்”

“பின்ன இயற்கை வளங்கள் விட்டிட்டு ரசாயன உரங்கள பாவிச்சா... அஞ்ச வரியத்தில் நிலம் பாழாப்போயிடும் இருந்துதானே பாக்கப்போறியள்.” தம்பித்துரையர் கடையடிக்கு இந்தக்கதை வந்த போது

“கிழவனுக்கு வாக்கு மாறிப்போச்சு” என்று மாணிக்கம் சொல்ல அனைவரும் கெக்கட்டம் விட்டு சிரித்தனர்.

காதல் கதை

நெஞ்சைப் பிளந்த பின்புதான் தெரிய வந்ததாம், இதயத்தை காணவில்லை என்று. எவருக்குத் தெரியும் என்றோ தொலைந்த கதை.

காதல் மொழி

இதயத்தின் ஓசை விளங்கவில்லை என்றா சொன்னாய்! காற்று மட்டும் ஏன் விசில் அடித்துச் சென்றது?

காதல் யரிமாணம்

புரட்டி எடுத்தார்கள் உன் மீதான நினைப்பைத் தேடி புள்ளியாய் ஒட்டியது பூதமாயும் விரியும்.

காதல் வெளியாடு

குதூகலித்து முகம் சிவக்க படபடப்பில் நெஞ்சு 'ரைப்' அடிக்கும். சிட்டாகி மனம் காதம் ஏகம்

சதகனின் நான்கு கவிதைகள்

மனம் நொந்து புலம்பும் பூமி

நாளாந்தம் பிறப்பெடுக்கும் உபரிச் சனத்தொகையால் நுகர்வுத் தேவைகள் அதிகரிக்கின்றன.

என்னைச்சுற்றி வான் பரப்பில் தினமும் லட்சம் தாண்டிய விமானங்கள் பறக்கின்றன என்மீது எப்போதும் - Landing - சிறகு விரித்துச் சில்லுப் பதிக்கின்றன.

வீதியில் வாகனங்கள் கோடி கோடியாகப் பெருகுகின்றன தொழிற்சாலைகள் கரிய புகையைக் கக்குகின்றன கப்பல் பயண அதிகரிப்பால் கடல்கள் மாசடைகின்றன மீனினங்கள் பல அழிகின்றன, கடலுணவு குறைவடைகின்றது, விலைகள் ஏறுகின்றன.

வீடு கட்டவும் வேறு தேவைகளுக்குமென வெட்டப்பட்டு வீழ்கின்ற மரங்கள் கண்ணீர்விட்டு அழுகின்ற குரல்கள் தினமும் கேட்கின்றன.

என்மீதும் என்னில் பரவும் காற்றினமீதும் வெப்பம் அதிகரித்து வேகுவதால் நெருப்பு நண்பனும் காடுகளில் பந்தம் கொளுத்துகிறான்.

ஓரிடத்தில் புதிய வீடுகள் அமைக்கின்றனர் இன்னொரிடத்தில் தேடிய தேவையான பொருட்களுடன் வாழ்விடங்கள் எரிந்து சாம்பலாகின்றன.

கோபம் கொள்கின்ற புயல்காற்றுச் சழற்சிகளால் மக்கள் மீண்டும் ஏழைகள் ஆக்கப்படுகின்றனர்.

ஏனென்று கேட்கும் ஜனநாயக மக்கள்மீது தண்ணீர் பீச்சியடித்தும் துப்பாக்கியால் சுட்டும் அவர்களின் குரல் வளையை அடக்குகின்றனர்.

கையில் சொத்து பணம் குவிந்ததும் மன்னர் வேந்தர் பதவி ஆசைகளில் அரசியல் கட்சிகள் தொடங்கும் கனவுகள் பலரிடம்.

கொசு நுளம்புக் கடியால் கொல்லப்படும் மக்களின் துயரத்தைப் பார்த்தபடி தேங்கி நிற்கும் கழிவு வாய்க்கால்கள்.

எல்லோருக்கும் இலவசக்கல்வி, கழிப்பறை வசதி, மருத்துவ வாய்ப்பு, கல்வீடு கொடுக்கும் சமத்துவ நற்சிந்தனை அறநிலை அரசுகளைக் கடவுள் வாழ்த்துகின்றார்.

பாராளுமன்றினுள் கை காலால் தாக்கிப் போராடுகின்றனர் நாகரிகம் பண்பாடு மறந்து, மக்கள் தேர்ந்தெடுத்த தலைவர்கள்.

செக்கிழுத்த மாடுகளாகிவிட்டனர் சிதறி வாழ்கின்ற அகதிகள்.

என்னைப்பேணி என்மீதிருந்து சுகவாழ்வு வாழ்வதற்கு வழி காணவேண்டிய உபரியில் வேற்றுக் கிரகங்கள் தேடுவதில் காசைக் கரியாக்குகின்றனர்.

சந்தனம் கதித்தால் பின்பக்கம்தானே துடைக்கவேணும்...!

க.முத்துராஜா

தேடலின் வழியெங்கும்
எத்தனையோ முகங்களை
கண்டும், பழகியும், உணர்ந்தும்,
பலவற்றை உணர்த்தியும்
நகர்கின்றோம்...

என்றோ ஓர்நாள்
தரிப்பிடத் தனிமையை நிரப்பிய
கச்சான் விற்கும் பாட்டி
தனிமையின் பயத்தை
போக்கியதும்...

அவசர மீள்நிரப்பல் கோரிய
அப்பாவின் வயதையொத்த
நபரின் நள்ளிரவு தாண்டிய
தொலைபேசி நன்றிகள்
தலையிடையை தந்ததும்...

இதனால் இன்னொரு
நாளில் அவசர அழைப்பென்று
ஏற்படுத்த
உதவி கேட்டவரை இதுவும்
உபத்திரமோ என தட்டிக்களித்ததும்...

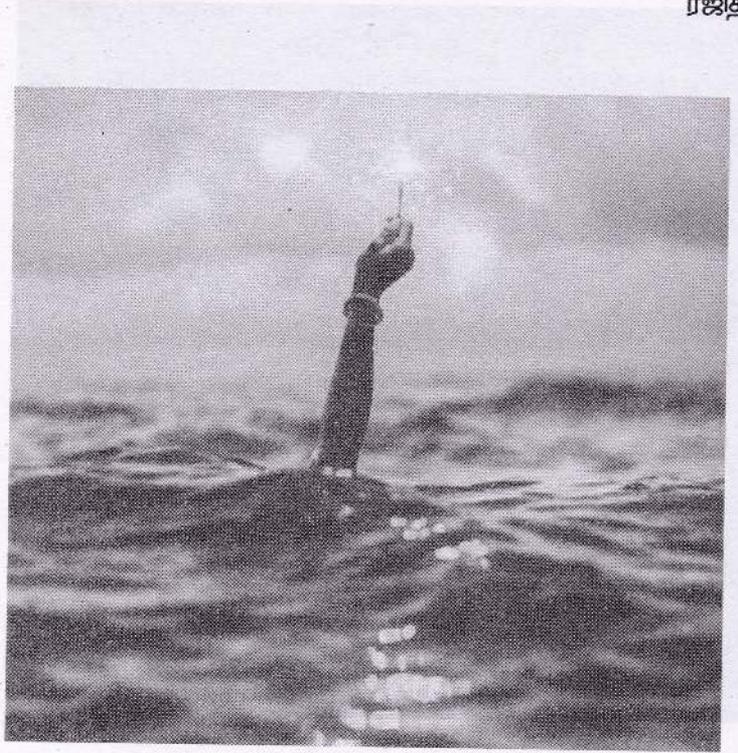
தட்டிக்களிக்க எத்தனித்து
தடயங்கள் பின்வைத்து
தக்க நேர உதவி செய்ததற்கு
கிடைத்த வயதான அம்மம்மாவின்
பலநாட்களாய் மனதை ஆக்கிரமித்த
தோள் தட்டிய நன்றி...

நகரும் நாட்களில்
பேரூந்து இருக்கைகளும்
சில தரிப்பிடங்களும்
அழகான அந்த அம்மன் சிலையும்
சொல்லாத நேசத்தின் கொண்டாட்டமும்....

எதிர்பாரா நேர இயலவே இயலாத
மாத சுகயீனத்தில்
உடனிருந்து பார்த்துக்கொண்ட
கல்வி நிலைய
ஸீ அக்கா...

என்றோ தவறவிட்ட
முதலும் இறுதியும் என கொண்டாடிய
ஐந்து வருட முதல் நேசமொன்றின்
கோபமற்ற சிரிப்போடு அமைந்த
விடை பெறல்கள்...

உற்ற தோழியின் பள்ளி இறுதிநாளை
அழகையோடு கழித்த
விரல்பற்றிய அமைதியான
நிமிடங்கள்...

வழிகளில் தொலைதல்

அவசர பேருந்து நோக்கி
ஒடுகையில் உதவி செய்ய கூவிய
நகர முடியாத அந்த
வயதான ஐயாவின்
மனவேதனையை நானும்
பேரூந்து ஜன்னல்காற்றாய்
தினறும் சோகம்
சுமந்து கொண்ட நாள்...

கதைத்துப்பயனில்லை
என்பவர்களிடம் மௌனமாக
கடந்துவிடப்பழக்கிய
அவர்களின் மனநிலை...

தேடலின் வழியெங்கும்
எத்தனையோ முகங்களை
கடந்தும், கடக்க முடியாது
திக்கி நின்றும்,
படித்தும், பெற்றும்
நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம்...

இந்த நகர்தல்களை
யார் மனம் புண்படாது,
தீது செய்யாது
வாழ்தலை கொண்டாட
பழகுதல் இனிது...

புதிதாக ஒருவர் நம்மிடம் இலக்கிய நண்பராக அறிமுகமாகும் போது, பலவற்றையும் யோசித்தே பழக வேண்டி ஏற்படுகிறது. அனுபவங்கள் ஒரு போதும் சாகாது... என்ற கருத்துப்படி “ஒரு துளி நஞ்சுகளால்” அனுபவப்பட்டவர்கள் தமது அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வது அரிதாகவே காணப்படுகிறது. காரணம் அவ்வகைப் பகிர்வுகள் தம்மை அவமரியாதைக் குள்ளாக்கி விடும் என்ற எண்ணமும், தேவையற்ற சிக்கல்களுக்குள் மாட்டி விடும் என்ற அச்சமுமாகும்.

“மெத்தப்படித்த”வர்களின் இலக்கிய அசிங்கத்தனங்கள்

அலெக்ஸ் பரந்தாமன்

ஈழத்து இலக்கியப் பரப்புக்குள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் சில சம்பவங்கள் அருவருக்கத் தக்கவை. இச் சம்பவங்கள் மூலம் சிலர் தாம் எழுதும் எழுத்தின் மீதும் இலக்கியத்தின் மீதும் வெறுப்புக் கொண்டு, எழுதுவதை நிறுத்தியதும் உண்டு. எழுதாது மெளனம் காத்தபடி மனதுக்குள் குமைந்து கொண்டிருப்பவர்களும் உண்டு.

ஒருகுடம் பாலையும் ஒட்டுமொத்தமாக வெளியே ஊற்றுவதற்கு ஒரு துளி நஞ்சே போதுமானது. இலக்கியப் பரப்பில் மனச்சுத்தியோடு, தாம் எழுதும் எழுத்துக்களை மனதார நேசித்தபடி, அறம் சார்ந்து எழுதுபவர்கள் மத்தியில் இந்த “ஒரு துளி நஞ்சுகள்” இருப்பதனால், ஒட்டுமொத்தமாக எழுதுபவர்கள் எல்லோரையும் சந்தேகிக்க வேண்டிய சூழ்நிலை எழுகிறது.

புதிதாக ஒருவர் நம்மிடம் இலக்கிய நண்பராக அறிமுகமாகும் போது, பலவற்றையும் யோசித்தே பழக வேண்டி ஏற்படுகிறது. அனுபவங்கள் ஒரு போதும் சாகாது... என்ற கருத்துப்படி “ஒரு துளி நஞ்சுகளால்” அனுபவப்பட்டவர்கள் தமது அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வது அரிதாகவே காணப்படுகிறது. காரணம் அவ்வகைப் பகிர்வுகள் தம்மை அவமரியாதைக் குள்ளாக்கி விடும் என்ற எண்ணமும், தேவையற்ற சிக்கல்களுக்குள் மாட்டி விடும் என்ற அச்சமுமாகும்.

இங்கே நான் முன் வைக்கும் இந்த “நஞ்சுகள்” உண்மையான படைப்புவாழிகள் அல்லர். படைப்பு என்ற பெயரை முன் வைத்து, இலக்கியத்தை வியா

பாரமாக்கி பொருள் மற்றும் புகழ்தேட முனைபவர்கள். இத்தனைக்கும் இந்த “நஞ்சுகள்” சாதாரண மனிதர்கள் இல்லை. இவர்களெல்லாம் பல்கலைக்கழகம் வரை சென்று படித்து வந்தவர்கள். அரச உயர்பதவிகளை வகிப்பவர்கள். கல்வியாளர்கள் எனத் தம்மை பொது வெளிகளிலும், பொதுமக்கள் முன்பும் வெளிப்படுத்தி வருபவர்கள். “கற்றவர்க்கழகு அதன் படி ஒழுகுதல்” எனில், இவர்களின் தான்தோன்றித்தனமான நடத்தைகள் கற்றுக் கொண்ட கல்வியைக் கேள்விக்குள்ளாக்குவது தவிர்க்க முடியாததாகின்றது.

நான் அறிந்த வகையில், எனக்கும் எனக்கு நெருக்கமானவர்களுக்கும் ஏற்பட்ட இன்று வரை ஜீரணிக்க மறுக்கின்ற அனுபவங்கள் சிலதை இங்கே பதிவிடுகின்றேன். இவை யாவும் கற்பனை அல்ல! “தொப்பி” அளவென நினைப்பவர்கள் போட்டும் கொள்ளலாம். ஏனையவர்கள் வெளியில் நின்று விமர்சனம் செய்யலாம்.

அனுபவம்: ஒன்று

யாழ்.குடாநாட்டிலிருந்து வெளிவருகின்ற பத்திரிகைகளில் ஒரு செய்தி பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள ஒரு பிரபலமான இந்துக் கோவிலின் வருடாந்த திருவிழாவையொட்டி, அருகில் உள்ள ஒரு மண்டபத்தில், “புத்தகக் கண்காட்சியும் விற்பனை நிகழ்வும்” நடைபெறப்போவதாகவும் ஈழத்து இலக்கியப் படைப்பாளிகள் தங்கள் புத்தகங்களையும் அங்கு வைத்து விற்பனை செய்யலாம் எனவும் அச்

செய்தியில் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

வன்னியில் இருந்த ஓர் எழுத்தாளர் இச் செய்தியைக் கண்ணுற்றதும், தனது இரு தொகுப்புக் களில் தலா பத்துப் புத்தகங்களை (20) எடுத்துக் கொண்டு போய், குறிப்பிட்ட கண்காட்சிக்குப் பொறுப்பானவரிடம் கையளித்துவிட்டு, “நான் இங்கே தொடர்ந்து நிற்க முடியாது. ஏனெனில், நான் வன்னியில் இருப்பவன்...” என்று தனது பக்க நிலைப்பாட்டை விளக்கிக் கூறியபோது பொறுப்பானவரும் அதை ஏற்றுக் கொண்டு, அந்த எழுத்தாளரை ஊருக்குப் போகச் சம்மதித்தார்.

என்ன நடந்ததோ தெரியவில்லை. மூன்று நாள் கழித்து கண்காட்சி நிறுத்தப்படுவதாக பத்திரிகை களில் செய்தி வந்ததும் வன்னி எழுத்தாளர் திகைத்துப் போய் விட்டார். உடனே பொறுப்பானவருக்கு தொலை பேசி அழைப்பை ஏற்படுத்தி விசாரித்தபோது, அச் செய்தி உண்மையென்றும் புத்தகங்களை தமது வீட்டில் வந்து பெற்றுக் கொள்ளும்படியும் பொறுப்பானவர் கூறினார். அப்போது அவரிடம் செல்வதற்கான துழ்நிலைகள் (பஸ்செலவு) வன்னி எழுத்தாளருக்கு இருக்கவில்லை. ஒரு மாதம் கழித்து எழுத்தாளர் தனது வருகையை பொறுப்பானவருக்கு தொலைபேசி மூலம் தெரிவிக்கிறார்.

அதற்குப் பொறுப்பானவர் - எழுத்தாளரின் புத்தகங்களை கவினிலுள்ள இலக்கியக்காரர்களுக்கு அனுப்பி, அவரைப் போன்றவர்களை ஊக்கப்படுத்தப் போவதாகவும், அவரை வரத்தேவையில்லை. நான் பிறகு உங்களோடு தொடர்பு கொள்கிறேன் என்றும் - பதில் அளிக்கப்பட்டது.

இந்நிகழ்வு நடந்து நான்கு மாதங்கள் கழிந்த நிலையில், ஒருநாள் எழுத்தாளர் அந்தப் பொறுப்பானவருடன் தொடர்பு கொண்ட போது, “நேற்றுத்தான் சவிஸால் வந்து நிற்கிறேன். புத்தகங்கள் அங்கு பெரிதாக எவர்க்கும் கொடுக்கப்படவில்லை. நான் பிறகு தொடர்பு கொள்கிறேன்” என்று கூறப்பட்ட பின், தொடர்புபடாமலே துண்டிக்கப்பட்டு விட்டது.

வன்னி எழுத்தாளர் பொறுப்பானவரிடம் புத்தகங்களை ஒப்படைத்து மூன்று வருடங்களாகின்றன. பொறுப்பானவருக்கு தொலைபேசி அழைப்பை ஏற்படுத்தினால், அங்கிருந்து ஒருவர் “வீட்டுக்காரர் இல்லையங்க...” எனப் பதில் வரும். சிலவேளைகளில் அதுவும் இல்லாமல் போய் விடுகிறது. இத்தனைக்கும் அந்த வீட்டுக்காரர் (பொறுப்பானவர்) மெத்தப்படித்து ஓய்வு பெற்ற ஒரு பேராசிரியர் என்பது ஊரறிந்த விடயம்.

இப்பொழுதெல்லாம் “புத்தகக் கண்காட்சியும் நூல்கள் விற்பனையும்” என்ற செய்திகளைப் பத்திரிகை களில் பார்க்கும் போதெல்லாம் அந்த வன்னி எழுத்தாளர் மிகவும் பதகளிப்படுகிறார். ஏற்கனவே போருக்குள் நொந்து நூலாகி வெளியே வந்தவருக்கு இந்த அனுபவம் மேலும் ஓர் உளத்தாக்கம் என்றே கூறலாம்.

வன்னி எழுத்தாளரின் புத்தகங்களுக்கு என்ன நடந்தது... என்பது எவருக்குமே தெரிந்திராத சங்கதி இது.

அனுபவம்: இரண்டு

பொதுவாக ஒரு படைப்பாக்க நூல் வெளியீடு நடைபெறும் போது ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் நூல்களை வாங்கி, அவர்களையும் அப்படைப்பையும் வளர்ச்சியடையச் செய்யவேண்டும் என்று அரங்குகளில் பேசப்படுகிறது. ஈழத்து இலக்கிய சஞ்சிகைகளோடு தொடர்புடைய களைப் பேணி, அவற்றோடு சந்தாதாரராக இணைந்து, சஞ்சிகைகளின் வளர்ச்சிக்குப் பங்காற்ற வேண்டும் என்ற கூறப்படுகிறது. இது எழுத்தை இலக்கியத்தை நேசிப்பவர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டியதொன்று.

அந்த வகையில் ஒரு படைப்பாளி வவுனியாவுக்கு அப்பால் சிங்களப் பிரதேசத்தில் இருந்து வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் இருமாத இலக்கிய சஞ்சிகை யொன்றுக்கு ஆதரவு கொடுக்கும் முகமாக, ஒரு வருட சந்தாவாக 500 ரூபா பணத்தை குறிப்பிட்ட சஞ்சிகை ஆசிரியரின் பெயருக்கு மக்கள் வாங்கியில் செலுத்தி விட்டு, அதன் ரசிதை பதிவுத்தபாலில் ஆசிரியருக்கு அனுப்பியுள்ளார். ஒரு வாரம் கழித்து சஞ்சிகை ஆசிரியரிடம் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு, பணம் கிடைத்தது பற்றி படைப்பாளி விசாரித்தபோது, பணம் இதுவரை வரவில்லையென்ற பதில் கூறப்பட்டது. மீண்டும் ஒரு வாரம் சென்றபின், படைப்பாளி தொடர்பு கொண்ட போது, பணம் கிடைக்கவில்லையென்றே பதில் கூறப்பட்டது.

படைப்பாளி சற்று குழப்பத்துக்குள்ளாவராகி, பதிவுத் தபாலுக்குரிய பற்றுச் சீட்டை எடுத்துக் கொண்டு அஞ்சல் அலுவலகம் நோக்கிச் சென்றுள்ளார். அஞ்சல் அதிபரிடம் பிரச்சினையைக் கூறியுள்ளார். அஞ்சல் அதிபரோ படைப்பாளியை மூன்று நாட்கள் கழித்து வரும்படி கூறி விட்டு பதிவுத்தபால் அனுப்பப்பட்ட இடத்துக்குரிய அஞ்சல் அதிபரோடு தொடர்பு கொண்டு விசாரித்தபோது, பணம் ஏற்கனவே சஞ்சிகை ஆசிரியரால் பெறப்பட்டிருந்தது தெரிய வந்தது.

மூன்று நாட்கள் கழித்து படைப்பாளி அஞ்சல் அலுவலகத்துக்குச் சென்ற போது, அதற்குரிய பதில் வழங்கப்பட்டது அவருக்கு.

ஏன் இந்தச் சுரண்டல்தனம்? படைப்பாளி பதிவுத் தபால் மூலம் அனுப்பியிருந்தபடியினால் தான் உண்மையைக் கண்டறிய முடிந்தது. அது சாதாரண தபாலில் அனுப்பி வைக்கப்பட்டிருந்தால்...? பணம் அனுப்பிய படைப்பாளியோ நாள் கூலி வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர். சந்தாப்பணம், தபாலில் பதிவு செய்த கட்டணப்பணம் உட்பட 600 ரூபா அவரது அரைநாள் வேதனத்துக்குரிய பணமாகும். சஞ்சிகை ஆசிரியரோ ஓர் அரசு உத்தியோகத்தர்.

இதுவரையில் படைப்பாளிக்கு புதிய சஞ்சிகை எதுவும் கிடைக்கவில்லை. பெற்றுக் கொண்ட பணமும் திருப்பி அனுப்பப்படவில்லை.

ஈழத்து இலக்கியம் வளருதோ இல்லையோ சில இலக்கியவாதிகளின்(?) “உண்டியல் பெட்டி” நிறையுது என்பது வெளிப்படை.

அனுபவம்: மூன்று

யாழ்.வைமன் வீதியில் இயங்கிக் கொண்டிருந்த “ஈழநாதம்” பத்திரிகை ஊடகம் தனது முதலாவது ஆண்டு நிறைவையொட்டி, இலக்கியப் போட்டி ஒன்றை

நடாத்த முன் வந்தது. நான் எழுதிக் கொண்டிருந்த அப்போதைய காலத்தில் மூத்த எழுத்தாளர் ஒருவரோடு இலக்கியம் சம்பந்தமான பல விடயங்களைக் கதைப்பதுண்டு. ஒருநாள் ஈழநாதம் பத்திரிகை ஊடகம் நடாத்தவிருக்கும் இலக்கியப்போட்டி விடயம் தொடர்பாக அவரோடு கதைத்தபோது, அதற்கு அவர் - "நீரும் உம்முடைய சிறுகதையொன்றைக் கட்டாயம் அனுப்பும்" என்ற என்னை வற்புறுத்தினார். பின்னர் அவரிடமிருந்து விடைபெறும் போது, தெருவோரக் கேற்றடிக்கு வந்த அவர், மீண்டும் போட்டிக்கு சிறுகதையை அனுப்பும்படி வற்புறுத்தி விட்டு வழி அனுப்பிவைத்தார்.

நானும் போட்டிக்கு ஒரு கதையை அனுப்பியிருந்தேன். கதை மூன்றாவதாகப் பரிசு பெற்றது. அதன் பின் எனக்கு ஓய்வு கிடைக்கும் போதெல்லாம் அந்த எழுத்தாளரிடம் செல்வேன். அப்போதெல்லாம் அவர் ஏதோ ஒன்றை என்னிடம் எதிர்பார்ப்பது போன்று அவரது முகபாவங்கள் வெளிப்படுத்திக் காட்டும். அவரிடமிருந்து வெளிப்படும் சில வார்த்தைகள், எனக்குப் பட்டும் படாமலும் புரியவைக்கும். இருப்பினும், என்னால் எதையும் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

பின் ஒரு தடவை அவரிடம் சென்றபோது, எனக்கான "வரவேற்பு" அவ்வளவு நன்றாக அமையவில்லை. ஏனோதானோ என்ற மனநிலையில் என்னோடு உரையாடினார். அவரது செயற்பாடு எனக்குள் பலசிந்தனைகளை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தது. குடும்பத்துக்குள் ஏதாவது குழப்பமாக இருக்கலாம் என என்னுள் நான் நினைத்த வண்ணமிருக்கையில் திடீர்ரென சமையலறைப்பக்கமாக இருந்த அவரது அம்மா வெளிப்பட்டு நேரே என்னிடம் வந்து கேட்டார்.

"உங்கட பக்கம் (புதுக்குடியிருப்பு) முத்தையன் கட்டு தேன் போத்தில் எடுக்கலாமே?"

கேட்ட கேள்வியில் மென்மை இருக்கவில்லை. அலட்சியம் வெளிப்பட்டிருந்தது. திகைத்துப்போன நான் அந்த அம்மாவுக்கு பதில் சொல்வதற்குமுன் அவரிடமிருந்து அடுத்த கேள்வி வந்தது.

"புதுக்குடியிருப்புப்பக்கம் கச்சான் கெளபி விளையுறதாம் உங்களிட்டை இல்லையே? இருந்தால் எங்களுக்குக் கொஞ்சம் கொண்டு வந்து தாங்கோவன்..." கூறி விட்டு, அவர் தன் மகனை (எழுத்தாளரை) "ஒரு பார்வை" பார்த்துக் கொண்டே சமையலறைக்குள் சென்றமறைந்தார்.

எனக்குள் ஏதோ புரிவது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது. திரும்பி எழுத்தாளரைப்பார்க்கிறேன். அவர் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அந்தப் பார்வையில் என்மீதான அருக்களிப்பு நிறைந்து கிடந்ததை என்னால் உணர முடிந்தது. அதன் பின்பு அவரிடம் செல்வதைப் பெருமளவு தவிர்த்து வரத் தொடங்கினேன் நான். வலிகாம இடப்பெயர்வு வந்தது. அந்த மூத்த எழுத்தாளரும் வன்னிக்குத் தன் குடும்பத்தோடு வந்து புதுக்குடியிருப்புப் பிரதேசத்தில் தங்கிக் கொண்டார். அவரோ தனக்கு நெருக்கமானவர்களை அழைத்துக் கொண்டு இலக்கியம், எழுத்து, கருத்தரங்கு என பல்வேறு தளங்களில் செயற்பட ஆரம்பித்தார். அத்தோடு எனது எழுத்துக்களுக்கு மறைமுகமான சில

எதிரான செயற்பாடுகளில் அவர் ஈடுபடுவதை நான் அறிந்த பின்பும், அவரது முகத்தை நட்பை முறிக்க விரும்பவில்லை.

இப்படியே நாள்கள் நகரும் காலம் ஒரு நாள் எனது சிறுகதைகள் அடங்கிய தொகுப்பொன்றுக்கு முன்னுரை எழுதித்தரும்படி ஒரு "பைலை" அவரிடம் கொடுத்திருந்தேன். அவரோ அதை எழுதித் தராமல் நீண்ட நாள்களாக இழுத்தடித்துக் கொண்டிருந்தார். என்னால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. "பைலை"யும் அவர் திரும்பி தருவதாக இல்லை. ஒரு தடவை வாக்கு வாதம் முற்றியபோது அந்த மூத்த எழுத்தாளர் என்னை ஏக வசனத்திலும் "டா" போட்டுக் கதைத்த பிற்பாடும் தான், இரண்டாவது நபர் மூலமாக அவர் எனது பைலை கொடுத்து அனுப்பியிருந்தார்.

இத்தனைக்கும் அவர் பல்கலைக்கழகம் சென்று படித்துப்பட்டம் பெற்று அரசு உயர் பதவியில் தொழில் செய்து கொண்டிருந்தவர். இது தவிர அவரது மனைவியும் அவருக்கு சரி நிகரான படிப்பும் பதவியிலும் இருந்தவர். வசதிக்குக்குறைவில்லாத வாழ்க்கை. நிலைமை இப்படியிருக்க, இவர் என்னிடம் ஏதோ யாசித்ததையும், ஈழநாதம் முதலாம் ஆண்டு நினைவையொட்டி நடாத்தப்பட்ட இலக்கியப் போட்டியில் சிறுகதைகளைத் தேர்வு செய்தவர் இந்த மூத்த எழுத்தாளர் என்பதையும் பத்து வருடங்களுக்குப் பிறகு காலம் எனக்கு வெளிப்படுத்தி விட்டுச் சென்றுள்ளது.

அன்றிலிருந்து "பெரிய படிப்பு" படித்த இலக்கியம் படைக்கும்? மனிதர்களைக் கண்டால் என்னையறியாமலே எனக்குள் ஓர் அருக்களிப்பு ஏற்படுவதுண்டு. இவர்களுடனான சகவாசங்களைத் தவிர்த்து நான் ஒதுங்கியே என் வழியில் சென்று கொண்டிருக்கின்றேன். இதில் சிலர் விதிவிலக்காகவும் இருக்கிறார்கள். என் வழி தனி வழியாகப் போனதற்கு இந்த மூத்த எழுத்தாளர்களைப் போன்றவர்களும் காரணமாக அமைகின்றனர்.

என்னைப் பொறுத்தவரையில் இலக்கியம் என்பது இரண்டாம் பட்சமே! முதலாவதாக இருப்பது வயிறு, தொழில், குடும்பம். இவைகளுக்கான தேவைகள் பூர்த்தியடையும் தருணங்களில் தான் என்னால் பூரணமாக மனநிறைவுடன் எழுத முடிகிறது.

என் எழுத்துலக வழியில் பலர் தடைகளைப் போட்ட போதும் என்னால் இன்று ஓரளவு தலைநிமிர்ந்து நிற்பதற்கு மூவர் காரணமாக விளங்குகின்றார்கள்.

அவர்கள்-

1. சிரித்திரன் சஞ்சிகை ஆசிரியராக இருந்த அமரர் சிவஞான சுந்தரம் அவர்கள்.
2. கலை இலக்கியமாத சஞ்சிகையான ஜீவந்தி பிரதம ஆசிரியர் திரு. கலாமணி பரணீதரன் அவர்கள்.
3. மூத்த எழுத்தாளர் மொழிபெயர்ப்பாளர் ஊடகவியலாளர் ஆங்கிலப் புலமையாளர் திரு. கே. எஸ். சிவகுமாரன் அவர்கள்.

"எனக்கு வர்த்தக உலகம் பற்றித் தெரியும். அரசியல் உலகம் பற்றித் தெரியும். இலக்கிய உலகம் பற்றித் தெரியும். இந்த மூன்று உலகங்களிலும் இலக்கிய உலகம் தான் ரொம்பக் கேடுகேட்ட உலகம்..." என்று மறைந்த எழுத்தாளர் காலச்சுவடு ஆசிரியர் சுந்தரராமசாமி கூறியிருந்துள்ளார் எனது அனுபவங்களோடு ஏற்புடையதாகின்றன நான் மேலே குறிப்பிட்ட அந்த மூவரையும் தவிர!

நூற்றைம்பது அரசியல் கதைகள் என்று தலைப்பிட்டு விட்டு பேந்தப் பேந்த விழித்துக் கொண்டு இருந்தேன். அதற்குப் பிறகு என்ன எழுத வந்தேன் எதை எழுதப் போகின்றேன் என்பதே தெரியாமல் போனது. எங்கிருந்து அந்தத் தலைப்பு மண்டைக்குள் உருவானது என்று தேடிக் கொண்டிருந்தேன். எல்லாம் இந்தப் பத்திரிகைக் காரர்கள் தான் காரணம். சும்மா இருக்காமல் என்ன எழுதி அனுப்பினாலும் சன்மானம் என்றுவிட்டார்கள். முன்னம் எல்லாம் ஒரு நாவலே அனுப்பினாலும் ஒரு ரூபாய் கூடத் தரமாட்டார்கள். எங்கள் பாடு எங்களுக்குத் தானே தெரியும். சாப்பாட்டுச் செலவை மிச்சம் பிடித்து இரவு பகலாக தலையைக் கசக்கிப் பிழிந்து முக்கி முக்கி வார்த்தைகளைக் கண்டுபிடித்துக் கோர்த்து எழுதி அனுப்பினாலும் ஒன்றும் இல்லை. அப்படி இருந்தே சொல்லவேண்டி நிறைய இருந்தது என்று எழுதிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தேன். அத்தோடு பேரும் நிலைக்கின்றதே! அது போதாதா!

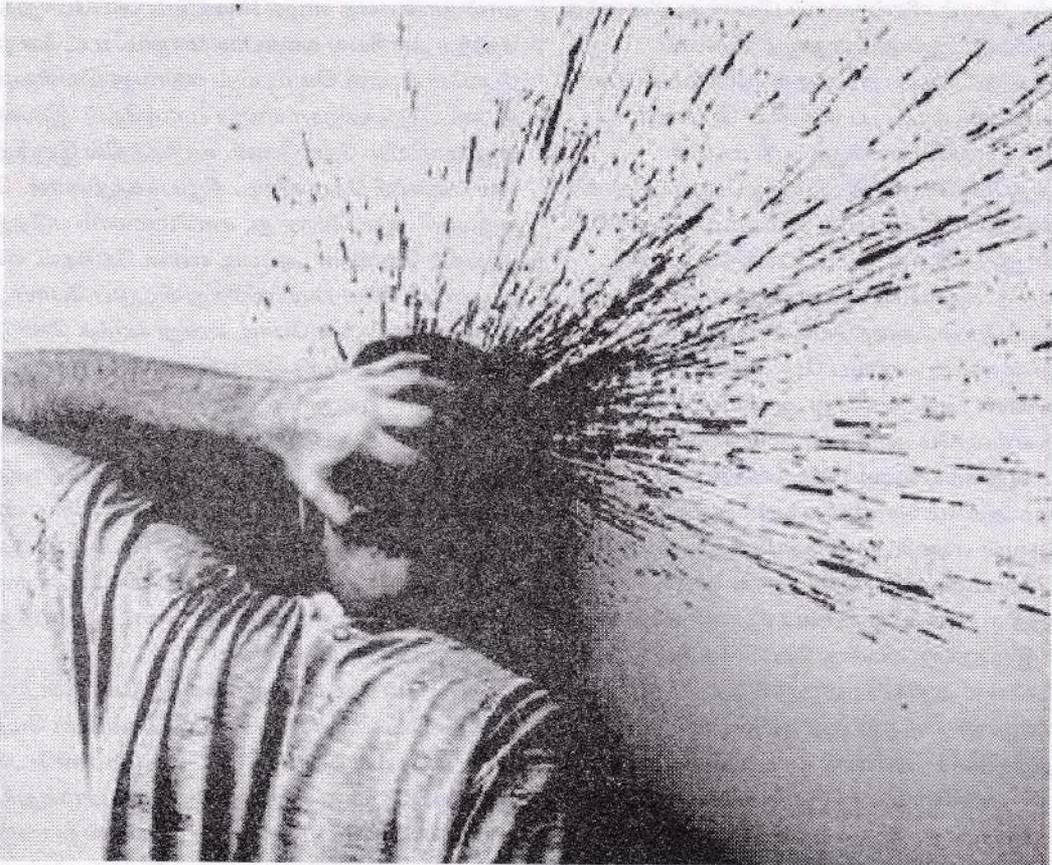
இப்போ என்னடா என்றால் எழுதியதற் கெல்லாம் சன்மானம் தரப்போவதாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். சும்மாவே எழுதுவேன். இப்போ விடலாமா! இதை எப்போதோ செய்திருக்க லாம். சரி பரவாயில்லை. இப்போதாவது கண் திறந்ததே! இது ஒரு நல்ல மாற்றம் தான்.

எழுத ஆரம்பித்துவிட்டேன். கொஞ்சம் அதிகம் எழுதினால் நல்ல பேரம் பேசலாம் என்றொரு நற்பாசை தான் காரணம். அதுவும் அரசியலைப் பற்றி எழுதினால் நல்லதுதானே. சிறிதுகாலம் எழுதாமல் விட்டதனாலோ திறன் குறைந்துபோனது போல இருக்கிறது. பேனை நகர மறுத்தது. மண்டையில் நரை முடி காண்பது போல வார்த்தைகள் அங்குமிங்குமாக வந்து என்னைப் பைத்தியம் பிடிக்கச்செய்து கொண்டிருந்தன. நான் என்ன செய்ய வைத்துக் கொண்டா வஞ்சகம் செய்யப் போகின்றேன். ஆனால் எழுதவேண்டுமே! நூற்றைம்பது கதைகளில் எப்படி அரசியலைக் கிண்டலடிப்பது என்று தெரியவில்லையே! அது என்ன பிரமாதம் நூற்றைம்பது அரசியல் கதைகள் என்பதே கிண்டல்தானே! அட்டா ஆரம்பமே அமர்க்களம். அது எங்கே இந்த மடையர் களுக்குத் தெரியப் போகின்றது.

நான் எப்படி எழுதுவது என்று திட்ட மிட்டேன். சரி கதையின் ஆரம்பத்திலேயே அந்த பெரும் அரசியல் தலைகளை உருட்ட வேண்டும். நிச்சயமாக ஒருத்தரையும் விடுவதில்லை. எல்லாத் தலையையும் அடுத்தடுத்து உருட்ட வேண்டும். கால் பந்து மைதானத்தில் பந்தை போட்டு மிதித்து உழக்கி அடித்து துவைப்பதைப் போல ஒவ்வொரு கதையிலும் நார் நாராய்க் கிழித்துத் தொங்கவிட வேண்டும். பச்சை பச்சை ஆக எழுதவேண்டும். ஆனால் இதுதான்

நூற்றைம்பது அரசியல் கதைகள்

புகழ்

எழுதுகின்றேன் இவரைப் பற்றித்தான் எழுதப்படுகின்றது என்று உடனே பிடிபடக் கூடாது. எழுதி முடிந்தபிறகு கண்டிப்பாகப் புனைப்பெயர் ஒன்றில் தான் வெளியிட அனுமதிக்கவேண்டும். அப்படி வேண்டாம் புனைப் பெயரிலேயே அனுப்பி விடுவோம். எந்தப் புற்றில் எந்தப் பாம்பு இருக்கும் என்று யாருக்குத் தெரியும். வீட்டு விலாசத்தையோ தொலைபேசி எண்ணையோ எந்த விபரமும் அனுப்பக் கூடாது. (அப்புறம் எப்பிடி காச வாங்கிறது.) இந்த லட்சணத்தில் கருத்துச் சுதந்திரம் இருக்கிறது என்னும் போது வருத்தம்தான். சந்திக்குச் சந்தி அடிவாங்கும் அளவுக்கு எனக்குத் தெம்பில்லை என்று நன்றாகவே தெரியும். மருத்துவச் செலவுக்குக் கூடக் கையில் காசில்லை. இதைவிடக் கொடுமை முத்திரை வாங்கி அனுப்ப எவன் காலைப் பிடிக்கப் போகின்றேன் என்பதுதான். எழுதி முடித்துவிட்டு அதைப் பற்றிக் கவலைப்படுவோம். இப்போதே மனமுடைந்தால் நூற்றைம்பது கதைகளை எப்படி எழுதி முடிப்பது. அதுவும் நூற்றைம்பது கதைகள். நினைத்தாலே ஏக்கம் உண்டாகின்றது. எப்படிப்பட்ட உழைப்பைப் போட வேண்டும். சரி இந்த அரசியல் கதைகளை நூற்றைம்பது கதைகளில் எழுதி முடித்துவிடலாம்! அது சாத்தியமா! உடனே தலைப்பை மாற்றுவது தான். நூற்றெண்பது கதைகள். இன்னும் கூடினால் இரு நூற்றைம்பது கதைகள் என்று மாற்றி விடுவதுதானே! இதென்ன பெரிய குற்றமா! பத்தாதற்கு இது ஒரு அரசியல் கதை. இப்படித்தான் அடிக்கடி நிலை மாறும். மக்களுக்குப் புரிந்து கொள்ளத் தெரியாதா என்ன! எல்லாம் புரிந்து கொள்வார்கள்.

நீண்டநேரம் விரல்களைப் பிசைந்து பினைந்து கொண்டிருந்தேன். இன்னும் எதுவும் நிழலாய் ஓடவில்லை. உருட்டுதல் புரட்டுதல் எல்லாம் எப்படி கதையில் நிகழ்த்திக் காட்டப் போகின்றேனோ! அரசியலைப் போலவே எனக்குக் குழப்பமாக இருந்தது. அது முன்னரும் பெரும் குழப்பமாய்த்தான் இருந்தது. கடைசியில் அரசியல் இல்லாமல் எதுவுமே இல்லை என்பது புரிந்தது. தம்பி உனக்கு தற்கால அரசியல் பற்றிக் தெரியுமா என்று ஒருத்தனைப் பிடித்துக் கேட்டேன். அதையெல்லாம் தெரிந்து கொண்டு நான் என்ன செய்யப் போகிறேன் என்றபடி அவன் போனான். அது அவனது அரசியல். சுயநலம் பொதுநலம் எல்லாமே அரசியல். நான் எடுத்த சட்டையை அது சரியில்லை இது நல்லது என்று விலையையும் அதிகம் சொல்லி சற்றுக் குறைத்து வணிகன் ஒருவன் என்னிடம் விற்றான். இதுவும் ஒரு அரசியலா! நேற்றைக்கு கொடுமையான விலையில் வாங்கிய அந்த சட்டையில் சின்னச் சின்னதாக நிறைய ஓட்டைகள் இருந்ததை விளக்கு வெளிச்சத்தில் பார்த்தேன். விலை அதிகம் என்பதால் நல்லதாய் இருக்கும் என்று நினைத்தது என் தவறுதான்.

இறகுகளைக் கொண்டு காதுகளைக் குடைந்து கொண்டேன். அப்போது ஒரு இனிமையான அரசியல் கற்பனை உண்டானது. அது சுயநல அரசியல்.

நாளடைக்கே இந்த கதைகள் பெரியளவில் பேசப்பட்டால் அந்தப் புனைப் பெயர்க்காரன் யாரு யாரு என்று ஊரே தேடும். ஒரு வேளையில் அது நான்தான் என்று தலையைக் கொஞ்சம் நிமிர்த்திக் காட்டலாம். கடைசியில் எங்கள் கண்ணைத் திறந்து விட்ட கடவுளே நீர் தான் என்று புகழ் பாடிக் கொண்டு இருப்பார்கள். சில வேளை சிலை வேறு வைத்தாலும் வைக்கலாம். யாருக்குத் தெரியும்.

என்ன செய்வது! இதெல்லாம் நடக்காது என்று தெரிந்தும் கற்பனை செய்வது ஒரு வினோதமான உணர்வுதான்.

ஒரு கதை கூட எழுதாமல் உள்ளுக்குள் இவ்வளவு சோடனை செய்து கொண்டிருந்தது எனக்கு கொஞ்சம் சங்கடமாய் இருக்கிறது. ஆனால் மக்களே இது அரசியல் கதை என்பதைப் புரிந்து கொண்டீர்கள் என்றால் அதைப் பெரிதாகப் பொருட்படுத்த மாட்டீர்கள் என்று நம்புகின்றேன். சரி சரி திட்டாதீர்கள். நான் இன்னும் தலைப்போடு தான் உட்கார்ந்து இருக்கின்றேன். தாள்களை நனைக்கும் வேகத்தொடுதான் பேனையும் மேசையில் படுத்துக் கிடக்கின்றது.

சட்டென ஒரு புது திட்டம் உருவானது. அரசியல் கதை எழுதும் முதல் நான் அரசியல் வாதியாகவே மாறவேண்டும். என் நடை உடை பாவனை எல்லாம் தேர்ந்த அரசியல்வாதியைப் போல இருக்க வேண்டும். மக்களின் மேல் பற்றுள்ள ஒரு மனிதனாய் மாறி இருக்கவேண்டும். அதை மக்கள் நம்பியாக வேண்டும். அவர்களின் பிரதிநிதி போல அவர்களுக்கு காக்கப் பேசவேண்டும். அப்போதுதான் நினைப்பது எல்லாம் கைகூடும். அப்படிப்பட்ட தோரணையில் தான் நான் கதை எழுதவேண்டும். அப்போதுதான் அது தேர்ந்த அரசியல் கதையாக மாறும். உடனே ஓடிப் போனேன். என் கொடியில் எதாவது வெள்ளை வேட்டி சட்டை இருக்கிறதா என்று பார்த்தேன். இல்லை. அலுமாரியில் தேடினேன். உறக்கத்தில் இருந்து எழுந்த என் மனைவி தொண்டை கிழியக்கத்தினாள். நேரம் ஒருமணி ஆகப்போகுது. சனமெல்லாம் படுத்துத் தூங்கிற நேரத்தில் அப்படி என்ன தேடுதல். என்ன மாறாட்டமோ! பாய் விரித்துவிட்டுப் போய் தூங்கு என்றாள். சரிதான் போடி என்று வாய்க் கொடுத்து நேரம் கெட்ட நேரத்தில் எதுவும் வாங்கிக் கட்ட வேண்டாம் என்று யோசித்தேன். அதற்காக தேடுதலை விடலாமா! ஒரு பீத்தல் வேட்டி கூட கிடைக்காதா என்று தேடினேன். அதே ஏக்கத் தோடுத்தான் இந்த மக்களும் குமுறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். என்ன வேட்டிக்கா என்றால் இல்லை. ஞாபகம் இருக்கட்டும் நான் அரசியல் கதை எழுதப் போகின்றேன் என்பது. இப்போது எல்லாவற்றையும் தொடர்புபடுத்துவது இலகுவாகிவிட்டதல்லவா!

யாரோ கருணை வைத்ததனாலோ என்னவோ ஒரு பழைய வெள்ளை வேட்டி வெள்ளை மேற்சட்டை கிடைத்தது. எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டேன். என் மனைவி விழித்து கடைக்கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டு கிடந்தாள். விசர் முத்திவிட்டதோ என்று பயந்து அவள்

இருதயம் பக் பக் என்று அடிப்பதாக உணர்ந்தேன். இந்த நேரத்தில் நான் ஒரு அரசியல் வாதி ஆகி விட்டேன் என்று அவள் காதுகளில் விழும்படி சொன்னால் என்ன நடக்கும். எனக்குள் சிரிப்பு எல்லை மீறியே வந்து விட்டது. நிச்சயமாக முத்திரை குத்திவிடுவாள்.

மேசையில் மறுபடியும் வந்து உட்கார்ந்தேன். அப்பழுக்கற்ற தேர்ந்த அரசியல் வாதியைப் போல முகத்தை வைத்துக் கொண்டேன். உடுப்பில் நிறைய அழுக்கு இருந்தது. இருட்டில் யார் பார்க்கப் போகின்றார்கள் என்ற நம்பிக்கையில் போட்டுக் கொண்டிருந்தேன். நடை உடை பாவனை எல்லாம் மாறிப் போனதாக ஒரு உணர்வு. ஒரு கர்வம் வந்தது. முதலாவதா எப்பிடி ஆரம்பிக்கலாம். தீவிரமான யோசனை. விறுவிறுப்பாக ஆரம்பிக்கவேண்டும். முதல் கதையே ஆகா ஒகோ வரிசையில் போய் முன்னுக்கு நிற்கவேண்டும். இல்லை என்றால் பின்னால் வரும் கதைகளைப் படிக்க யாரும் இருக்க மாட்டார்கள். பத்திரிகை எடிட்டர் கருணையே இல்லாமல் வெட்டி எறிந்து விடுவார். இல்லை என்றால் இது தேறாது என்று குப்பையில் போட்டு எரித்து விடுவார். அப்படி இருந்தால் எப்படி சன்மானம் கிடைக்கும். மானம் தான் போகும். ஆகவே பார்த்து கவனமாக எழுதவேண்டும்.

இப்படி ஆரம்பிக்கலாமா! கட்சிக் கூட்டம் போடும் உறுப்பினர்கள். அவர்களுக்குள்ளேயே ஒற்றுமையில்லை. வாயில் இருந்து எச்சில் தெறிக்கத் தெறிக்க ஆக்ரோசமா வாதிடுகின்றார்கள். எதிரில்

நின்றவர்கள் எல்லாரும் நனைந்து போகிறார்கள். வியர்வையா எச்சிலா என்று தெரியாத அளவுக்கு அது இருந்தது. சிலபேர் குடையோடு வந்திருக்கலாமோ என்று இருக்கையில் உட்கார்ந்தபடி வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். காகிதங்கள் அங்கு மிங்கும் பறக்கின்றது. நாற்காலிகளை நிலத்தில் இழுத்து சத்தம் போடவைக்கிறார்கள். சிலர் மேசை மீது கைகளால் குத்திக் குத்தி சத்தம் போடுகின்றார்கள். கத்தியைத் தூக்குகிறார்கள். விசில் அடிக்கிறார்கள். மிளகாய்ப் பொடி வீசுகிறார்கள். இருக்கையில் தண்ணீர் ஊற்றி விளையாடுகிறார்கள். சட்டை கிழிகிறது. சிலர் குறுக்கே பாய்கின்றார்கள். இப்படி சபையோ அல்லோலகல்லோலப் பட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற மாதிரி எழுதுவாமோ! அட்டகாசமான ஆரம்பம் போலதான் இருகிறது. நான் நகத்தைக் கடித்துக் கொண்டு யோசித்தேன். அப்போது இன்னும் ஒன்று நினைவுக்கு வந்தது. புன்னகைத்தேன். என் மனைவி. அவளேதான். எப்படி அந்தக் கடைக்கண் களால் என்னைப் பார்த்து விழித்தாள். காட்சி மனக் கண்ணில் தோன்றியது. உடனே என் வாலிப நினைவுகள் மெல்ல பூப் போல விரிந்தன. வண்டுகள் போல சூழ்ந்தன. அந்த முதல் சந்திப்பு, காதல் எல்லா வற்றையும் சேர்த்து ஒருகதை எழுதி அனுப்பலாம். காதல் கதை என்றால் பேணையை கடதாசியில் திணித்தாலே அதன்போக்கில் எழுதிக் கொண்டுபோகும். அப்போ அரசியல் கதையை என்ன செய்வது! இப்போ அதுவா முக்கியம். நான் தான் அரசியல் வாதி ஆகிவிட்டேனே! அதை இன்னொரு நாள் எழுதலாம்.

■ நா.நவராஜ்

நான் குப்பைகளின் அரசன்...

தாடி மயிர்களைத் தடவுகையில்

தடித்த முட்கம்பி நடுவே

நீடித்த என்வாழ்வின்

மழுங்கிய முகைகள்

இதயத்தை அழுத்தின

மரத்தையும் மலையையும்

இடறும் யானை நான்

சிறு கம்பிக்கஞ்சி

கனவுகளின் கூர்முனைகளால் தாக்குண்டு

பழகிப்போன தாழ்வுச் சிக்கலில் குழம்பி

வலியழிந்து

சுருண்டு கிடந்தேன்.

இதயத்தின் நான்கு அறைகளும்

கல்லுண்டாய் வெளிக் குப்பைகள் போல

கலவை உணர்வுகளால்

நிறைந்து வழிந்தன.

அவற்றை வாரி

மீளமீள

நான் உள்ளே கொட்டிக்கிடந்தேன்

தயவுசெய்து என்னை மீட்டெடுங்கள்

என நான் ஓலமிட்டு

அழுது அழைக்கையில்

பலர் தம் குப்பைகளையும் என்மீது கொட்டினர்

வழிந்த என் குப்பைகளையும்

பிறர் உமிழ்ந்த குப்பைகளையும்

வாரிச் சுமந்தபடி

மெல்ல மெல்ல

நான் ஒரு குப்பைத்தொட்டியாகத்

தேங்கிக் கிடக்கிறேன்...

தேங்கியவைகளைச்

சேதனப்பசளையாக்கி மீளவும்

விருட்சமாய் முளைத்தெழுவேன்

என்ற நம்பிக்கையோடு

தமிழருக்கான கலைகளை அடுத்த தளத்திற்கு இட்டுச் செல்வதற்கு கலாநிதி சி.ஜெயசங்கர் அவர்களின் பங்கும், பணியும் அளப்பெரிது. அவரது “கூத்து மீளுருவாக்கம்” என்கின்ற கோட்பாடானது இன்று எம்மவர் மத்தியில் மிகவும் பேசப்படுகின்ற, முன்னெடுக்கப் படுகின்ற செயற்பாடாக காணப்படுகின்றது.

கூத்து மீளுருவாக்கம் செயற்பாடும்.

சுவாமி விபுலானந்தா அழகியற் கற்கைகள் நிறுவகமும்

மூத்தமிழர்களின் பாரம்பரிய அடையாளமாகவும், மரபுவழிச் சமூகத்தின் அடிப்படையாகவும், தமிழருக்கென்ற ஒரு அரங்கத் தளமாகவும் காணப்படுகின்ற கலைவடிவம் “கூத்துக்கலை” வடிவமாகும். இக்கலை தமிழர் வாழ்வதற்கான அடித்தளமாக இன்று தமிழர்கள் மத்தியில் பேணப்பட்டும், வளர்க்கப்பட்டும், பல தளங்களில் நின்று சிந்தனை கோட்பாடுகளால் முன்னெடுக்கப்பட்டும் வருகின்றது. இந்த ரீதியில் தமிழருக்கான கலைகளை அடுத்த தளத்திற்கு இட்டுச் செல்வதற்கு கலாநிதி சி.ஜெயசங்கர் அவர்களின் பங்கும், பணியும் அளப்பெரிது. அவரது “கூத்து மீளுருவாக்கம்” என்கின்ற கோட்பாடானது இன்று எம்மவர் மத்தியில் மிகவும் பேசப்படுகின்ற, முன்னெடுக்கப் படுகின்ற செயற்பாடாக காணப்படுகின்றது.

அந்த வகையில் கூத்து “மீளுருவாக்கம்” என்கின்ற கோட்பாடானது 2002^{ம்} ஆண்டில் கலாநிதி சி.ஜெயசங்கர் அவர்களால் மட்டக்களப்பு சீலாமுனைக் கிராமத்தில் அண்ணாவிமார், பெண்கள், கலைஞர்கள், பல்கலைக்கழகச் சமூகத்தினர், கிராமத்தோர் எனப் பல்தரப்பட்டவர்களையும் இணைத்து கலந்துரையாடல்கள் மூலம் நடைமுறைக்கு கொண்டுவரப்பட்ட கோட்பாடாகும். இந்த வகையில் “கூத்து மீளுருவாக்கம்” என்கின்ற கோட்பாடு பற்றி சி.ஜெயசங்கர் அவர்கள் குறிப்பிடுகையில் “கூத்துக் கலையின் அடிப்படை மாறாமல் இருக்க கூத்துப் பனுவலில் காணப்படுகின்ற கருத்துக்களை மாற்றி மீள உருவாக்குவதே கூத்து மீளுருவாக்கம்” என குறிப்பிடுகின்றார். இந்த வகையில் அவர் சிம்மாசனப்போர், சீதை தூர்ப்பனகை வதை, அபிமன்யு, இலக்குமண வதம், அல்லியின் எதிர்வாதம், சுபத்திரை கல்யாணம், மற்றும் சிறுவர் கூத்தான மழைப்பழம், போன்ற மீளுருவாக்க கூத்துக்களை தயாரித்து அவற்றில் வரவேற்புக்களையும், ஆரோக்கியமான விமர்சனங்களையும் பெற்றுள்ளார்.

இதன்பால் 2002ம் ஆண்டிலிருந்து இன்று வரையிலும் இந்த கூத்து மீளுருவாக்கம் கோட்பாடானது கூத்தர் சமூகங்களின் வரவேற்புக்கு இணங்கவும், கல்வி ஆராச்சியாளர்களின் உடன்பாட்டிற்கமைவாகவும் மிகத் தீவிரமாக முன்னெடுக்கப்பட்டு வருகின்ற செயற்பாடாக தோன்றி மிளிர்வதற்கு கலாநிதி சி.ஜெயசங்கர் அவர்களின் முன்னெடுப்புக்கள் பெரிதும் அடி கோலியுள்ளன.

தியாகராஜா சிறிரஞ்சனி

இவரின் செயற்பாடுகளின் பால் கூத்தானது கருத்தியல் ரீதியாகவும், ஆற்றுகை ரீதியாகவும் பல்வேறு மாற்றங்களைக் கண்டுள்ளது. “மாற்றம் ஒன்றே மாறாதது” என்பதற்கிணங்க சமகாலத்தின் தேவைகருதி இந்த மீளுருவாக்க செயற்பாடுகளின் எதிர்வினையை உள்வாங்கி கூத்துகலை வடிவமானது “பாமரருக்கு உரியது” என்ற கருத்தினை கட்டவிழ்த்து பல கோணங்களிலும் இன்றுபரிணமித்து நிற்கின்றது.

இன்றைய உலகில் மூன்றாம் உலக நாட்டின் பிரஜைகளுள் ஒரு வகையினராக வாழும் எம்மை நோக்கி வரும் உலகமயமாக்கல் என்னும் ஆக்கிரமிப்பை எதிர்கொண்டு சுயாதீனமாக வாழ்வதற்கான செயற்பாடுகளில் ஒன்றாகப் பாரம்பரியக் கூத்தரங்குகளைப் பயன்படுத்தல், சமகாலக் காலனித்துவ சிந்தனை முறைகளிலிருந்து விடுபட்ட தன்மைகளுடன் கூத்தினை முன்னெடுத்தல், சமஸ்கிருத மயப்பட்ட ஆணாதிக்க கருத்தியல்கள் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ள கூத்துப் பனுவல்களில் புராண, இதிகாச, அரச குலத்தவர்களது கதைகளைப்பேணும் வகையில் இருப்பதனால் அவற்றில் உள்ள நியாய, அநியாயங்களைக் கேள்விக்குட்படுத்தல் என்பவற்றோடு, சாதிய ரீதியாக கூத்துக்களில் உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர் என்ற வர்ணப் பாகுபாட்டை பிரயோகித்து தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் என்கின்ற சமூகங்களை மென்மேலும் இழித்து ஒடுக்கும் தன்மை கொண்டதான பாத்திரவார்ப்புகளைக் கட்டவிழ்ப்புச் செய்தல், ஆண்களின் சிற்றின்பக் கருவிகளாக பெண்களைப் பார்க்கும் ஆணாதிக்க கருத்துக்களை கட்டவிழ்த்து சமகாலப் பெண்ணிலைவாதக் கருத்தியல்களுடனும், சாதி ஒடுக்கு முறைகளுக்கு எதிரான தலித்திய கருத்துகளுடனும் தொடர்புபடுத்தி சமகாலத்திற்கு ஏற்ற வகையில் மனித மையப்பட்ட அரங்காக கூத்துக்களம் அமைதல் வேண்டும். என்பன பிரதான விடயப் பொருள்கள் ஆகின்றன. இவற்றினடிப்படையிலே கூத்தில் மீளுருவாக்க செயற்பாடுகள் முன்னெடுக்கப்படுகின்றன.

அந்த வகையில் இந்த மீளுருவாக்க செயற்பாட்டில் பல்கலைக்கழக மாணவர்களை முனைப்புடன் முன்னெடுக்க கலாநிதி சி.ஜெயசங்கர் அவர்கள் வழிசமைத்துள்ளார். இச்செயற்பாட்டின் கீழ் மாணவர்கள் கூத்துக்கள் ஆடப்பட்ட பிரதேசங்களுக்குச் சென்று அங்குவாழ் மக்களுடன் இணைந்து செயலாற்றி, கூத்தினுடைய மரபுகளைப் புரிந்து அவற்றின் அடித்தளங்களில் நின்று செய

லாற்றி வருகின்றனர். கூத்தர் குழாத்தினரோடும், பார்வையாளர்களோடும், கலந் துரையாடி கூத்திற்க்கான பயிற்சிகளை அவர்களிடமே பயின்று, மீளுருவாக்க கூத்துக்களைத் தயாரித்து, மீளுருவாக்க கூத்தாற்று கையாக நிகழ்த்தி வருகின்றனர். ஆண்டு தோறும் கீழக்குப் பல்கலைக்கழக சுவாமி

விபுலானந்தா அழகியற்கற்கைகள் நிறுவக நாடகத்துறையின் இறுதியாண்டு மாணவர்கள் இதனை முன்னெடுத்து வருகின்றனர். இந்த ரீதியில் 2017.12.06 அன்றும் இரண்டு மீளுருவாக்கக் கூத்தாற்றுகைகளை நிகழ்த்தினர்.

இந் நிகழ்வானது நிறுவகப் பணிப்பாளர் கலாநிதி சி. ஜெயசங்கர் தலைமையிலும், சிரேஸ்ட விரிவுரையாளர் திருமதி. உமா சிறிசங்கர் ஒழுங்கமைப்பிலும், ஏனைய நாடகத்துறை விரிவுரையாளர்களின் ஒத்துழைப்பினும் நடந்தேறியது. இங்கு “ஆளுமைமிக்க ஓளவையாள்”, “வள்ளி வழக்கு” ஆகிய இரு மீளுருவாக்க கூத்துகள் ஆற்றுகை செய்யப்பட்டன. ஆற்றுகையின் பின்னர் “கூத்து மீளுருவாக்கம்” தொடர்பான காட்சிப்படுத்தல் களம் இடம்பெற்றன. இரண்டுமே மீளுருவாக்கம் செய்யப்பட்டு ஆடப்பட்ட வடமோடிக் கூத்து வகையைச் சாரந்தன. “ஆளுமைமிக்க ஓளவையாள்” கூத்தில் ஓளவையை அறிவும் ஆளுமையும் மிக்க இளம் பெண்ணாகவும், “வள்ளி வழக்கு” கூத்தில் வள்ளியை வீரமிக்க, மடமையற்ற துணிச்சல் பெண்ணாகவும் கட்டமைத்திருந்தனர்.

“ஆளுமைமிக்க ஓளவையாள்” கூத்தினை துரைராசா கெளரீஸ்வரன் அவர்கள் ஏட்டுப் பனுவலாக்க, சீனிதம்பி அலெக்சாண்டர் மத்தள அண்ணாவிவிராகவும், தர்மலிங்கம் முத்துலிங்கம் ஏட்டு அண்ணாவிவிராகவும் பணியாற்றி ஆற்றுகை செய்தனர். இரண்டரை மணித்தியாலங்களாக நடைபெற்ற இந்தக் கூத்து பார்பவர்களை ஒரே இடத்தில் தன்னுள் கட்டிப்போட்டிருந்தது என்றே சொல்ல வேண்டும். ஓளவையை கூன் விழுந்த தடி ஊன்றிய முதுமைப்பெண்ணாக கண்டவர்களிடத்தில் துடிப்பு மிக்க, ஆற்றல் மிக்க இரண்டு மன்னர்களை சமரசப்படுத்தும் துணிச்சல் மிக்க இளம் பெண்ணாக

காட்டியதோடு பெண்களிடத்தில் முதுமை அடைந்தால்தான் அறிவுப்புலமை ஏற்படும் என்ற சிந்தனையையும் இக் கூத்து கட்டவிழ்த்ததோடு, பறையறைவோன் பாத்திரத்தினையும் பிரதான பாத்திரமாகச் சித்திரித்திருந்தது. இப்பாத்திரம்மன்னன் நேரடியாகத் தொடர்பு கொள்ளும் நல்ல செய்திப் பரிமாற்றலின் முதன்மை கொள்ளும் பாத்திரமாக வடிவமைக்கப்பட்டமை

யும் வரவேற்கத்தக்க விடயமாகும்.

நீர் வளமும், நிலவளமும் செழித்துப் பெருக, மக்கள் உவகையுடன் மன்னவணைப் போற்றிப்புகழும் தேசமான தொண்டை நாட்டை அதியமான் என்ற அரசன் ஆண்டு வருகின்றான். அவனுக்கு இணைதோழியாக அறிவுரை கூறும் ஆற்றல் மிக்க பெண்ணாக ஓளவை காணப்படுகின்றாள். அதியமான் நாட்டின் செழுமையினாலும், கரும்பு வளத்தினாலும் கவரப்பட்ட தொண்டைமான் தொண்டை நாட்டின் கரும்பு வளங்களை அபகரிக்கும் நோக்கில் போருக்கு ஆயத்தமாகின்றான். இதனை அறிந்த அதியமான் தன்னுடைய நண்பியான ஓளவையை அழைத்து தொண்டைமான் படையெடுக்கவிருக்கும் செய்தி யினைப்பற்றி கலந்துரையாடுகின்றான்..

போர் நடந்தால் இரண்டு சாராருக்கும் பொருள், உயிர் சேதங்கள் ஏற்படும் என்பதினை அறிந்த ஓளவை போரின் விளைவை அதியமானுக்கு தெளிவு படுத்திவிட்டு தொண்டைமானின் படையெடுப்பைத் தடுக்க அவனிடத்தில் சென்று தன்னுடைய அறிவின் ஆற்றலால் அழிவு தரும் யுத்தத்தின் சீற்றத்தை எடுத்துக் கூறி, அவன் கரும்பினை பெறுவதற்கான உபாயங்களையும் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கின்றான். இதனால் இரு மன்னர்களும் நாட்டு மக்களின் தேவை என்ன என்பதனை உணர்ந்து சமரசம் அடைகின்றனர். இத்தகு ஆற்றலும், துணிச்சலும் மிக்க பெண் நீடுழி வாழ வேண்டும் என்ற ஆவலில் ஓளவைப் பெண்ணுக்கு நெல்லிக்கனி வழங்கி கௌரவிக்கும் நிகழ்வை விழாவாகக் கொண்டாடும் நோக்கில் பறை அறைவோனை அழைத்து செய்தியினை அனை வரிடமும் கூறி வருமாறு அனுப்பி வைக்கின்றான். அதியமான் ஓளவைப் பெண்ணுக்கு நெல்லி கனி வழங்கிவைப்பதோடு ஆற்றுகை நிறைவடைகின்றது.

அடுத்ததாக “வள்ளி வழக்கு” கூத்தாற்றுகை யினை ப.கதிர்காமநாதன் அவர்கள் மத்தள அண்ணாவி யராகவும், இ.குணநாதன் ஏட்டண்ணாவியராகவும் அண்ணாவியம் செய்து ஆற்றுகை செய்தனர். வேட்குலத் தலைவனான நம்பிராசனின் இரு புத்திரர்களான வேலநம்பி, தங்கரூபன் வேட்டைக்குச் செல்லும் வழியிலே வள்ளிக்கிழங்கு தோட்டத்தில் ஒரு பெண் குழந்தையைக் கண்டெடுக்கின்றனர். அக் குழந்தைக்கு வள்ளி எனப் பெயரிட்டு நம்பிராசனின் மகளாக வளர்த்து வருகின்றனர். வள்ளி பருவமடைந்த தும் அவர்களின் குலத்தொழிலான தினைப்புளம் காக்க

அனுப்பி வைக்கப்படுகின்றாள். தினைப்புளத்தில் வள்ளியை கண்ட நாரதர் அவளுடைய அழகினைக் கண்டு முருகனிடத்தில் சென்று வர்ணிக்கின்றார்.

இதனால் கவரப்பட்ட முருகனும் பல மாறு வேடங்கள் பூண்டு அவனிடத்தில் அணுகி நிற்கின்றார். எதுவுமே பலனளிக்காது போகையில் இறுதியில் யானை வடிவெடுத்து முருகனின் தமயனான கணபதி வள்ளி முன்னே தோன்றுவார் அப்பொழுது வள்ளி முருகனிடத்தில் தஞ்சம் புகுகின்ற பெண்ணாகவே இது வரையிலும் புராணக் கதைகளும், இதிகாசக் கதை களும், இசைநாடகங்களும், சினிமாக்களும் வள்ளியை கட்டமைத்திருந்தது. ஆனால் இங்கு யானையைக் கண்டதும் வள்ளி தடுமாறாத பெண்ணாகவும் காட்டில் வாழும் பெண் மிருகங்களைக் கண்டு அஞ்சாதவளாகவும் கட்டவிழ்ப்புச் செய்திருந்தனர். “காட்டில் வாழும் குறப்பெண் காட்டு விலங்குகளுக்கஞ்சி பயந்தோடு வேனோ” என தனக்குத் தெரிந்த நுட்பமுறையைக் கொண்டு யானையை விரட்டுகின்றாள். யானையைக் கண்டதும் வள்ளி முருகன் பின்னால் போய் ஒழிந்து விடும் மடமையை இங்கு கட்டவிழ்ப்பு செய்திருக்கின்றனர். காட்டில் வாழும் எனக்குப் பிளிந்தத்தில் பயமா? என்று கரியானையை ஓட விரட்டும் பெண்ணாகச் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கின்றாள் வள்ளி.

இறுதியில் கடவுள் வேடத்துடன் முருகன் வள்ளி முன்னே தோன்ற, கடவுளாக இருந்தாலும் நியாயம் என்பது ஒன்றுதானே? பல வேடங்கள் பூண்டு பெண் களை ஏமாற்றி அவர்களை அடைய முனைவது சிறந்த காரியமோ? என வினாக்களையெழுப்பி, முருகன் தான் செய்த தவறுகளை உணர்ச்செய்வதுடன் கூத்து நிறைவடைகின்றது.

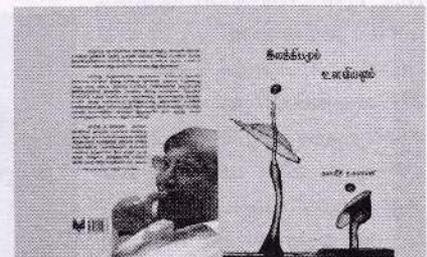
இரண்டு கூத்துக்களும் பெண்களுக்கான குரலாகவே ஓங்கி ஒலித்ததைக் காண முடிந்தது. இவ்வாறான மீளுருவாக்க செயற்பாடுகளை மேற் கொள்வது சமகாலப் புரிந்துணர்வையும், மனிதன் தன்னிலையை அறிதல் என்ற கோட்பாட்டுக்கும் வழி சமைப்பதாகவே அமைகின்றது. இத்தகைய மீளுருவாக்கச் செயற் பாடுகள் மென்மேலும் வளர்தெடுக்கப்பட வேண்டிய விடயமாகக் காணப்படுகின்றது. இத்தகு கலையாக்க முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு வருகின்ற கலாநிதி சி.ஜெய சங்கரும், சுவாமி விபுலானந்த அழகியற் கற்கைகள் நிறுவனத்தினரும் இப்பணியை மென்மேலும் வளர்த்துச் செல்ல வேண்டும், கூத்தரங்கின் நிலைப்பிற்கு அயராது உழைக்க வேண்டும் என வாழ்த்துகின்றேன்.

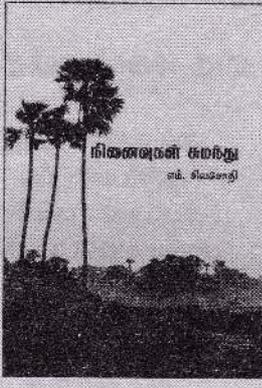
நூல் : காகிதப் படகு
ஆசிரியர் : மலரன்னை
வெளியீடு : ஜீவநதி
விலை : 350/-

நூல் : இரட்டைக்கரு முட்டைகள்
ஆசிரியர் : இ.சு.முரளிதரன்
வெளியீடு : ஜீவநதி
விலை : 200/-

நூல் : இக்கையமும் உளவியலும்
ஆசிரியர் : த.கலாமணி
வெளியீடு : ஜீவநதி
விலை : 300/-

நூல் : நினைவுகள் சுமந்து
ஆசிரியர்: மா. சிவசோதி
வெளியீடு : ஜீவநதி
விலை : 250/-

அக்கால நினைவுகள் அழகானவை மா. சிவசோதியின் நினைவுகள் சுமந்து சிறுகதைத் தொகுப்பு ஒரு கண்ணோட்டம்

■ உமைபாலன்

இன்றைய காலம் நவீனத்தை விரும்புவர்களால் ஆளப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது “பழையன கழிந்து புதியன புதுதல்” என்ற போர்வையில் இனங்களின் பண்பாட்டியல் சிதைவடைந்து கொண்டிருக்கின்றன. இதற்கு எமது இனமும் விதிவிலக்கல்ல.

தற்கால நவீன யுகவாதிகளால் எமது பழையமைப்புகள் நிராகரிக்கப்படுகின்றன. அல்லது மறைக்கப்படுகின்றன. அதுவும் இல்லையெனில் மறக்கப்பட்டுக் கொண்டு வருகின்றன.

ஆயினும், எதுமறக்கப்படுகிறதோ எவையெவை நிராகரிக்கப்படுகிறதோ அவைகள் மீண்டும் புத்துயிர்ப்பு கொள்கின்றன; கொள்ளவைக்கப்படுகின்றன. இவை தூரநோக்குப்பார்வையும், தான் வாழும் சமூகத்தை சுர்ந்து அவதானித்துக் கொள்ளும் தன்மையும் கொண்ட படைப்பாளிகளால் மாத்திரமே சாத்தியமாகும் என்பதை சிறுகதைத் தொகுப்பு ஒன்று வெளிப்படுத்திவிட்டு நிற்கின்றது.

வடமராட்சி கரவெட்டி எனும் கிராமத்தைச் சேர்ந்த மார்க்கண்டு சிவசோதி என்பவரால் ஆக்கப்பெற்ற பத்துச் சிறுகதைகள் அடங்கிய “நினைவுகள் சுமந்து...” எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பினுள் உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கும் சிலகதைகள், நவீனத்தால் எதுமறைக்கப்பட்டு, மறக்கப்பட்டு போனதுவோ அவைகளை மீண்டும் தனது எழுத்தாளுமை மூலம் இன்றைய தலைமுறைக்கு வெளிப்படுத்திக் காட்டியுள்ளார் சிவசோதி அவர்கள்.

இத்தொகுப்பில் உள்ள சில கதைகளைப் படிக்கும் போது, மனம் புற நிலைத் தாக்கத்திலிருந்து விடுபட்டு, கதைகளின் அகநிலைக்குள்

பிரவேசித்து அங்குள்ள மாந்தர்களோடு, நாமும் ஒருவராக இருப்பதான உணர்வை ஏற்படுத்தி விட்டுச் செல்கிறது. நாமும் ஒருவராக இருப்பதான உணர்வை ஏற்படுத்தி விட்டுச் செல்கிறது இது கதாசிரியருக்குக் கிடைத்த வெற்றி என்றே கூறலாம். ஏனெனில், கதைகளில் வரும் பாத்திரங்களும் அவை பேசும் கிராமியப்பேச்சு வழக்கும் பொய்யற்ற வகையில் எம்முடன் ஒன்றித்து விடுகின்றன.

என்னதான் நவீனம் வந்து பல்துலக்குவதற்கு பற்பொடியும், அதன்பின் இரசாயனப் பதார்த்தங்கள் கலந்த ‘பற்பசை’யை உருவாக்கி விட்டு நின்றாலும், எமது மூத்த தலை முறையினர் அன்று பாவித்த அந்தக் ‘கரித்துண்டு’ இன்றுக் கூட எம்மால் மறப்பதற்கன்று!

“தை பிறக்கட்டும் எனும் முதற்சிறுகதையில் -

“ஐயா அடுப்படிக்குள் சென்று ஒருகிண்ணத்தில் தண்ணி எடுத்துக் கொண்டு போய், ஒரு கரித்துண்டை வாயில் போட்டுக் கடித்தபடி... ஆட் காட்டி விரலால் நாலைந்து தரம் இழுத்துத் தேய்த்து..”

காட்சியப்படுத்தலாக அமையும் இப்பகுதி ஒரு காலத்தில் கரவெட்டியின் யதார்த்தம் இன்று மிக மிக அருசிய ஒரு காட்சியைச் சிவசோதி கண்முன் விரிய விட்டுள்ளார் என இத்தொகுப்புக்கான தனது அணிந்துரையில் பேராசிரியர் சிவலிங்கராசா அவர்கள் கூறியிருப்பது நிதர்சனமே!

நவீனத்துக்குள் கிடந்து மீளமுடியாமால் அல்லலுறும் பழமைப் பண்புகளுக்கு ஒரு குறியீடாக ‘கண்ணகை’ சிறுகதையில் வருகிறது. கண்ணகை எனும் பெண் பாத்திரம். இப்பாத்திரம் மூலம் கதாசிரியர் இச்சமூகத்துக்கு கதையின் முடிவு கொண்டு சிலவிடயங்களை அழுத்தமாகச் சொல்லிவிட்டு அப்பால் நகர்ந்து போகிறார்.

எமது முன்னோர்கள் மூடர்கள் அல்லர்! விஞ்ஞான வளர்ச்சியுள் மனித அறிவு இப்போது மேம்படைந்து நிற்பினும் எம் மூதாதைகள் இயற்கைமீது கொண்ட நம்பிக்கைகள் சமய சடங்குகள் நிராகரிக்க முடியாதவை.

பேத்தியின் திருமணத்தை வீட்டில் நடந்த விரும்பாமல், மண்டத்தில் நடத்த மகன் முன்வரும் போது தேய் வீட்டில் நல்லதுகளைச் செய்ய வேண்டும். அப்பத்தான் லட்சுமி கடாச்சம் வரும் எனக் கண்ணகை தனது மகனுக்குக் கூறுவதும்.

பத்துப்பவுண் தேறக்முடிய தனது பதக்கத்தை பேத்திக்குப் போடும் படி கண்ணகை தனது மருமகனிடம் கொடுத்து போடுவிக்கும் போது மணப் பெண்ணுக்கு அலங்காரம் செய்ய வந்தவள் அதைத்தடுத்தால் கண்ணகை முகம் சிவந்து கொள்வதும்.

தாலி கட்டும் நேரம் பார்த்து கமராக்காரன் “கொஞ்சம் பொறுங்கோ..” எனத்தடுக்க “தேடல்” குறுக்கால போனவா எந்த நேர தில என்ன சொல்லுற...” என்று சீறி விழுவதும்- எம் மூத்தவர்கள் வாழ்வில் பாரம்பரியமாக வந்து கொண்டிருந்த நம்பிக்கைச் சடங்குகளை தற்கால நவீனம் எந்தளவுக்குப் புறந்தள்ளிச் சொல்கிறது என்பதை கண்ணகை

யின் சிறுகதையில் வெளிப்படுத்தி விடுகிறார் சிவசோதி.

அத்தோடு, இன்று எல்லாமே மாறிவிட்டன; மாறிக்கொண்டிருக்கின்றன. இப்போதைய எல்லாமே தலைமுறையை அவர்தம் பிள்ளைகள் உறவு முறைக்கான பெயர்களை ஆங்கில மொழியிலும் அதே சமயம் அந்த வார்த்தைகளைச் சுருக்கமாகவும் அழைத்து மகிழ்கின்றனர். ஆனால் இத் தொகுப்பிலுள்ள கதைகளுக்குள் வரும் பாத்திரங்களுக்கான உறவு முறைப்பெயர்கள் தற்போது நடைமுறையில் இல்லாதவையாயினும் இப் பெயர்கள் சொல்லி அழைக்கும் போது ஒரு சுகம் இருந்தது! உறவுகளைப் பிரிய விடாமல் ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக நெருக்கம் கொள்ள வைத்தது.

ஐயா, அப்பாச்சி அம்மாச்சி அக்காத்தை கண்ணகை.. போன்ற உறவுச் சொற்கள் இற்கே உதாரணமாக அமைகின்றன. இவை தவிர, இக்கதைகளில் இழையோடும் கிராமத்துப்பேச்சு வழக்குகள் ரசிக்கத்தக்கவையாகின்றன. மண்கமழும் எளிமை மொழியிலமைந்த வார்த்தைகள் இவை.

“நிலவு காலிச்சிட்டிது..!”

“என்னடா மோன...”

“ஆரப்பு வா மோன...”

“போடா என்ற கொப்பர் வீட்ட...”

“மூதேசி போ அங்கால...”

-என்பவையே அவை!

சிலகதைகளில் உள்ள பந்திகளின் முன் ஆரம்பமும் இடைநடுவிலும் வர்ணனைகளைக் கதைகள் நகருவது அவைகளை மேலும் மெருகூட்ட வைக்கின்றன.

காலை நேரத்துப்பனித்துளி, புற்களின் மீது முத்துக்களைப்பிரசவித்திருந்தது. அவை பளிர் பளிர் என்று மின்னிக் கொண்டிருந்தன. பகலவன் மெதுவாகத்தன் கரங்களை உயர்த்தி வானவீதியில் ஊர்வலம் வரத் தொடங்கியிருந்தான். மூடியிருந்த பனிப்புகை அச்சத்தில் கரைந்து கொண்டிருந்தது.

(பாதை மாறிய பயணங்கள் கதையில் இருந்து...)

மாலை நேரத்தின் மயக்கும் வேளை. கதிரவன் தன் வரவினை முடித்து கண்ணயர்ந்து போகிறான். செங்கம்பளம் விரித்து மேற்றிசைக் கோடியில் நிலவுப் பெண்ணுக்காய் இரவின் காத்திருப்பு!

(தொட்டில் பழக்கம் கதையில் இருந்து...)

மேற்குறிப்பிட்ட பந்தியை சிறுவரிகளாக்கிப் பார்க்கும் போது நல்ல தொரு கவிதை அமைவதைக்காணமுடியும்.

காலத்தைப் பதிவு செய்வதே இலக்கியமெனில் சிவசோதியின் “நினைவுகள் சுமந்து...” தொகுப்புகதைகளும் ஒரு காலத்தைப் பதிவு செய்து விட்டே நகருகின்றன.

தைபிறக்கட்டும் சிறுகதையில் வரும் கொட்டப்பெட்டி (பக் - 04)

அக்காச்சி வந்தா சிறுகதையில் வரும் மூக்குப்பேணி (பக்:10)

கிராமத்து நினைவுகள் சிறு கதையில் வரும் கிடுகுச் செத்தை (பக்:20)

நினைவுகள் சுமந்து... சிறுகதையில் வரும் மட்டைப்படலை (பக்:45)

போன்றபொருள்கள் ஒரு காலத்தின் வாழ்வியலை எமக்குள் ஞாபகப்படுத்தி நிற்கின்றன. கொட்டப்பெட்டி மூக்குப்பேணி, கிடுகுச் செத்தை, மட்டைப்படலை... போன்ற பொருள்கள் தற்போதைய பாவனையில் இல்லை. இப்போதைய தலைமுறைக்கு தெரியவும் வாய்ப்பில்லை.

சிவசோதியிடம் பல்வகை ஆற்றல் உண்டு என்பதை இச்சிறுகதைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இவரிலிருந்து பிரதிபலிக்கின்ற மண்வாசனை, பேச்சு வழக்கு, இயற்கை ரசிப்பு, கூர்ந்து நோக்கும் திறன், சொல்ல வேண்டியதை சொல்லிவிடுதல், வில்லங்கமற்ற மொழி நடை, கவிச்சனை...போன்றவை தேங்கி விடாது அனைத்து ஆற்றல்களோடும் மேலும் வளர்ச்சி கொள்ள முன்வர வேண்டும். “ சிவசோதியிடம் ஒரு ஆற்றல் இருக்கிறது. இன்னும் வளர வேண்டிய பகுதிகளும் இல்லாமல் இல்லை. தீட்டத்தீட்டத்தான் கூடும் என்று கூறுவார்கள்... சிவசோதி எழுத எழுத அந்தக் கூர்மை சிறப்பாக அமைந்து விடும்... என்று பேராசிரியர் எஸ் சிவலிங்கராசா அவர்கள் இந்த நூலுக்கான தனது அணிந்துரையில் தெரிவித்திருப்பதும் நிதர்சனமே!

ஒரு பழமைக்காலத்தை கண் முன்னே கொண்டு வந்த திரு.மா.சிவசோதி அவர்களுக்கு வாழ்த்துக்கள்! பாராட்டுக்கள்!

தை மகள் வந்தாள்

தை மகள் வந்தாள்
தமிழ் மண் மீது
பைய நடை பயின்று
பாவை அவள் வந்தாள்

பொய் இடை துவள
பொன்முகம் ஒளிர்
மை விழி பேச
மாதவள் வந்தாள்

கைகளில் வளையல்
கலகல வெனவே
மெய்தனில் அழகு
மேய அவள் வந்தாள்

நீள் குழல் அந்த
நில மெலாம் தடவல்
நாள் அது பார்த்து
நங்கை அவள் வந்தாள்

தென்றலது தழுவ
தேன்மலர்கள் எல்லாம்
ஒன்றி வரவேற்க
ஓவியம் போல் வந்தாள்

பகுத்துண்டு வாழும்
பழந்தமிழர் நெறியின்
மகத்துவத்தைச் சொல்ல
மாதரசி வந்தாள்

பொங்கல் நாள் அன்று
புரித்த முகமாய்
மங்கலங்களோடு
மங்கையவள் வந்தாள்

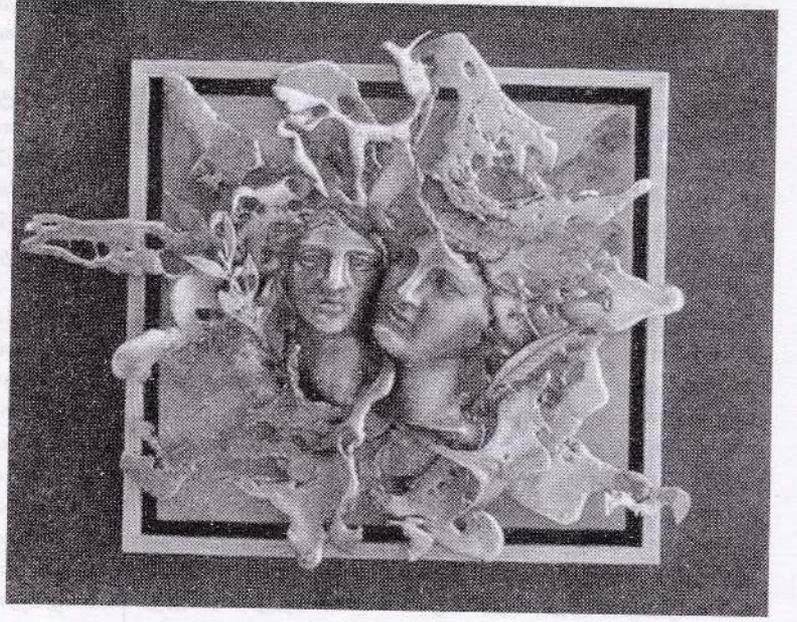
புலகத் தமிழர்க்குப்
பொதுவான திருநாள்
பாவுலகப் புலவர்
பாராட்டும் பெருநாள்

சாதி, மதம் பாராச்
சுமத்துவத் திருநாள்
மேதினியில் தமிழர்
மேன்மைமிகு நாள்

பொங்கல் விழாப் போல
புகழமிக்க விழா
எங்கும் நாம் கண்டதில்லை
இது தமிழர் விழா

- வாகரை வாணன் -

உயிரில் கலந்த வாசம்

17

பி.யூ.சி. தேறிய நான் சென்னையில் எனது பட்டப் படிப்பைத் தொடர விரும்பினேன். எனது இரு சகோதரிகளும் மாநிலக் கல்லூரியில் புவியியலை முதன்மைப்பாடமாகத் தெரிவு செய்து, அக்கல்லூரியில் சேர்ந்து கொண்டார்கள். நானும் புவியியலையே கற்க விரும்பிய போதும் திருவக்கா என்னைத் தாவரவியலை முதன்மைப்பாடமாக எடுத்துக் கொள்வதற்கு ஊக்கப்படுத்தினாள். அது எனக்குச் சரியாகவேபட்டது.

நாங்கள் மூவரும் - மைலாப்பூரில், கபாலீஸ்வரர் கோவில் தென் மாட வீதியில் ஓர் அறை எடுத்துக் கொண்டோம். அறை என்பதிலும் பார்க்க, இரண்டறைகளைக் கொண்ட மாடிப்பகுதி அது. லேடி சிவசாமி ஐயர் பெண்கள் பாடசாலையில் கற்பிக்கும் திருமதி லீலாவதி திருவக்காவின் பால் பரிஷுடைய சிநேகிதி. அவர் அப்பகுதியை எங்களுக்கு வாடகைக்கு விட்டார். அவர் விதவை. அவரது தாயார் மட்டும் அவருடன் இருந்தார். வீட்டு வாடகை, எங்கள் மூவரது உணவுச் செலவு என - லீலாவின் தாயார் எங்களிடம் நூற்றி யிருபது ரூபாயை மட்டுமே பெற்றுக் கொண்டார்.

அந்த வதிவிடத்துக்குக் கிட்டவாக உள்ள கல்லூரி ஒன்றை நான் தெரிவு செய்தேன். அந்தக்கல்லூரி பிராமணர்களின் ஆதிக்கம் உள்ளவொன்று - இருந்த போதும், எனக்கு தாவரவியல் பாடத்துக்கு அங்கு இடம் கிடைத்தது.

விவேகானந்தாக்கல்லூரியும் அதன் துழுவும் எனக்கு நிரம்பவே பிடித்திருந்தது. மாணவர்களும் நான் நினைத்ததற்கு மாறாக இசைந்து நடந்து கொண்டார்கள்.

தாவரவியல் துறைப் பேராசிரியர் ஜி. வெங்கட்ராமன் அவர்கள் இலங்கை மாணவர்களிடம் அலாதியான விருப்புடையவர். அதற்கான காரணம் அவர் தனது பட்டப்படிப்பினை முடித்த கையுடன், சென்னையில் பணி புரியாது, இலங்கை வந்தார். வந்து, யாழ்.மத்திய கல்லூரியில் தாவரவியல் பாடத்தை உயர்தர வகுப்புகளுக்குக் கற்பித்தார். யாழ். மண்ணிலும் யாழ். மாணவர்களிலும் அவர் கொண்ட பிரியம் இன்று வரை தொடர்கிறது. அவர் ஆசிரியப் பணியுடன் Manual of Botany எனும் நூலையும் மாணவர்களின்

நலன் கருதி எழுதி வெளியிட்டார். அந்நூல் விஞ்ஞானம் கற்கும் - அதாவது தாவரவியல் கற்கும் மாணவர்களுக்கு ஒரு கைநூலாக இன்று வரை விளங்குகிறது.

என்னுடன் அன்புடன் பழகிய அவர், என்னை அரவணைத்து எனது கல்வி விருத்திக்குப் பல வழிகளில் உதவினார். அவர் கற்பிக்கும் போது வலதுகையால் லோங்ஸை மேலே சிரைத்தபடி சொறிந்து கொள்ளுவார். திடீரென அவரது குரலில் ஒரு கனிவு திகையும், "when I was under professor M.O.P.I.Y angar at presidency college..." என்று உருகுவார். பார்த்தசாரதி என்ற மாணவன் - வகுப்பில் எனக்கு அருகில் இருப்பவன், "மச்சி இவர் எம்.ஓ.பி.ஐங்காருடைய நோட்டைஸ்தான் இப்பவும் எங்களுக்குத் தாராய் போல..." என்பான். உடட்டளவில் மெலிதாக மலரும் சிரிப்புடன் அவரையும் அவனையும் மாறிமாறிப் பார்த்துக் கொள்வேன்.

பேராசிரியர் எங்களுக்கு இழையவியல் மற்றும் தாழ்வகைத் தாவரப் பாடப் பகுதிகளை எடுத்தார். ஸ்ரீ.பி. வேணு கோபலான் - முதுநிலை விரிவுரையாளர் அவர் உடலமைப்பியல் மற்றும் உருவவியலைக் கற்பித்தார். உடற்தொழிலியல் மற்றும் நோயியல் பிரிவுகளை மிஸ்.சாந்தாரமணன் எடுத்தார். இளமையிலேயே பட்டம் பெற்று, எம்.எஸ்.ஸியையும் முடித்திருந்தார். சந்தனக் கரைசலைக் கொட்டி உருச் சமைத்தது போல ஒரு தோற்றம் அவருக்கு. பூ உதிர்வது போன்ற சொற்கள். சரளமான ஆங்கிலத்தில் அவர் கற்பிக்கும் போது, தேன் குடித்த நதியின் மயக்க வெறியுடன் மாணவர்கள் இருந்தார்கள். எனக்கும் அவருடைய கைவிரல்களின் அழகில் ஒரு மயக்கம். கிட்டவாக ஒரு சமயம் நான் இருந்த போது, அவரது சின்னி விரல்களை ஸ்பரிசிக்க விரும்பினேன். நா உலர்ந்து, வரட்சியற்று, சொற்கள் தொண்டை இறுகிக் கொள்ள அவரைப் பார்த்துக் கேட்டேன்:

"தொட்டா...?"

"எதை...?"

"உங்க சின்னி விரலை...!"

"ராஸ்கல்... You are so crazy..." என்று சிரித்தபடி எனக்குத் தனது சின்னி விரலைத் தந்தார். நான் தொட்டுப் பார்த்தேன். அது பஞ்சு போல இருந்தது. "போதுமா...?" என்று

அவர் சிரித்தார்.

எதிர்பாராத வாழ்க்கையில் நடைபெறவே செய்கிறது. தன் நிலை இழந்து நின்று என்னைப் பார்த்தசாரதி தான் சமநிலைக்கு கொண்டு வந்தான்.

ஆய்வு கூடத்தில், செயல்முறை வகுப்புகளில் மின் சாந்தாவும் சிலவேளைகளில் வேணுகோபாலனும் மாணவர்களுக்கு உதவுவார்கள். சாந்தா வகுப்பில் இருக்கும் போது மாணவர்களுக்குத் தெரியாதவை அதிகமாகவே இருந்தது. அப்படி ஒரு பாவனை அவர்கள் மத்தியில். நுணுக்குக் காட்டியைச் சரி செய்வது, நுணுக்குக் காட்டியில் காண்பவற்றை மாணவர்களுக்கு விளக்குவது என்று அவருக்கு அதிக வேலை இருந்தது. மாணவர்கள் தங்களுக்குத் தெரிந்ததையும், புரிந்து கொண்டதையும் விளக்கிக் கொள்ளாத மாதிரி திரும்பத் திரும்ப அவரிடம் கேட்பார்கள். அந்த நகர்த்தல் கனெல்லாமே அவரை நெருக்கத்தில் பார்ப்பதற்கும் அந்தச் சொர்ண வண்ணத்தில் மயங்குவதற்கும் அவரில் இருந்து கசிந்து பரவும் நறுமணத்தை நுகர்வதற்கும், ஏதேச்சையாக அவருடன் உரகப்படுவதற்கும் தான். இவை யாவும் அவர் அறிந்து கொள்ளாத வகையில் அங்கு மாணவர்களிடையே அரங்கேறியது.

ஸ்ரீ வேணுகோபாலன் வகுப்பறையில் உதிர்க்கும் ஆங்கிலப் பதங்களுக்குப் பதிலாக செயல் முறை வகுப்புகளில் முற்றுமுழுதாக தமிழையே பயன்படுத்துவார். இது மாணவர்களுக்கு அதிக வியப்பைத் தரும். இலையின் வெட்டு முகத்தோற்றம், ஒரு வித்திலை, இரு வித்திலைத் தாவரத் தண்டுகளின் வெட்டுமுகத் தோற்றம் ஆகியவற்றை அவர் நுணுக்குகாட்டியில் காண்பித்து விளக்கம் தரும் விதமே அலாதியானது. ஒரு சமயம் ஒரு கலத் தாவரமான கிளமனோ மொடாலை சிராய் பாராது காட்டி விளக்கம் தந்தார். அலுப்பேதுமில்லாமல் குறிப்புகளும் தந்தார். அவர் பல் வேறு தாவரக்குடும்பப் பூக்களின் Floral diagrams வரைவதற்கும் உதவி செய்வார். அத்துடன் ஊன் உண்ணித் தாவரங்களையும் காண்பித்து விளக்கம் தருவதற்குத் தவற மாட்டார். அவரது வகுப்புகள் மாணவர்களுக்கு எப்பொழுதுமே பயனுள்ளதாகவும் சர்ப்புத் தன்மை உள்ளதாகவும் இருக்கும்.

எங்களது துணைப்பாடமான விலங்கியலைக் கற்பித்தவர் ஸ்ரீராமச்சந்திரன். அவர் சிறப்பான விரிவுரை யாளர். விரல் நுனியில் பாட விஷயங்கள் அவரிடம் இருந்தது. அவர் ஆய்வு கூடத்தில் தவளை, ஓணான், கர்ப்பத்தான் பூச்சி ஆகியவற்றைப் பிளந்து காட்டி அவற்றின் உள் உறுப்புக் களைக் காண்பிப்பார். அத்துடன் விளக்கமும் தந்து, அவற்றைப் படமாகப் போடவும் வைப்பார். அவர் ஒரு சமயம் ஓணானைத் தொட்டபோது அதன் அடிவயிற்றைப் பிதுக்கிக் காண்பித்தார். அப்பொழுது பிளவுபட்ட வடிவில் இரண்டு உறுப்புகள் நொளுக்கென வெளியே வந்தன. "இது... இதின்ரை double penis சடா பசங்க...!" என்று சிரித்தார். அப்பொழுது வகுப்பறையும் கொல்லென்று சிரித்தது.

அவர் மிகவும் வசதியானவர். திரைப்படத்தயாரிப் பாளர்களுக்கு முதலீட்டுத் தொகை தரும் பேர்வழி. இதனைப் பார்த்தசாரதி கூறித்தான் நான் தெரிந்து கொண்டேன். அதை நான் நம்பவில்லை. அவரது மிக எளிமையான தோற்றமே அதற்குக் காரணமாயிருந்தது.

18

விவேகானந்தாக் கல்லூரியில் நான் அதிகம் விரும்பிய ஆசிரியர்கள் சிலர் இருந்தனர். அவர்களில் முதன்மையானவர், தமிழாசான் பொ.ஜெகநாதாச்சாரியார். அவரது தமிழ் வகுப்புகள் ரசனையும் கலகலப்பும் மிகுந்தவை.

அவர் எங்களுக்கு இறுதி ஆண்டில் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு கற்பித்தார்.

ஐந்தாம் பாடவேளை அவரது பாடம். அந்த வகுப்பு -

தாவரவியல், பொருளியல், சரித்திர பாட மாணவர்கள் ஒன்றிணைந்த Combined class. நூற்றியிருபது மாணவர்களுக்கு மேல் வகுப்பிலிருந்தார்கள். பேராசிரியர் அன்றைய தினம் வகுப்பறையினுள் புயல் வேகத்தில் நுழைந்தார். அவர் வந்ததும் வகுப்பறை உயிர் பெற்றது.

அவரது வாயில் இருந்து அருவி போலத் தமிழ் சொரிந்தது. தமிழின் அனைத்துச் சுவைகளும் தேன்துளிகளாய் மாணவர்களது செவிகளில் இறங்கியது. தெவிட்டுதல் இல்லாத பேரமுத்தத்தை மாந்திய கிறுக்கம் எங்களுக்கு.

கம்பனுடைய இராமாயணத்தை தொட்டு இரணிய வதம் பற்றிய சில பாடல்களைப் பாடிக்காண்பித்தவர், தன்னை மறந்த குதூகலத்துடன்: "அட இவனல்லவோ கவிஞன்! மில்ற்றன் அவன் இவனெண்டெல்லாம் இங்கிலீஸ் காரங்கள் பீத்திக் கொள்ளிறாங்கள். மில்ற்றன்ரை Paradise Lost, Paradise Ragain எல்லாம் நான் படிச்சிருக்கிறேன். கம்பனிட்ட அவன் பிச்சை வாங்கணும். Kamban is the greatest. he excels. he is the embodiment of great poetry"

மணிப்பிரவாளத்தில் புளமடைந்தவர் - கம்பனை விட்டுக் கலித்தொகைக்குத் தாவினார். கலித்தொகைப் பாடலொன்றைப் பாடி விளக்கம் தந்தவர், அதை விட்டு விட்டு: "உங்களுக்குத் தெரியுமாடா! சி.வை.தாமோதரம் பின்னை வாளை. யாழ்ப்பாணம் சிறுபிட்டியூர் தந்த பெருந்தகை. அவர் கலித்தொகை" கு உரை தந்த முதல் ஆசிரியர். உ.வே.சா. எல்லாம் பின்னாலை வந்தவன் தான். அவர் உரை எழுதிய கலித்தொகை எங்கிட்ட இருக்குடா! தொட்டா தான் எல்லாம் உதுந்துடும் அப்படி இத்துப் போயிடிச்சு. அதையெல்லாம் கண்ணில வைச்சுக் காப்பாத்திண்டா...! நம்ம செந்தில் நாதனும் யாழ்ப்பாணம் தான்... அவனுக்கும் தமிழ் நன்னா வருகுதடா." அவரது பேச்சு எனக்குப் பெருமை தருவதாக இருந்தது. பலவித அபிநயங்களுடன் உணர்ச்சி வசப்பட்ட வராய் கற்பித்து வந்த ஆசிரியர்: "என்னடா சிரிக்கிறேன்... குடுமி அவிழ்ந்துத்திட்டா... முடிஞ்சிட்டாப் போச்சு..." என்று கூறியவர், தனது குடுமியை எடுத்து வேகவேகமாகக் கொண்டை போட்டுக்கொண்டார்.

"இவங்க போடற பிச்சைக் காசுக்காடா நான் கத்துக் கொடுக்கிறேன். இல்ல... இல்லயடா...! தமிழ் தமிழடா...! தமிழும் சமஸ்கிருதமும் எனக்கு இரண்டு கண்கண்டா... இந்த ஊனக் கண்களில்லையடா! அவை... அவைவாடா எனக்கு ஞானத்தை, ஒளியைத் துறாப்போல...!"

பின்வரிசைகளில் இருந்த மாணவர்களின் குரல்கள்:

"பிறின்ஸிப்பல் வாறார் ஸேர்...!"

"எந்த மொட்டைப் பசங்க வந்தா எனக்கென்னடா... என்னையெல்லாம் உசுப்ப முடியாதுடா"

பாடவேளை முடிவதற்கு முன்னதாக மாணவர்கள் தங்கள் கால்களால் தரையைத் தேய்ப்பதைக் கண்டதும் ஆச்சாரியார்:

"என்ன...: என்னடா... பசிக்குதா...? சரி சரி போங்கடா..."

வகுப்பறைக்கு வந்த வேகத்திலேயே அவர் வெளியேறினார். மாணவர்களும் அவரைத் தொடர்ந்து வெளியேறினார்கள்.

எனது மரியாதைக்குரிய கல்லூரியில் இருந்த - இன்னொரு ஆசிரியர் பாலகுருநாதன். அவர் இலங்கை மாணவர்களுக்கு தமிழே வராது என்ற அபிப்பிராயம் உள்ளவர். அந்த அபிப்பிராயத்தை தகர்தவன் என்ற அளவில் ஓரளவு நான் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ள முடியும். அவர் எனது ஆற்றலைப் பரீட்சிப்பதற்குப் பலவிதமான கட்டுரைகளைத் தந்தார். அவற்றைச் சலபமாக நான் எழுதினேன். அக்கட்டுரைகளில் சிகரம் வைத்தது போல அமைந்தது, நான் எழுதிய சிலப்பதிகாரத்தின் கவிநயமும் காவியப் பண்பும் எனும் கட்டுரை. அக்கட்டுரை அவருக்குப் பிடித்துப்

போய்விட்டதனால், பின்நாட்களில் நான் எதை, எப்படி எழுதிய போதிலும் எனக்கு, A, A+ புள்ளிகள் தந்தார். பரீட்சைப் புள்ளிகள் என்பதே மாணவர்கள் ஆசிரியரிடத்தில் ஏற்படுத்தும் -impressions அழுத்தமான மனப்பதிவுகள்தானே...!

பாலகுரு என்னிடம் எவ்வளவு பிரிமமாக இருந்தாரோ அதே அளவு விருப்பம் வகுப்பில் இன்னொரு மாணவரிடத்திலும் அவருக்கு இருந்தது. அவன் சுப்பிரமணி. இயல்பாகவே ஆசிரியர் பாலகுரு மாணவர்களுக்குச் சிம்மசொப்பனம் - கறார் பேர்வழி. அவருக்கு ஈடு கொடுப்பவனாக மணி இருந்தான். ஒரு love and hate உறவு அவர்கள் இருவரிடமும் இருந்தது. அவன் மீது அவர் மிகுந்த எரிச்சலுடையவராக இருந்த போதும் அவனது வல்லபத்திலும் புத்திக் கூர்மையிலும் நிரம்பிய மதிப்பு அவருக்கு இருந்தது. இந்தச் சுப்பிரமணி சகமாணவர்களுடன் இசைவாகப் பழகிய போதும் ஆசிரியர்களிடத்தில் முரண்பட்டு, அவர்களை ஒன்றில்லை என்று ஆக்கிவிடுவான்.

புதிய ஆசிரியர்கள், ஆற்றல் ஏதுமில்லாதவர்கள் - அவனது சுடுசொற்களுக்கு வதங்கி உலர்ந்து விடுவது, மிகவும் இயல்பாக, மனம் கூசும் அளவுக்கு வகுப்பறையில் தினம் தினம் நடக்கிற விஷயம்.

நான் குறிப்பாகச் சொல்ல விரும்பும் இன்னொருவர் நமது ஆங்கிலப் பேராசிரியர் சுப்பிரமணி. அவர் எங்களுக்கு ஷேக்ஸ்பியர் படிப்பித்தார். அவர் ஆடை அணிவதில் ரிப் ரொப்பாக இருந்த போதும் உள்ளாடைகள் எதுவும் அணியாதவர் போலத் தோற்றம் தருவார். அவரது உள்ளாடைகள் தொளதொள தொய்வுடையன. ஒரு சமயம் அவரது விதை ஒரு பக்கமாக ஒதுக்கம் கொண்டிருப்பதை மாணவர்கள் பார்த்துவிட்டார்கள். பாடநேரம் முழுமையும் அதுபற்றிப் பேசிபேசி மறுகினார்கள். ஆனால், பேராசிரியரோ எதையுமே கண்டு கொள்ளாதவராய்க் கருமமே கண்ணாய் இருந்தார். பிற்தொரு நாள் அவரது absent minded போக்கு வோறொரு வில்லங்கத்தன் அவரை மாட்டிவிட்டது. அன்று அவர் அணிந்த ஸொக்ஸ்களில் கவனம் செலுத்தாமல் ஒவ்வொரு காலுக்கும் - ஒவ்வொரு நிற ஸொக்ஸை அணிந்து வந்திருந்தார். வலது காலுக்கு கபில நிற ஸொக்ஸும், இடது காலுக்கு வெள்ளை நிற ஸொக்ஸும் அணிந்தநிலை! அவரது அந்த அபத்த நடத்தை அன்றைய வகுப்பு கலகலப்பாக இருப்பதற்குப் போதுமானதாய் இருந்தது. இப்படி ஏதாவது விவஷ்டை கெட்ட செயல்களை சுய சிந்தனை ஏதுமில்லாது செய்வது அவரது வாடிக்கையாகும்.

நான் இத்தகைய முரண்பட்ட மனிதர்கள் மத்தியில் வாழ்ந்து, படித்துப் பட்டம் பெற்றது மன மகிழ்ச்சி கொள்ளக் கூடிய விஷயமே...!

19

பட்டதாரியாகி, பட்டமளிப்பு விழாவையும் முடித்துக் கொண்டு, நானும் சின்னக்காவும் ஊர் திரும்பினோம். திருவக்கா சென்னையில் தங்கி இருந்து, திருமதி லீலாவதி அவர்களுடைய அநுசரணையுடன் தனியார் கல்வி நிறுவனம் ஒன்றை "குமரன் நேசரி" என்ற பெயரில் - நடத்தி வந்தார்.

ஊர் வந்த எனக்கு வேலை கிடைப்பதென்பது முயல் கொம்பாகவே இருந்தது. போதியளவு அனுபவமின்மையும் வழிகாட்டுதலும் இல்லாததினால் நான் எஸ்.எல்.ஏ.எஸ். போன்ற பரீட்சை எடுக்க வாய்ப்பிருந்தும் எடுக்காமல் விட்டு விட்டேன். ஒரு வாத்தி உத்தியோகம் எடுத்தாலே போது மென்ற மனப்பாங்கு எனக்கும் குஞ்சி மாமாவுக்கும் இருந்தது. இந்த வகையில் எனது முயற்சி வியர்த்தமாகவே முடிந்தது.

மூன்று பெண் சகோதரங்களின் தம்பி என்ற அளவில் - சாதாரண யாழ்ப்பாணத்தானின் மனோபாவத் துடன் - எனது பொறுப்புடன் அதிகமிருப்பதாக நான்

நினைத்துக் கொண்டேன்.

பெரியக்கா அழைத்தது போலிருந்தது. உள்ளே எட்டிப் பார்த்தேன். அக்காவுடன் ஐயாவும் அம்மாவும் அம்மாவின் அம்மான் மகன் அரசரும் இருந்தார்கள்.

அவர்களுக்குக் கிட்டவாகப் போன என்னைப் பார்த்து அரசர் கேட்டார்:

"என்ன செந்தில்...? என்ன செய்யப் போற... படிச்சுப் போட்டு, சிவனே எண்டு சும்மா இருக்கேலுமா?"

"இல்லை... நல்ல வேலை கிடைக்க வேணும்...! அதுவரைக்கும் ஏதாவது உருப்படியாச் செய்யிற உத்தேசம் எனக்கு இருக்கு சித்தப்பா!"

"சரி... சொல்லப்ப...!" அரசரின் குரலில் ஆர்வம் இருந்தது.

"ஒரு மாட்டுப் பண்ணை வைக்கலாமெண்டு இருக்கிறன்..."

"அச்சா யோசனை. முதலில் இரண்டொரு சீமைப் பசுவாவது வேணும். இரண்டு பசுவாங்கிறதென்டாலும் ஆறாயிரத்துக்குக் குறையாமல் வேணும்"

"ஆறாயிரமா...? "என மலைத்த அவனைப் பார்த்து அக்கா சொன்னாள்: "நகையனை அடைவு வைச்சு நான் ஒரு மூவாயிரம் தாறன்"

"மீச்சத்தைக் குஞ்சி மாமாற்றைக் கேட்டுப் பார்ப்பம்மீ தருவார்"

"பணத்தை ஒழுங்கு செய்து போட்டு எனக்கொரு குரல்குரூராசா...!"

சூறிய அரசர் விடைபெற்றுக் கொண்டார்.

பண ஒழுங்குகளை செய்த கொண்டு, நான் அரசரிடம் போனேன். அவர் என்னை யாழில் உள்ள அம்மன் வீதி வரை அழைத்துச் சென்றார். அம்மன் வீதியில், அரசருக்குத் தெரிந்த சுந்தரம் இருந்தார்.

சுந்தரம், வீட்டோடு பெரிய மாட்டுப் பண்ணை வைத்திருந்தார். பண்ணையில் இருபது பசமாடுகள் வரை இருந்தன. எல்லாப் பசுக்களும் உயர்க்கச் சீமைப் பசுக்கள். அவர் மாடுகளை வாங்குவதிலும் விற்பதிலும் பெரும் விண்ணன் என்பது அரசரின் அபிப்பிராயம்.

அரசர் வந்த விஷயத்தைச் சொன்னதும்: "இரண்டு பசுவா... அதுவும் ஆறாயிரத்துக்குள்ளையா...? முடியுமோ தெரியேல்லை, முயற்சித்துப் பார்ப்பம்...!" என்ற சுந்தரம் - தொடர்ந்தார்:

"இதோ... இந்தப் பசு ஜேர்ஸிக் கலப்பு... பன்றெண்டு போத்தில் பால் கறக்கும். நாலாயிரம். வேணுமெண்டால் இதை பாருங்க..."

"நாலா...? வேண்டாம் அறாயிரத்துக்குள்ள இரண்டு பசு வேணும். பாருங்க..." இது அரசர்.

"எனக்கு இரண்டு நாள் தாருங்க... ஏற்பாடு செய்யிறன். விஷயம் முற்றானதும் நீங்க வரலாம்...!"

"ம்..." சொன்ன அரசர் புறப்பட்டார். அவருடன் நானும்...

நாலுநாள் விட்டு, நாமிருவரும் சுந்தரத்திடம் சென்றோம்.

அவர் பசுக்களைக் காட்டினார். "இது சிந்தி... இது ஐஷெயர் கலப்பு..." ரொக்கத்தை அவரிடம் தந்து பசுக்களைப் பெற்றுக் கொண்டோம்.

"பசுக்கள் இங்கையே நிக்கட்டும். இரவு தான் பசுக்களை ஊருக்குக் கொண்டு போக முடியும்... ராவைக்கு வாரும்..."

"துணைக்கு வேணுமெண்டால் நானும் வேலணை வரை வாரன்... உங்களக்கு உதவியா இருக்கும்." - இது சுந்தரம்.

"சரி..." சொன்ன அரசர் என்னுடன் வர, பெரிய மாமா வீட்டுக்கு இருவரும் போனோம். மதியம் மாமா வீட்டில்

சாப்பிட்டு விட்டு, ஓய்வெடுத்தோம். மாலை ஆறுமணியளவில் நாம் பறப்பட்டு போது, வரதா ஓடிவந்தாள்.

அவளது இதழோரம் கசிந்து மலர்ந்த முறவல் என்னை அரசவைத்தது. அதனை ஸ்பரிசிக்க எனது கரம் நீண்ட போது கையைத் தட்டி விட்டு தனது பெரியவிழிகளால் எச்சரிப்பது போல உருட்டி விழித்தாள்.

சுதாரித்துக் கொண்ட என்னைப் பார்த்துப் பாந்த மாகச் சிரித்தவள், கேட்டாள்:

“என்ன செந்தில்! மாட்டுப் பண்ணையா வைக்கப் போறா?”

“இல்ல... இதெல்லாம் ஒரு நல்ல உத்தியோகம் கிடைக்கிற வரைக்கும் தான்.”

“ம்... ம்... எல்லாம் கிடைக்கும் என்றை செந்திலுக்கு...”

“என்னடி என்றை செந்திலா...!”

அரசர் கேட்டார்.

நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டவன்: “இல்ல மாமா... எனக்குச் செந்திலைப் பிடிக்கும் அதுதான்...”

“பிடிக்காமல் இருக்குமா...? சொந்த மச்சான்” அதோட அழகு சொட்டுற திடமான பெடியன்”

போங்க மாமா...! பகிடி பண்ணாதேங்க போதும்” சிணுங்கினான். அந்தச் சிணுங்கல் எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. கண்களால் விடைபெற்று அரசருடன் நான் போவதையே அவன் விழி அலர்த்திப் பார்த்தபடி நின்றான்.

“அசல் பெட்டையடா...! விட்டிடாதே...” அரசர் கூறியது வரதாவின் காதில் விழுந்திருக்குமா...? ஒரு துள்ள லுடன் உடல் சிலிர்த்து, நான் அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தபடி நடந்தேன். அவளது விழி அலர்த்தலும் புன் சிரிப்பும் என்னுடன் கூடவே வந்தது.

20

மாட்டுப்பண்ணை அப்படியொன்றும் ஜேஜே என்ற நடக்கவில்லை. விழி பிதுங்க வேலை செய்தும் கையில் எதுவும் மிஞ்சவில்லை.

இன்னுமொரு ஆறேழு மாடாவது வேணும்! அப்பதான் லாபமெண்டு எதாவது புரளும்...”

அக்கா பக்கத்திலிருந்து, நான் பேசுவதைக் கேட்டபடி இருந்தான்.

“குஞ்சி மாமா ஒரு பத்தாயிரம் தாறதெண்டவர்... இன்னுமொரு இருபது இருபத்தைஞ்சு எண்டால் ஒரு சின்னப் பண்ணையே வச்சிடலாம்”

“சிவத்தாரின்ரை மகன் தருமுதான் ஊரில் இப்ப பணக்காரன். அவனிட்டை ஒரு இருபத்தைஞ்சு கேட்டுப் பார்ப்பமா...? ஈட்டுக்குத்தான் பணம் தருவான். கொண்டிசன் அறுதி எண்டாத்தான் எழுதுவான்” இது அக்கா.

குஞ்சி மாமாவிடம் இருந்து பணம் கிடைத்தது. தருமனும் இருபத்தைந்து தர இசைந்தான். எனது கையில் முப்பத்தைந்து வரை தேறியது.

“இது அகலக்கால் வைக்கிற விஷயமா...? பண்ணை நினைக்கிற மாதிரிச் சரிவராவிட்டால், நிமிர முடியாமல் அழிஞ்சு போக வேண்டியது தான்...!”

மனசு அடித்துக் கொண்டது.

*

பசுக்களின் குணம் குறி அறிந்தவர் சுந்தரம். அவர் உடன்வர, அரசரும் நானும் கண்டிக்குப் புறப்பட்டோம்.

கண்டியில் - அம்பிட்டியிலும் மடுல்கலையிலும் ஏழு மாடுகள் கொள்வனவு செய்தோம். நான்கு பசுக்கள் ஐஷையர், இரண்டு ஜேர்ஸி, மற்று ஃப்பிறிஷியன். எல்லாமே உயர் சாதிப் பசுக்கள். கன்றுகள் ஏழு. எல்லாமே நாகு. இன்னும் இரண்டு வருஷத்தில் பதினாறு பசுக்கள்; வீட்டில் நிற்கும் பசுக்களுடன்.

மனதில் ஓர் இடறல். நந்தவனத்திலொரு ஆண்டி போல் ஆகிவிடக் கூடாது என்ற தவிப்பு.

கண்டியிலிருந்து குடஸ்ரெயினில் தான் பசுமாடுகளை யாழ்ப்பாணம் கொண்டு வர முடிந்தது. வேலணை வரை பல சிரமங்களுடன் பசுக்களைக் கொண்டு வந்தது நிம்மதியாக இருந்தது.

பசுக்களைப் பார்த்ததும் அம்மா புலம்பினாள்:

“இதென்ன மாடுகள் இப்படிக் கொட்டிண்டு போய்க் கிடக்குதுகள்...”

“இரண்டு நாளா மாடுகளுக்கு ஆன தீன் இல்ல. நாலு தளிர் வைக்கலைத்தான் கடிச்சுதுகள், நல்ல சாப்பாடு வைக்கப் பசுக்கள் தேறீரும்.”

இது அரசரது பதில். அதை ஆமோதிப்பது போல சுந்தரமும் குரல் கொடுத்தார். ஐயா எதிலும் பட்டுக் கொள்ளாத வராய், எல்லாமே விசர் வேலை என்பது போல விட்டேத்தியாக இருந்தார்.

கொட்டிலில் மாடுகளைக் கட்டிய பின்னர்தான் எனக்கு நிம்மதியாக இருந்தது. அத்துடன் பெருமையாகவும் இருந்தது.

இடது தோள்களைப் பற்றிய அக்காவைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். அவளது முகத்தில் பூத்திருந்த கனிவு என்னைத் தொட்டது. கலங்கிய கண்களுடன் அவளையே பார்த்தபடி நின்றேன்.

முதிரகன்னியான அவளுக்கு கல்யாணம் குதிர வில்லை. கல்யாணம் கார்த்திகை என வந்தால் லட்சமாவது வேணும். பண்ணை நன்றாக நடந்தால் லட்சமென்ன இரண்டு லட்சமே என்னால் தரமுடியும். பணத்தில் மிதப்பதான உணர்வு என்னைக் காற்றில் மிதக்க வைத்தது.

பண்ணை லாபமாக நடந்தது. இரண்டு மாத இடை வெளியில் சில்லறைக் கடன்களை என்னால் அடைக்க முடிந்தது.

நாளாந்தம் என்பது போத்தல் பால் தந்த பசுக்கள் பசும்புல்லைக் கண்டதும் தொண்ணூறு போத்தல்கள் தந்தன.

மழைக்காலம் தொடங்கி விட்டதால், காற்றுக் கடுமையாக இருந்தது. கச்சானும் கொண்டலும் மாறி மாறி வீசியது. பசுக்களுக்குக் காற்றுப்படாதவாறு கொட்டிலைச் சுற்றிச் சீமால் போட்டேன்.

பெரிய கடன் ஈட்டுக்கடன் தான். அதை நினைத்து மாதாமாதம் மூவாயிரம் ரூபாய் வரை கிராமிய வங்கியில் போட்டுவந்தேன். வருஷ முடிவில் கடனுக்கும் வட்டிக்கும் அது போதுமானதாக வந்துவிடும்.

“பண்ணை நன்றாக நடந்தால் உத்தியோகம் அது இதெண்டு வேணுமா என்ன...?”

மனதில் படரும் நினைவுகள் தேளாய் இனித்தன. அன்று மாலை நாலு மணியளவில் வரதா வந்தாள்.

அவள் பாடசாலை விடுதியில் இருந்து நேரடியாகவே வந்திருந்தாள்.

ஆசிரிய பயிற்சி முடிந்த கையுடன் வேலணை மத்திய மகா வித்தியாலயத்தில் அவளுக்கு வேலை கிடைத்தது. அங்கு அவள் படிப்பிக்கத் தொடங்கியிருந்தாள்.

மத்திய மகா வித்தியாலயத்துக்குப் படிப்பிக்க வந்த, இந்த இரண்டு மாத இடைவெளியில் அவள் மூன்று முறை என்னைப் பார்க்க வந்திருந்தாள். இப்பொழுது வந்திருப்பது நாலாவது முறை. வந்துதும் வராததுமாய் “பசுக்களைப் பார்க்கலாமா...?” என்று கேட்டாள்.

“பார்க்கலாம்...!” என்று கூறிய நான் அவளைத் தாவாடித் தோட்டப் பக்கமாக அழைத்துச் சென்றேன். தோட்டத்துக்கு முன்பாக, தெற்குப் புறத்தில் வாழைப் புதர்கள். அதை அடுத்து மேற்குச் சாய்வில் தான் மாட்டுக் கொட்டில் இருந்தது.

வாழைப் புதரின் ஊடாக நடந்து வந்த வரதா, சிறிது தயங்கியது மாதிரி இருந்தது. எனது வலது கரத்தை

இறுக்கமாகப் பற்றிக் கொண்டாள். நெருக்கமாக வந்தவன் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தான். தீடினான எனது உயரத்துக்கு, குதிக்கால்கள் நிலத்தில் பாவாத வாகில் எம்பியவன் எனது கண்களில் முத்தமிட்டான்.

“போதுமாடா...” எனக் கேட்டவன், கொட்டில் பக்கமாக என்னை இழுத்துக் கொண்டு போனான்.

பசுக்களைப் பார்த்ததும் பூரித்துப் போய் நின்றவன், கொட்டிலுக்கு உள்ளாகச் சென்று கன்றுகளில் தாடையை வாஞ்சையுடன் தடவிக் கொடுத்தான். அவைகளை முத்தமிடவும் செய்தான்.

“பண்ணையாரே...!” என்று என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தவன், எனது கழுத்தை வளைத்து, எனது காதுகளில் மிகுந்த ரகசியமாக “இவளை இந்த ஏழைப் பெட்டையை மறந்திடாதேங்க...” என்று சிரித்தான். அவளுடன் சேர்ந்து நானும் சிரித்தேன்.

21

பண்ணை எதிர் பார்த்தது போல நடைபெறவில்லை. நடத்திலேயே நடந்தது.

பங்குனி மாத வெய்யில், பச்சைக் கம்பளமாக இருந்த வயற்தடங்களைக் கருமைகொள்ள வைத்தது.

பசும்புல் கிடைப்பது அரிதாகி விட்டநிலையில், கட்டாந்தரையில் காலையிலும் மாலையிலும் அம்மாவும் நானும் புல் செருக்கி, மாடுகளுக்குத் தீவனம் தந்தோம். உவர்ப்புல்லை மாடுகள் உவப்பாகத் தின்னவில்லை.

எண்பது போத்தல்களுக்குக் குறையாது பால் தந்த பசுக்கள், நாப்பது போத்தல்களுக்கு முன்பின்னாகத் தந்தன.

பசுக்களுக்கும் கன்றுகளுக்கும் தேவையான பின்னாக்கு, தவிட்டுச் செலவுக்கே பண்ணை வருமானம் மட்டுமட்டாக இருந்தது. கன்றுகளுக்குப் போதியளவு பால் கிடையாத நிலையில் அவை கறாளை பத்திப் போயின.

மிகுந்த துயரத்துடன் நடைப்பிணமாகிவிட்ட எனக்கு எல்லாவற்றையும் இழந்ததான வெறுமை உணர்வே மிஞ்சியது. அம்மா மூக்கால் சிணுங்கத் தொடங்கினாள். ஈட்டுக்காணி தருமுவுக்கே ஆகிவிடும் என்ற பயம் எல்லாருடைய மனதையும் கலங்க வைத்தது. என்ன செய்வது ஏது செய்வது என்று தவித்த நான், கிராமியவங்கிக் கணக்கைப் பார்த்தேன். பதினைந்து தான் இருந்தது. வட்டியையும் முதலையும் தருமனுக்குத் தருவதற்கு இன்னமும் பத்திப் பன்னிரண்டு தேவைப்பட்டது.

மன அழுத்தத்தோடு அலைந்து திரிந்தபோது தான் அந்தச் செய்தி எனக்குக் கிடைத்தது; பட்டதாரிகளைப் பயிலுனர்களாகச் சேர்ப்பதற்கு விண்ணப்பங்கள் கோரப்படுவதாக. கனவுகள் கலைந்த நிலையில் அதற்கு நான் விண்ணப்பம் செய்தேன். ஆரம்பப் பயிற்சி, மூன்று மாத காலத்துக்கு ஊர்காவல்துறை பிரதேச செயலகத்தில் நடைபெற்றது. பயிற்சியின் பின்னர் விரும்பும் துறையைத் தேர்வு செய்ய வழிவகை இருந்தது.

பயிற்சிக் காலத்திலேயே மாடுகளை விற்று விட வேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்கிருந்தது.

பாடசாலை விடுமுறையாதலால் வரதாவிடம் போய் வரலாமே என்ற தவிப்பு எனக்கு இருந்தது.

ஒரு வெள்ளிக்கிழமை மாலை பட்டணம் புறப் பட்டேன். கந்தர்மடம் போனபொழுது வரதா வீட்டில் தனியாக இருந்தாள். மாமா மாமியின் சிலமளில்லை. கடைக்குட்டித் தம்பி ஜெகனையும் காணவில்லை.

படியேறியதும் வரதா சிரிப்புக் குமிழிட என்னை வர வேற்றாள். தனது அறைக்கு என்னை இட்டுச் சென்றவன், எனது கரங்களைத் தனது கைகளுள் பொதித்துக் கொண்டாள்.

எனது கண்களை நேராகவே பார்த்தாள். எனது

கண்கள் கலங்கி இருப்பதை அவளால் தாள முடியவில்லை. கண்களில் விழிப்பு கட்டி நின்ற கண்ணீர் அழுகையாக வெளிப் பட்டது. குலுங்கிக் குமுறிய என்னை, வாரி அணைத்துக் கொண்டு, ஆறுதல் படுத்துவது போல அவள் பேசினாள்:

“ராசனுக்குத் துக்க மெண்டு தெரியும் அதுக்காக இப்படியா...? பண்ணை பற்றிய உன்ரை கனவு கலைந்து போனாலென்ன... கையுடன் உத்தியோகம் கிடைக்கும் போல இருக்கே...!”

அவளது அணைப்பில் இருந்த நான் அவளது மடியில் தலைவைத்துப் படுத்துக் கொண்டேன். ஆதரவாக எனது புருவங்களை வருடியவன், குனிந்து காது விளிம்புகளைக் கவ்வினான்.

அவள் நன்றாகத் தோய்ந்து தனது கூந்தலை முடி போடாமல் தனைய விட்டிருந்தாள். அது மின் விசிறியின் காற்றில் அசைந்து மயில் தோகை போல அழகு காட்டியது. மனக் கிறுக்கத்துடன் அவளைப் பார்த்தேன்:

“இவள்... இந்தப் பெட்டை எவ்வளவு வடிவு. அடர்ந்த கரிய புருவங்களின் கீழாகச் கூடும் பெரிய விழிகள். அழகான மூக்கு, உடைந்து நெகிழத் துடிக்கும் முறுவலைச் சதா தாங்கி நிற்கும் உதடுகள். முற்றிய கோதுமையின் செழுமையான நிறம். நிதானம் தப்பாது பேசும் சபாவம்!”

வீட்டின் உட்பக்கமாக ஏதோ அரவம். நான் எழுந்து கொண்டேன்.

“அம்மா... பயப்பட வேண்டாம். எங்களைப் பற்றிய விஷயம் அவளுக்குப் பட்டும்படாமலும் தெரியும்.

மாமி என்னைப் பார்த்து முறுவலித்து விட்டு அடுப்படிப்பக்கமாக நகர்ந்தார். அவர் திரும்பி வந்த போது அவரது கையில் பசும்பால் தேத்தண்ணி. சுண்டக் காப்ப்சிய பால் தேநீர்; மிகுந்த சுவையாக இருந்தது.

“மாடுகளை விப்பதெண்டால் எங்களுக்கும் ஒரு பசுவைத் தாருங்க...”

வரதாதான் கேட்டாள்.

“அந்தச் சின்னச் சிவப்பி நல்ல வடிவு. அடக்கமானது. அதைத்தாறன்”

“ம்...” சொன்னவன், “இன்னும் கொஞ்ச நேரம் இருங்க கதைக்க வேணும்.”

“என்ன கதை” மாமியைப் பார்த்தபடி நான் கேட்டேன். மாமி புரிந்து கொண்டு இங்கிதமாக வெளியே போனார்.

இருட்டுப்பத்தும் வரை இருவரும் கதைத்தோம்.

கதை என்ன கதை எல்லாம் எங்களது சடங்கு பற்றியதுதான்.

“அவசரமா...? அக்காவுக்குத் திருமணம் நடக்கட்டும். ஊர்தீவில் பேச்சுக்கால்... திருவக்காவும் அவ்வோட படிச்ச ஊர்ப்பையனைக் கட்டப் போறா... காதல் தான்...! தவமக்காவும் இப்ப சென்னையில் தான்... ஆரோ உடுப்பிப்பையனை விரும்பிறாவாம். ரூட் கொஞ்சம் கிளியரான மாதிரித்தான்... கொஞ்சம் பொறடி...!”

“என்ன... என்ன பொறடி...! டி போட்டெல்லாம் பேச்சு வருகுது...”

“சந்தோஷம் வந்திட்டால் இப்படித்தான்.”

“தாலியும் கொடியும் மாப்பிளை செய்ய வேணும். பத்துப் பவுணில நாளை செய்யிறன். சடங்கை எளிமையாகச் செய்வம். நல்லூரில ருத்ராபிஷேகம் செய்து... தீயம் காட்டேக்க தாலி கட்டலாம்”

“எல்லாமேபடு வேகமாக இருக்கு...!”

“வயசு வட்டுக்கை பேற வரைக்கும் காத்திருக்க வேணுமா என்ன...?”

“வட்டுக்கையா...? இப்ப உனக்கு இருபத்தைஞ்சு தான...!”

“ம்...ம்...”

“இதொண்டும் பெரியவயசில்ல... இரண்டொரு வருஷம் பொறுப்பம். பயிற்சிக்குப் பிறகு... வேலை நிரந்தரமானதும்பாப்பம்”

“சரியடா!”

“என்ன... டாவா...”

“நீடி போட்டால் நான் டா போடப்படாதா...?”

மனசு குளிர் அவளையே ஒரு கணம் பார்த்தபடி இருந்த நான் எழுந்து விடைபெற்ற போது அவள் திடீரென அங்கும் இங்கும் கண்களைச் சுழற்றி விட்டு எனது உதடுகளைக் கவ்வி இனிமை சொட்டச் சொட்ட முத்தமிட்டாள். அவளது ஈரமான உதடுகள் சுவையாக இருந்தன.

22.

எட்டுப் பசமாடுகள். ஏழு கன்றுகள். சுந்தரத்தின் உதவியுடன் நான் என்னால் மாடுகளை விற்க முடிந்தது. முப்பத்தி ஏழாயிரம் வரையில் கைக்கு வந்தது. கிராமிய வங்கியில் கிடந்த பணம் பதினைந்தையும் எடுத்துக் கொண்டேன். தருமுவிடம் பெற்ற ஈட்டுக் கடனை வட்டியுடன் கொடுத்து, உறுதியை மீளப் பெற்று அம்மாவிடம் தந்தேன். அம்மா மனம் குளிர்ந்து குதூகலித்ததை என்னால் பார்க்க முடிந்தது. மீதிப்பணம் இருபத்து மூன்று வரை வந்தது. அதை அக்காவிடம் தந்தேன். அதனை அவள் தனது வங்கிக் கணக்கில் போட்டு வைத்தாள்.

வரதா கேட்ட சிவப்பியை அவளிடம் தந்தேன். அதற்கு அவள் நாலாயிரத்தைத் தர முயற்சித்த போது அதை நான் ஏற்கவில்லை. எனது மறுப்பு அவளுக்கு சிறிது மன்னையாகப் போய் விட்டது.

“என்றை செல்லத்துக்கு இதைக் கூட நான் செய்யக் கூடாதா என்ன?” என்று நான் கெட்ட பின்னர் தான் அவள் ஆறுதல் அடைந்தாள். மனதைத் தேற்றிக் கொண்டாள்.

அடுத்து வந்த சில மாதங்களுக்குள் ளாக பெரியக்காவின் திருமணம் நடந்தது. மாப்பிள்ளை வீட்டார் அதிக சீதனம் தருமாறு நச்சரிக்கவில்லை. வீடு வளவு, கலட்டுக் காணி பதினைந்து பரப்பு அக்காவின் சீதனமாகத் தரப்பட்டது.

சென்னையில் இருந்து வந்த தகவலும் எங்களை மகிழ்விப்பதாக இருந்தது. திருவக்காவின் திருமணமும் ஓரளவு உறுதியாகி விட்டதை அறிந்தோம்.

கவலைகள் தீர்ந்த நிலையில், மனது முழுவதும் வரதாவைப் பற்றிய நினைவே நிரம்பி வழிந்தது.

பட்டதாரிப் பயிற்சி நெறி முடிந்த நிலையில் எனக்கும் புத்தூரில் ஸ்ரீ சோமன்கந்தாக் கல்லூரியில் நியமனம் கிடைத்தது. ஆங்கிலம் கற்பிப்பதற்கான ஆசிரியராகவே நான் நியமனம் பெற்றபோதும் - விஞ்ஞானப் பட்டதாரியான நான் விஞ்ஞானபுத்தையும்கற்பித்தேன்.

புத்தூரில் நான் கற்பிக்க வந்த பின்னர் வரதாவையும் அடிக்கடி சந்தித்தேன். வரதா வேலணை மத்திய மகா வித்தியாலயத்திலிருந்து வேம்படி மகளிர் கல்லூரிக்கு மாற்றலாகி வந்திருந்தாள்.

அந்தச் சமயம் மாமாவின் கடன் அவர்களது அரசடி வீட்டையும் விழுங்கி விட்டது.

அந்நிலையில் வரதா நல்லூரில் மனோன் மணியம்மன் கோவிலுக்கு அருகாக வாடகைக்கு வீடொன்றை எடுத்திருந்தாள். அந்த வீட்டக்குநான் அடிக்கடி போய் வந்தேன். மாலை வேளைகளில் அவளைச் சலபமாகச் சந்திக்க முடிந்தது.

எங்களின் சந்திப்புகளில், எங்களது பேச்சுகள், சுற்றிச் சுற்றி எங்களுடைய திருமணம் பற்றியதாகவே இருந்தது. எங்களைத் தட்டுமறிக்கும் தடங்கல்கள் நீங்கி விட்டதாகவே அவள் நினைத்தாள்.

நான் அவளிடம் கூறினேன்:

“தடங்கல்கள் முழுமையாக நீங்கி விடவில்லை. உன்னை சின்னையா, அதுதான் குஞ்சிமாமா உனக்குச் சோளா வத்தைப் பகுதியில் மாப்பிளை பார்க்கிறார். பயிற்றப்பட்ட தமிழாசிரியராம். இது மாமிக்குத் தெரியுமாம். பெரியாக்களின்னை முயற்சி அதை எங்களாலை தட்ட முடியாமல் போய் விட்டால்...!”

“மண்ணாங்கட்டி... அவருக்கு விசர்... என்னை விட்டிட்டு அவற்றை பெட்டையளை மாமா இரண்டாம் தாரமாய் ஒரு பெண்ணை கரம்பனிவை திருமணம் செய்திருந்தார் - அவர் முதலில கரை சேர்க்கட்டுமன். அம்மா இது விஷயத்தை எனக்குச் சொல்லாமல் விட்டது தான் ஆச்சரியமாயிருக்கு.”

“நான் உன்னை முடிக்கிறது மாமிக்கு விருப்ப மில்லைப் போல...”

“Bull shit... அப்படியெல்லாம் இல்ல... அவளுக்கு உன்னிலை சரியான விருப்பம் உன்னை ராசன் எண்டு நெஞ்சு முட்டமுட்டக் கூப்பிடுகிறது எனக்குத் தெரியும். இது விஷயம் நடந்தால் மகிழ்ச்சியடையிற முதல் மனுஷி அவதான்.

“ம்...”

“என்ன சுரத்தைக் காணேல்லை...”

“காத்துக் காத்து இருக்கையில்... கிடைச்சதை ஆரோ இடையில் தட்டிப்பறிச்சது போல இருக்கு...!”

“இந்தப் பெட்டையை நம்பு... உன்னை போல எதுக்கும் துடைநடுங்கமாட்டான்”

“சரி குட்டி...! என்று கூறிய நான் அவளது கைகளை எடுத்து விரல்களை வருடினேன்.

அந்த வருடல் அவளுக்கு இதமாக இருந்திருக்க வேண்டும். பாய்ந்து வந்து எனது காதுச் சோணைகளை உதடுகளால் ஸ்பரிசித்தாள்.

“போதுமடி... மாமி வரப்போறாவிட்டிடு...”

“விட முடியாது...”

அவளுடைய வினையம் என்னை மெய் மறக்க வைத்தது.

23

வரதாவை நினைத்ததும் பல விஷயங்கள் எனது மன அரங்கில் திரண்டு வந்து மோதுவதை என்னால் தடைப்படுத்த முடியவில்லை. அவளது வட்ட முகமும் ஒளிரும் அகன்ற கண்களும் எப்பொழுதும் என்னை வசப்படுத்தியபடியே இருந்தன. கலங்கி கிடக்கும் மனது அவளைக் கண்டதும் தெளிவுபெறும் ரசவாதம் என்னை வியப்பிலாழ்த்தும்.

அவள் மீது, அவளுக்கே அதீத நம்பிக்கை இருந்தது. அவள் எடுக்கும் எந்தத் தீர்மானமும் வளவள கொள கொள சமாச்சாரமாக எப்பொழுதும் இருந்ததில்லை. அவை திடமானவை, தீர்க்கமானவை; அவை எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் தோல்வியைத் தழுவி விடுவதில்லை.

குஞ்சி மாமாவை அவரது வீடு தேடிச் சென்று சந்தித்தாள். அவரிடம் மிகுந்த மனத்துணிவுடன் கதைத்தாள்:

“நான் செந்திலைத்தான் முடிக்கப் போறன்... இது ஏன் உங்களுக்குப் பிடிக்கேல்லை... வீணா, வியர்தமா சோளாவத்தை, சரவணை எண்டு எனக்கு மாப்பிளைதேடி அலையாதேங்க. எனக்கு என்றை செந்தில் போதும்...”

நேரடியாகவே அவள் உரப்பியது மாமாவை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது.

அவர் பல மாதங்கள் வரதாவுடனும் என்னுடனும் கதைக்காமல் விட்டது வரதாவின் பேச்சால் தான் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

பின்னர், வேலணை பெருங்குளத்து முத்துமாரியம்மன் கோயில் பங்குனி உத்தரத்துக்கு எங்களை அழைத்தவர், நமது திருமணத்துக்குத் தனது முழுச் சம்மதத்தையும் மனமுடந்த ஆசியையும் வழங்கினார்.

*

சித்திரா பெளர்ணமியை அடுத்து வந்த ஞாயிற்றுக் கிழமை முழுமையும் நான் வரதாவுடனேயே கழித்தேன்.

அவளது அறையில் அடுக்கிடை படுக்கிடையாகக் கிடந்தேன். எனக்கு அது கூச்சமாக இருந்தது. சிறிது படபடப்பும் கூடவே. வரதா அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. என்னை மடியில் இழுத்துப் போட்டபடி கதை பேசினான்.

ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் மென்மையாக அவளது ஆடையை நெகிழ்த்தியபோது...

“துஷ்டப்பயலே என்ன அவசரம். எல்லாம் சடங்கு செய்த பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம்.” என்றான்.

அப்பொழுது அவளது கண்களில் இருந்த கண்டிப்பும் அதேசமயம் உதடுகளில் நெளிந்த இளநகையும் என்னைப் பைத்தியமாக்கின...

“சரி சரி... இது பிழையா...?” என்ற நான் அவளது சுர உதடுகளைக் கவ்வினேன்.

இசைந்து கொடுத்த அவள் என்னை மூச்சுத் திணறும் வரை முத்தமிட்டாள்.

பட்டப்பகல் - அக்கம் பக்கம் மாமி, மாமா, தம்பி ஜெகன் என்று எல்லாரும் இருந்தும் - நான் அவர்களைப் பொருட்படுத்தாமல், பகல் முழுவதும் அவளைத் தழுவிப் படியே கிடந்தேன். தேக நெருக்கமும் ஸ்பரிசு சுகமும் எங்களைச் சொர்க்கத்துக்கே இட்டுச் சென்றது.

சதா சளசளத்தபடி இருந்த நாங்கள் கொஞ்சம் தீவிரமான யோசனைகளோடும் இருந்தோம் - எல்லாமே நமது திருமணம் பற்றியதுதான்.

வழமைபோல அவளே அந்த யோசனைகளைக் கூறினாள்:

“பங்குனி முதலாம் திகதி தமிழுக்கு மாசி பதினேழு நல்லநாள். மாசி மகம், அத்துடன் அமிர்த சித்தயோகம். அன்றைய தினம் நமது விவாகப் பதிவை வைத்துக் கொள்வோம். பின்னர் ஆவணியில் ஒரு நல்ல நாள் பார்த்துத் திருமணத்தை வைத்துக் கொள்ளலாம்”

பொதுவாக எல்லாமே அவளது முடிவுதான். நான் சொல்லி எதுவும் அவள் செய்வதில்லை. அவள் கூற நான் செய்வதே எங்களது வாழ்க்கையில் இயல்பாகிவிட்டது.

“நொத்தீஸ் போட்டு மூன்று மாதம் வரை காத்திருக்க வேணுமா...?” என்ற எனது கேள்விக்கு “இல்ல ஸ்பெசலா நொத்தீஸ் போட்டு உடனையே எழுதலாம்” என்ற பதிலே அவளுடையதாக இருந்தது.

*

நொத்தீஸ் போடுவதற்கு ஆசைமாயா - விவாக பதிவுகாரர் என்ற அளவில் எங்களக்கு உதவினார். சுண்டிக்குளி விவாகப்பதிவுகாரர் திருமதி சிவ புண்ணியம் மாமாவுக்கு இசைவாக எல்லா ஆயத்தங்களையும் செய்தார்.

நமது திருமணப் பதிவு, உறவினர்கள் அனைவருக்கும் தெரிந்திருந்த போதும் பதிவுக்கு ஒரு வருமே வரவில்லை. என்னில் உயிரையை தஞ்சம் தந்து வாழ்ந்து வரும் எனது அம்மா கூட வரவில்லை. எனக்கு அது ஆழ்ந்த துயரத்தைத் தந்தது. ஆனால் எதையுமே பொருட்படுத்தாது ஒதுக்கித் தள்ளி, இயல்பாக இயங்கிய வரதாவின் நெஞ்சும் எனக்கு நிரம்பப் பிடித்திருந்தது.

அம்மாவின் ஒன்று விட்ட தம்பி அரசன் தான் எங்களது பதிவுக்குச் சாட்சிக் கையொப்பம் இட்டான் - அவன் என்னைவிட வயதில் இளைப்பவன் - உறவினர் என்ற வந்த ஒரே நபர் அவன் தான்.

எழுத்து முடிந்தவுடன், அரசனையும் அழைத்துக் கொண்டு சுபாஷ் கபேக்குச் சென்றோம். எங்களது திருமணப் பதிவு விருந்து அங்குதான் நடந்தது.

சுபாஷைவிட்டு வெளியே வந்தபோது வரதா கேட்டாள்: “எல்லாம் திருப்தியா...?”

கண் கலங்க “ம்...” என்று சொல்வதைத் தவிர வேறு எதையும் என்னால் பேச முடியவில்லை.

அரசன் விடை பெற்று பின்னர், வரதா மௌனமாக என்னுடன் நடந்து வந்தான். அவளது நடையில் லேசான துள்ளல் இருந்தது.

அது அவளது மனநிறைவைச் சுட்டும் சந்தோஷமா?

24

திரும்பப் பதிவு ஆகிவிட்டது தானே என, வரதாவின் - மனோன்மணியம்மன் கோவிலடி வீட்டுக்கு, நான் போய் வந்த போதும் அங்கு தங்குவதை வாடிக்கை யாக்கிக் கொள்ளவில்லை.

சிறுகச் சிறுகச் சிட்டுச் சேர்ப்பது போல - தனது செலவுகள், சகோதரங்களின் படிப்புச் செலவுகள் என்பன போக அவள் சேகரித்த பணத்துக்கு ஒரு நெக்லஸ், அட்டியல், மோதிரம், வைரக்கல் மூக்குத்தி என வாங்கி வைத்திருந்தான். இவற்றுடன் பத்துப்பவுணில் தாலிக்கொடி செய்வதற்கும் தாலி செய்வதற்குமே அவள் வங்கியில் ரூபாய் பத்தாயிரம் வரை போட்டு வைத்திருந்தான்.

ஒரு ஆண் மகனாக நான் செய்ய வேண்டியதை எல்லாம் அவளே செய்தாள். இதனால் நான் கூச்சம் கொள்ளவோ வெட்கப்படவோ இல்லை. அவள் இதை யெல்லாம் செய்தது என்மீது கொண்டுள்ள அதீத பிரியத்தின் அடையாளமாகவே நான் எடுத்துக் கொண்டேன்.

அப்பொழுது எனது ஆசிரிய வேதனம் எண்ணூறு ரூபாய்க்கு முன்பின்னாக இருந்தது. அப்பணத்தில் அம்மாவிடம் நானூறு ரூபாய் வரை தந்து விட்டு, மீதிப் பணம் முழுவதையும் வரதாவிடம் தந்தேன்.

ஒருமித்த சிந்தனையும், ஓர்மமுமே அவளை இயக்கின. இந்த ஆளுமை விகசிப்பையும் திடமனதையும் தீர்க்கமாக முடிவெடுக்கும் இயல்பினையும் அவளது தந்தை வழிப்பாட்டி தாவாடிக்காரியிடமும் தாய் வழிப்பாட்டி கல் வீட்டு நாச்சியாரிடமும் இருந்துதான் வரதா பெற்றுக் கொண்டாளா? இவ்விருவரது சமஅளவிலான கலவையா அவள்?

இத்தகைய திடசித்தமுள்ள அவள் கலங்கிக் குமுறி அழுத சம்பவம் அவளது வாழ்க்கையில் ஏற்படவே செய்தது. அதிலிருந்து மீண்டு வர அவள் பெரும் பிரயத்தனம் செய்த வேண்டியிருந்தது.

எவ்வளவோ சிரமங்களுக்கு மத்தியில் அவள் செய்த நகைகள் அவள் வீட்டில் இல்லாத பொழுது களவு போய் விட்டன. கறுத்தமணிமாலை, அத்துடன் அட்டியல், நெக்கிளஸ் என்பனவே திருடப்பட்டிருந்தன. திருடியவர் நெருங்கிய உறவினர் என்பது அவளது அனுமானம். இல்லாமையதான் அவரைக் கரந்து அவளது பொருளைக் கையாட வைத்தது என்பதைப் புரிந்து கொண்டு, தன்னளவில் அமைதியாக இருந்தான். என்னைக் கண்டதும் துயர் மீதூரச் சொன்னான்:

“இந்த ஏழையிட்ட இன்னொரு பஞ்சம் பிழைப்பது திருடி விட்டது... என்ன செய்யலுமடா...!” அத்துடன் இன்னுமொரு தீர்மானமான முடிவையும் அவள் சொன்னாள்: “நான்... நான் நெக்கிளலோ அட்டியலோ இனி மேல் போட மாட்டன்...”

அவள் கூறியது போல் வாழ்நாள் முழுவதும் அவற்றை அணியாது அவள் இருந்தது எனக்குத் தெரியும்.

மாமாவும் மாமியும் மைபோட்டுப் பார்த்தார்கள். குறி சொல்பவர்களிடம் அலைந்தார்கள். ஆனால் அவளோ அமைதியாக மனத்துயரை புறமொதுக்கியபடி, இருந்தாள். எனது கவலையையும் அவள் தான் தேற்றினாள்.

*

ஆவணி இருபத்து மூன்றில் பொன்னுருக்கு நடந்தது. பத்துப்பவுணில் - தாலி, பொற்காசுகள், தடை உட்பட

தாலிக்கொடி செய்யப்பட்டது. எல்லாமே அவளது ஏற்பாடு. கவலைகளை மறந்த நிலையில் பூரண நிறைவுடன் அவள் பூரித்துப் போயிருந்தாள். எனது மனதில் திரட்சி கொண்ட மலர்ச்சியை அவள் புரிந்து கொண்டாள். அதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

ஆவணி இருபத்தெட்டாம் நாள் திருதிகை, சித்தயோக, சுபவேளையில் நமது திருமணம் நடந்தது. ஊர் கூடி, உறவு தழுவிய திருமணமல்ல நமது திருமணம். மிக எளிமையாக, சலசலப்பு ஏதும் இல்லாமல், நல்லூர்க் கந்தன் முன் நிற்க நமது தாம்பத்திய வாழ்வுக்கு அச்சாரம் இட்டுக் கொண்டோம்.

குத்திரா அபிஷேகம் நடந்த பின்னர், தீப ஒளியினை முன்நிறுத்தி என் அருமந்த செல்வம் வரதாவுக்கு நாள் திருமாங்கல்யம் அணிந்தேன் அப்பொழுது கந்தனைக் கூவி அழைக்கும் குரல் ஒன்று அங்கு ஒலித்தது: “முருகா...! என் செல்வத்தை நீதான் வழி நடத்த வேணும்... உன்னிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட இவர்கள் உனது அருள் ஒளியில் கலந்து கரைந்து செழிப்படைய வேணும்.”

அது மாமி என்பதை அறிந்த போது நாள் கசிந்து கரைந்தேன்.

“மாமி எப்போது கோயிலுக்கு வந்தா...?”

மாமியைத் தவிர வேறு உறவென்று ஒருவருமே எங்களது திருமணத்துக்கு வரவில்லை. அது எனக்கு வலித்தது. எனது மைத்துனரும், தமிழ் அறிஞரும், பா.உ.மான கா.பொ.இ. அவர்கள் மட்டும் தனது துணைவியாருடன் வந்து வாழ்த்தியது எனக்கு மிகுந்த நிறைவைத் தந்தது.

“என்னடா... மச்சாளையா முடிக்கப் போற... துரையற்றை மகனா...?”

குதூகலமாக, கண்களைச் சிமிட்டிய படி சில மாதங்களுக்கு முன்னர் அவர் கேட்டது நினைவு வர எனது மனசு சிலிர்த்துக் கொண்டது.

எங்களது திருமணம் வேண்டாத மிணைப்பாகவே எமது உறவினர்களுக்கு இருந்ததா...? அல்லது காதல் அது இதென்றதும் ஒரு இயல்பான சமூகக் கூச்சத்தால் அவர்கள் ஒதுக்கிக் கொண்டார்களா? எனக்கு எதுவும் புரியவில்லை. நாம் இருவரும் அவர்களை நாடிச் சென்று அழைக்கவில்லை என்பதும் அவர்களுக்குக் குறையாக இருந்திருக்கக் கூடும்!

குறைவான உறவினர்களும் அயலவர்களும் எங்களது திருமணத்துக்கு வந்து சிறப்பித்தார்கள். கல்லூரி நண்பர்களுக்கும் இது விஷயம் தெரியாத நிலையில் அவர்களும் தாமதமாகவே வந்து எங்களை ஆசீர்வதித்தார்கள்.

முருகனது சந்நிதியில் திருமணம் நடந்ததில் வரதாவுக்கு நிரம்பிய மகிழ்ச்சி. பூரித்துப் போய் கிடந்த அவளது மலர்ச்சி எனது மனதைப் பெரிதும் ஈரலிப்பில் தளிர்ந்து கொண்டனவைத்தது.

*

மிக எளிமையாகத் திருமணம் நடந்த போதும் வீட்டில் கல்யாணச் சத்தி இருக்கவே செய்தது. விருந்தினர்களும் உறவினர்களும் வந்து சென்று விட்ட நிலையில் - இரவுச் சாப்பாடானதும் நாம் இருவரும் படுக்கை அறைக்குச் சென்றோம். பிரகாசமாக ஒளி உழிமும் மின் குமிழை அணைத்த வரதா, இளம்பஞ்சு போல் மெலிதாக ஒளி சிந்தும் மின் விளக்கைப் போட்டாள்.

டபிள் பெட், பொசுபொசு ஆர்ப்பிக்கோ மெத்தை, மெத்தென்ற தலையணையுடன் ஓட்டி உறவாடும் விரிப்பு.

முதலிரவுக்கு வேண்டிய சம்பிரதாயங்கள் எதுவுமே அங்கு நடைபெறவில்லை. சண்டக்காய்ச்சிய பசும்பாலை மட்டும் தான் வரதா எடுத்து வந்தாள். பாலில் அவள் ஏலத்தாள் போட்டிருந்தாள். சுவாசக் காற்றூடன் கலந்த அம்மணம் இருவருக்குமே மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தந்துது. அவ்விடத்தில் எல்லாமே தெய்வத் தன்மை பொருந்தியதாக

இருந்தது. கவிதையாக நின்ற அவளை நெருங்கிய போது... இதழ் உடையாமல் சிரித்த அவள். “அவசரமா என்ன...! பாலைக்குடியுங்கோ...” என்றாள்.

பாலை வாங்கிக் குடித்த நான் அவளுக்குத் தந்தேன்.

மென்மையான உணர்வுகள் அங்கு நிரம்பி வழிந்தது. அவளது தளதளத்த கன்னக் கதாப்புகளை ஸ்பரிசித்தேன். அப்பொழுது அவள் உதடுகள் துடிக்க எதோ சொல்ல வாயெடுத்தாள். அதனைத் தடுப்பது போல அவளது உதடுகளில் முத்தமிட்டேன். பல ஈறுகளில் ஏலம் மணத்தது. ஈரமாக இருந்த அந்த உதடுகள் சொர்க்கத்தின் செய்தி களையே எனக்குக் கூறின!

ஆடை நெகிழ்த்தி, மார்பகங்களைப் பார்த்தேன். அவளை வாரி எடுத்து அணைத்துக் கொண்டேன். எனது உடலின் வெதவெதப்பு அவளைத் தாக்கி இருக்க வேண்டும். “இத்தனை வேகம் எதற்கு..? கொஞ்சம் நிதானமாக இருங்களன்... இதிலெல்லாமா அவசரம் காட்டுவார்கள்...!”

“தெரியும்...” என்று கூறிய நான் அவளுள் புதைந்தேன். புதைவு பூரணமாக முன்னர் எனது சோர்வைக் கண்ட அவள் என்னை விலக்கி விட்டுச் சிரித்தாள். உதடுகளில் லேசான ஏளனம்.

“இல்லை... இல்லை அம்மா கொஞ்சம் பொறு... என்னாலை இதெல்லாம் முடியும்!”

தோல்வியை ஏற்றுக் கொள்ளாத எனது உறறல்.

“சரி... சரி உங்க விருப்பம்...” என்று கூறியவள் என்னை அணைத்துப் படி அசையாமல் கிடந்தாள். இடைஇடையே காதோரங்களில் முத்தமிட்டாள்.

மீண்டும் உயிர்ப்படைந்த நான் அவளைக் கசக்கிப் பிழிந்த படி எனது பலம் முழுமையையும் அவளுள் செலுத்தினேன். களிப்பில் துள்ளியவள். “அச்சா... அச்சா” என்று உளறிய படி உச்சத்தைத் தொட்டு ஒய்வு நிலையடைந்தாள்.

அவளது நெற்றியில் முத்துமுத்தாக வியர்வைத் துளிகள். அவற்றை நான் எனது நாவால் சுவைத்தேன்.

அவள் என்னை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாமல் தழுவியபடி கிடந்தாள். அயர்வுடன் தூங்கிய நாம் விழிப்புக் கொண்டதும் மீளவும் ஒரு முறை முயங்கினோம்.

“திருப்தியா...?”

“ம்...ம்...ம்...” என முனகினாள்.

அந்த முனகல் சொர்க்கத்தின் பக்கலில் ஒலித்தது போல எனக்குத் தோன்றியது.

நான் சலனமேதுமில்லாமல் அவளைப் பார்த்துப் படி கிடந்தேன். தெய்வாம்சம் பொருந்திய அவளுடன் சங்கமமாகியது எனக்கு நிரம்பிய திருப்தி. தெவிட்டுதல் ஏதுமில்லாத திருப்தி.

காலையில் முட்டைக் கோப்பியுடனும் உளுத்தங்களி யுடனும் வரதா வந்தாள்.

“என்ன இதெல்லாம்...?”

“புதுமாய்பிளைக்கு உன்னை மாமியின்ரை பரிகரிப்பு...! உதடுகள் நெகிழ்ச்சி சிரித்தவன் அருகாக நெருங்கி வந்து எனது தலைமுடியை விரல் நுழைத்து அணைந்தபடி, நெற்றியில் முத்தமிட்டாள்.

உதடுகளைக் காட்டினேன்.

“வடுவா...! எழுந்து பிறஷ் பண்ணடா...! முகம் கழுவின பிறகு தான் கோப்பி... உளுத்தங்களி எல்லாம்.”

“ம்...” என்றபடி பாத்திரம்பக்கமாக நான் நகர்ந்தேன்.

25

தேன் ததும்பும் கதம்ப மலர்களை வாரி எடுத்து வரும் அருவி போல நமது வாழ்க்கை நகர்ந்தது. தழ இருந்தவர் களுக்கு எங்களது வாழ்க்கை பலதும் பத்தும் சொல்வதாய் அமைந்தது. நாம் முகங்கொண்ட அனைவருமே எம்மில் வாரப்பாடு உடையவர்களாக இருந்தார்கள். அன்பைப் பொழிந்தார்கள். இந்நிலை என்னாலேற்றப்பட்ட ஒன்றல்ல.

அவளது சக பிரியர்கள் பாலான நேசிப்பால் வந்தமைந்த வரமாகும்.

நெகிழ்ச்சியுடன் அனைவருடனும் பழகும் அவளுக்கு, உறவுகளை விட நண்பர்களே அதிக அநுகூல முடையவர்களாக இருந்தார்கள். ஆசிரியை என்ற அளவில் அவளது மாணவச் செல்வங்கள் அனைவருமே அவளை எழுச்சி ததும்ப உச்சத்தில் வைத்திருந்தார்கள். அவர்களிடம் அவளைப் பற்றிக் கதைப்பதற்குத் தனித்தனிக் கதைகள் ஏராளமாக இருந்தன.

அவளைப் பார்த்து ஒரு சமயம் கூறினேன்: “வரது, நல்லூர் தொகுதியில், தேர்தலை நீ முகங் கொண்டால் கல்வியங்காட்டில் என்னை விட அதிகளவு வாக்குகள் உனக்குத்தான் கிடைக்கும்...” என்றேன்.

அதைக் கேட்ட அவள், “ம்... அப்படியா!” என்று ஆச்சரியத்துடன் கூறித் தனது அகன்ற கண்களை உருட்டி விழித்து மழுப்பினாள்.

திருமணமாகி ஒரு வருஷகாலத்தின் பின். அவள் அந்த நற்செய்தியை எனக்குக் கூறினாள்:

“செந்தில் நா... நான் கருவுயிர்த்திருக்கிறேன் போல இருக்கு...” அவள் சற்று உணர்ச்சி வசப்பட்ட நிலையில் தொடர்ந்தாள்:

“ஆணா இருந்தலென்ன பெண்ணாயிருந்த லென்ன.. பெயர் சொல்ல எங்களுக்கு ஒரு பிள்ளை உண்டாகி மூண்டு மாதத்துக்குமேல... கடவுள் கண்விழிச்சிட்டா ரப்பு...!”

அவளது குரலில் இருந்த புளுகம் எனது உள் இழைகளை உரசின. மனசில் கிளர்ந்து பரவிய மகிழ்ச்சியை என்னால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. அவளை இழுத்தணைத்து உச்சி முகர்ந்தேன்.

டை குறைந்த நிலையில் காற்றில் மிதப்பதான உணர்வே என்னுள் திகைத்தது. அவளும் அதிக உணர்ச்சி வசப்பட்டவளாகக் காணப்பட்டாள். இந்த மகிழ்ச்சி மேலும் ஓரிரு மாதங்கள் நீடித்தது.

சடுதியாக பல வலிகளைத் தந்த அந்தத்துயர சம்பவம் நடந்தது. நன்றாக இருந்தவள் நெருப்புக் காய்ச்சல் வந்து துடிதுடித்துப் போனாள். காய்ச்சலின் தாக்கம் அவளது கருவைக் கலைத்தது. கரைந்து வடிந்தவள், ஒரு வருஷத்துக்கு மேலாக ஆழ்ந்த துயரத்துடன் அவஸ்தைப்பட்டாள். துனிய மாய்ப் போய்விட்ட எங்களது மனசு தேறுதல் அடையப் பல நாட்கள் எடுத்தன. கருவறையைச் சுத்தம் செய்ய டொக்டர் பவானி இ.ஆர்.பி.ஸி. செய்தார்.

மனை சிறுகச் சிறுகச் லேசாகியதை உணர்ந்த வரதா என்னைச் சீராட்டுவதிலேயே அதிகம் அக்கறை எடுத்துக் கொண்டாள்:

“குழந்தை நமக்குக் கிடைக்கும். முத்துக்குமரன் எங்களைத் தவிக்க விடமாட்டான்...” கூறியவள், “குழந்தை இல்லை எண்டால் என்னவாம்! நீங்கள் எனக்குப் போதும்! எனக்கு நீங்களும் உங்களுக்கு நானும் குழந்தையாக இருப்பமே...!”

அவளது மன ஆழத்திலிருந்து வந்த குரல் அது என்பது எனக்குத் தெரிந்தது. அத்துடன் அது என்னை ஆறுதல் படுத்தும் வலிமையுடையதாகவும் இருந்தது.

ஒரு துயரத்தைத் தொடர்ந்து இன்னொரு துயர் எனப் பிறிதொன்று எங்களைத் தொட்டு உசுப்பியது.

வரதாவின் இடது மார்பில் தடித்த தடங்கள் சில இருப்பதை உணர்ந்த அவள், மார்புப் புற்றுநோயாக இருக்குமோ எனக் கலங்கினாள். அவளது துயரம் எல்லை கடந்த நிலையில், வணங்காத தெய்வங்களை எல்லாம் வணங்கினாள். பலநேரத்திக் கடன்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகப் படையெடுத்தன. நல்லூர்ச் சிவன் கோவில்

அம்மனுக்கு, வெள்ளி மேலங்கி செய்து தருவதாக வேண்டிக் கொண்டவள்; நயினைத் தேவிக்கு உள்வீதியில் ஏழுமுறை கும்பிடுபோட்டுப் பிரதட்சினம் செய்வதாக வேண்டிக் கொண்டாள். திருநெல்வேலி அம்மனுக்கும் பெருங்குளத்து முத்துமாரிக்கும் வேறு ஏதேதோ நேர்த்திகள்.

மனசு பாழ்பட்டு விட்டதான உணர்வே என்னை நடைப்பிணமாக்கியது. எனது அருமந்த செல்வத்தின் துயரம் எனது துயரமாகியது.

துயரங்களைக் கடந்து வாழ்வதே மனித இயல்பு. அப்படியோரு வாழ்க்கை பின் நாளில் எங்கள் இருவருக்கும் லபித்தது.

26

நான் கற்ற கல்வியும் துழுவும் தமிழ் மொழியை வாலாயப்படுத்திக் கொள்ள எனக்குப் பெரிதும் உதவின.

புனைவிலக்கிய ஈடுபாடு எனக்கு இளமையிலேயே கையகப்பட்டது. எனது ஆரம்ப எழுத்துக்கள் கவிதைகளாக இருந்தபோதும் அவை பிரசுரமாகவில்லை பின்னர் ஒரு கவிதைத் தொகுதி வந்த தென்பது வேறு விஷயம் - ஓரளவு வயது முதிர்ச்சியடைந்த நிலையில், கதைகள் எழுத ஆரம்பித்தேன். எனது இருபத்தொன்பதாவது வயதில் எனது முதற் கதையான “நாணயம்” வீரகேசரியில் பிரசுரமாகியது. பின்னர் “அந்தஸ்து” அஞ்சலியில் வெளி வந்தது.

எனது மல்லிகைக் காலம் தான் சிறப்பானது. நல்ல கதைகள் பலதை அதில் தான் எழுதினேன்.

மாற்றம், உலா, உறவுகள், இப்படியும் காதல் வரும் ஆகிய கதைகள் மல்லிகையில் தான் வந்தன. பிச்சைப் பெட்டிகள் அலையிலும், அந்தக்கிராமத்துச் சிறுமி பூரணி இதழிலும் வந்தது.

பூரணி சஞ்சிகையில் மிகுந்த ஈடுபாடு காட்டிய மு.த. எனது கதைகள் பற்றி உயர்வான மதிப்பீடு வைத்திருந்தார். ஏ.ஜே.யும் எனது கதைகளைச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்த போதெல்லாம் சிலாகித்ததுடன், “உனக்குத் தோன்றுவதை எழுது; பிறருடைய அழுத்தங்களுக்கு உட்பட வேண்டாம்” என்ற ஆலோசனை வழங்கினார். எனது இலக்கிய வாழ்வுக்கு அதுவே மந்திரம் ஆகியது.

“எனது இலக்கியப் பணிக்கு அழுத்தமான உந்துசக்தியாக இருந்து வருபவள் நீதான் வரதா...! எனக்கு எல்லாமுமாகி நின்றவள், நிற்பவள் நீ. அத்துடன் எனது படைப்புகளின் முதல் வாசகியும் நீதான்!”

“தமிழில் புலமையிகுந்த நீ உனது வேலைகளை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு எனது புனைவுகளுக்கு பிழை திருத்தம் செய்து தருவாய், தரிப்புக்குறிகளிடுவாய், சரிபிழை பார்ப்பாய். எனது கதைகளில் எதாவது மாற்றம் செய்யலாமா என ஆலோசனை கூறும் நீ, கூறிய வேகத்திலேயே அப்படியெல்லாம் உங்களாலை செய்ய முடியாது எனக் கூறிச் சிரிப்பாய். எனது கதைகளில் வரும் செக்ஸ் விவகாரம் உனக்குச் சிலவேளைகளில் முகச்சளிப்பைத் தந்தபோதும் அது பற்றி அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளாமல் ஒதுங்கி விடுவாய்”

“நல்ல துணையாக இருந்து, உயர் வழி காட்டும் நீ! வாழ்வின் துயரங்களில் இருந்து என்னை மீட்டெடுத்த ஜீவி, ஒளி, ஊற்று, குளிர்ந்தரு... நீ இல்லாத கால வெளியை என்னால் கற்பனை செய்ய முடியவில்லை...!”

“என்னில் கரைந்து, நற்கணிகளின் சுவை தந்த வாழும் உன்னை எப்படியும் மாறக்க முடியும்! வாழ்வின் சுவையனைத் தையும் தெவிட்டாது எனக்கு அளித்த என் செல்வத்தை... இனிய வரதாவை எப்படி என்னால் இழந்து விட முடியும்? காலம் கனிந்து உனது வடிவமாக உறைந்த அதிசயம் எனது வாழ்வில் மட்டுமே நடந்தது. இது உன்னால்தான் சாத்தியமாகியது என்பது எனக்கு... எனக்கு மட்டுமே தெரிந்த ஒன்றாகும்!”

[தொடரும்]

கவனிக்கப்படாத, கவனிக்கப்பட வேண்டிய ஈழத்து விமர்சகர் : எம்.எம்.எம். மஃரூப்

மஃரூப் ஈடுபாடு காட்டிய விமர்சனத்துறை களுள் முக்கியமானவை புனைகதை (நாவல், சிறு கதை) யும் புதுக்கவிதையுமாம். இவ்விடத்தில் புதக் கவிதைத் துறைபற்றியே கவனத்தில் எடுக்கப்படுகிறது.

“... அவருடைய தமிழ் இலக்கிய விமர்சன எழுத்துக்கள் ஒரு சக விமர்சகர் என்ற வகையில் அதி முக்கியமுடையவை என்பதை வற்புறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன்”
- பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி.

ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றினைப் பீடித்துள்ள நோய்களுள் முக்கியமானது, படைப்பாளர்கள், ஆய்வாளர்கள் பலரது இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றி நீண்ட காலதாமதத்தின் பின்பே அறியக்கூடியதாயிருப்பதாகும். (அல்லது அறிய முடியாதிருப்பதாகும்) இதற்கான முக்கியமான காரணங்களெனினும், அவை வெளிவந்த பத்திரிகைகள், மலர்களில் அவை உறங்கிக் கிடப்பது. அதனால் பின்னர் அவை நூலுருப் பெறும் போது, ஈழத்து இலக்கியச் செல்நெறி பற்றி மறுமதிப்பீடு செய்ய வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டு விடுகிறது. இதற்குச் சிறந்து எடுத்துக்காட்டு, பித்தன் (ஷா) ஆவார். 1948 ல் எழுத ஆரம்பித்த பித்தனின் ஆக்கங்கள் 1992 அள விலேயே நூலுருப்பெற்றன. அவற்றை இக்கட்டுரை யாளர் ஆழ்ந்து வாசித்த போது ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றின் முக்கிய புள்ளிகளுள் - முழுமைப் புள்ளி களுள் அவர் முக்கியமானவர் என்பது புலனாகியது. (இது பற்றிய இக்கட்டுரையாளரது ஆய்வு, உலக இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டு “ஆய்வுரைக் கோவையில் இடம் பெற்றுள்ளது.) துர்பாக்கியசாலி களான இத்தகைய படைப்பாளர், ஆய்வாளர் வரிசை யில் எம். எம்.எம். மஃரூப் விமர்சகரென்ற விதத்தில் முக்கிய இடம் பெறுவதை சுருக்கமாக எடுத்துக் காட்டுவதே இவ் ஆய்வின் நோக்கமாகும்.

மஃரூப் ஈடுபாடு காட்டிய விமர்சனத்துறை களுள் முக்கியமானவை புனைகதை (நாவல், சிறு கதை) யும் புதுக்கவிதையுமாம். இவ்விடத்தில் புதக் கவிதைத் துறைபற்றியே கவனத்தில் எடுக்கப்படுகிறது.

அன்னார் புதுக் கவிதை பற்றி எழுதியுள்ள ஆறு கட்டுரைகள், “புதுக் கவிதைத் சிந்தனைகள்” என்ற மகுடத்தில் அண்மையில் நூலுருப் பெற்றுள்ளன. (வெளியீடு: கன்ஷல் உலாம் எம்.எம்.எம். மஃரூப் நினைவு மன்றம், கொழும்பு - 2002). இக்கட்டுரைகள்

ஈழத்து விமர்சன உலகிலும் தமிழ் விமர்சன உலகிலும் முக்கியமான இடத்தை பெற்றுள்ளன.

ஈழத்து விமர்சன உலகினைப் பொறுத்த வரையில், நவீன இலக்கிய வகைகளுள் நாவல், சிறு கதை ஆகிய இரண்டுமே கூடிய கவனத்திற்குட்பட்டவை க. கைலாசபதி (தமிழ்நாவல் இலக்கியம்) கா. சிவத்தம்பி (தமிழ் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், நாவலும் வாழ்க்கையும்) ஆகிய இருவருமே இவ்விதத்தில் இன்று வரை நன்கறியப்பட்டவர்கள். இவர்கள் இருவருமே புதுக்கவிதைத்துறை பற்றிய ஆர்வம் காட்டவில்லை. மு. சிறீபதி, “புதுக்கவிதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்” பற்றிய கட்டுரைத் தொடரொன்றினை தினகரனில் (1970 களில்) எழுதியிருப்பினும் அது முற்றுப் பெறாது போய் விட்டது! ஆக இங்கு வற்புறுத்தப்பட வேண்டியது, ஈழத்து விமர்சன வரலாற்றில் விதைந்துரைக்கப்பட வேண்டிய புதுக் கவிதை பற்றிய விமர்சன ஆய்வுகள் மஃரூப் அவர்களால் எழுதப்பட்டன என்பதே.

அது மட்டுமன்று, தமிழ் நாவல், சிறுகதைத் துறைகளில் கவனம் செலுத்திய ஈழத்து விமர்சகர்களிடம் காணப்படாத இரு சிறப்புக்கள் மஃரூப் பிடமுள்ளன. ஒன்று: பக்கசார்பற்ற கருத்துக்கள். மற்றொன்று : பொருத்தமற்ற விதத்திலும் அதிகமாகவும் மேலைத்தேய கோட்பாடுகளைத் திணிக்காமை.

தமிழக, புதுக்கவிதை விமர்சன வளர்ச்சிப் பின்புலத்தில் மஃரூப் பெறும் இடம் எத்தகையது?

இவ்வழி, தமிழக புதுக்கவிதைக் கவிஞர்களான மு. மேத்தா, நா. காமராசன், அப்துல் ரகுமான், இன்குலாப் ஆகியோர் பற்றி மஃரூப் எழுதிய கட்டுரைகள் முதற்கண் கவனிப்பிற்குள்ளாக வேண்டும்.

மேற்குறித்த நான்கு கவிஞர்களுமே தமிழகத்திலும், நவீன தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றிலும் பிரபலம் பெற்றவர்கள். முக்கியமான கவிஞர்களாகவுள்ள அதே வேளை ஜனரஞ்சகக் கவிஞர்களுமாகின்றவர்கள். (உ - மாக, மு. மேத்தாவின் “ஊர்வலம்” தொகுப்பு 17 பதிப்பு களைக் கண்டது) தமிழக விமர்சகர்களால் இவர்கள் எவ்வாறு பாதிக்கப்பட்டார்கள் என்பதே நம்

முன்புள்ள கேள்வியாகும்.

எனது கவனிப்பிற்குப் பின்வரும் நூல்கள் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன.

- புதுக்கவிதை - முற்போக்கும் - பிற்போக்கும்
நா.வானமாமலை. (1975)
- புதுக்கவிதை - நாலு கட்டுரைகள் - தமிழவன் (1977)
- புதுக்கவிதை ஒரு புதுப்பார்வை - பாலா (1977)
- புதுக்கவிதை - ஒரு திறனாய்வு - ஆ. செகந்நாதன்.
(1978)
- தமிழ்ப் புதுக்கவிதை - ஒரு திறனாய்வு - அக்கினி
புத்திரன். (1990)
- புதுக்கவிதைகளில் படிமங்கள் - ந. முருகேசு (1986)
- புதுக்கவிதைகளில் குறியீடு - அப்துல் ரகுமான் (1999)
- புதுக்கவிதைகளில் நான்கு போக்குகள் - ஹெச்.
ஜி.ரதல் (1990)

முற்குறிப்பிட்ட நூல்களுள் சில, முக்கியமான நமது நான்கு கவிஞர்கள் பற்றியும் எதுவுமே குறிப்பிடவில்லை. வேறு சிலவற்றில் சுருக்கமான குறிப்புக்களே இடம் பெற்றுள்ளன; சிலவற்றில் மேலோட்டமான குறிப்புக்களே உள்ளன. சுருங்கக் கூறின் மேற்குறிப்பிட்ட நூலாசிரியர்களும் சரி ஏனையோரும் சரி முற்குறித்த நான்கு கவிஞர்களையும் விமர்சனத்திற்குட்படாத பிறவிக் கவிஞர்களாகவே கருதியுள்ளமை, தமிழக ஆய்வு நூல்களை வாசிக்கும் ஆர்வலர்களால் நன்கு உணரமுடிகின்றது.

ஆக, முன்குறித்த நான்கு கவிஞர்கள் பற்றியும் ஆய்வு நூல்களிலோ, தனிக்கட்டுரைகளிலோ பக்கச் சார்பற்ற, நுண்ணிதான, விரிவான விமர்சனப் பார்வை இடம்பெறாத தமிழக விமர்சனச் சூழலில் மஃசூப் தமது கட்டுரைகளுடாக ஆழமான விமர்சனங் களை முன்வைத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

நா.காமராசனின் கவிதைகள் வார்த்தைக் குவியல்கள் என்பதும் அவரது இலக்கியக் கோட்பாடுகள் வெறும் இயந்திரமயமான உவமையங்களையும் இரு வெவ்வேறு பெயர்ச்சொற்களை மாட்டி, கொக்கிழுக்கும் குறுகலத்தையும் உட்கொண்டவை என்பதும் மஃசூபினால் நிறுவப்படுகின்றன.

மேத்தாவின் கவிதைகள் பொருள் அடிப்படையில் வகைப்படுத்தப்பட்டு அவற்றின் போலித்தன்மைகள் அம்பலப்படுத்தப்படுகின்றன.

அப்துல் ரகுமானின் சிந்தனைக் கோட்பாடுகள் இனங்காணப்பட்டு அவற்றின் குறைபாடுகள் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. இன்குலாப்பின் யதார்த்தமற்ற கற்பனைகள், சொற் பாவனைகள் முதலியன எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன.

ஆக, தமிழ் நாட்டில் கொடிகட்டிப் பறந்த - பறக்கின்ற - நான்கு பிரபலமான கவிஞர்கள் மஃசூப்பினால் "அதிசப்திமும் வெறுமைகளாக" முதன் முதலாக இனங்காட்டப்படுகின்றமை - விதந்துரைக்கப்பட வேண்டியதாகும்.

மஃசூப்பின் விமர்சனப்பார்வை செழுமையுற அவரது அபாரமான மேலைத்தேய இலக்கியப் புலமை

ஒப்பியல் வழியில் கைகொடுத்துதவியுள்ளது. எடுத்துக் காட்டாக இவ்விடத்தில் பின்வரும் பகுதியை எடுத்தாள்வது பொருத்தமானது:

" ... இங்கு மேத்தாவின் 3 1/4 அடி, தூர்ப்பநகை என்ற கவிதையை நோக்கலாம். தூர்ப்பநகைக்கு ஒரு முத்தத்தை எடுக்க முடியாமற் போய்விட்டது. எனவே, அவள் ஓர் யுத்தத்தை வரவழைத்துவிட்டாள். இது ஒரு சமத்காரமான பேச்சு. ஹைசு அல்ல.

ஆனால் W.B. Yeats (யேட்ஸ்) என்ற பிரபல ஆங்கிலேய (உண்மையில், ஜீர்ஷ் நாட்டு கவிஞர், தமது கவிதை ஒன்றில் இவ்வாறு எழுதினார்.

"Was it the face, lauched a thousand ships
And burnt the topless towers at Iliyam"

சமாளிய இரசிகர்களுக்கு அதன் பொருள் தெட்டத் தெளிவாக புரிந்து விடுகிறது. "இவள் முகம் தானா ஆயிரம் கப்பல்களை யுத்தத்தில் இழுத்தது. உன்னத நகரமான இலியம் நகரத்தின் கோட்டை கொத்தளங்களை இடித்தது..."

தமது கருத்துக்களை கலை நயத்துடன் வெளியிடும் பாங்கு ஈழத்து விமர்சகர்களிடம் அரிதாக வேயுளது. மாறாக, மஃசூப்பிடம் இப்பண்பினையும் அவதானிக்கிறோம். கட்டுரைகளுக்கு இடப்பட்டுள்ள தலைப்பே இதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகின்றன. நா. காமராசனது கவிதைகள் பற்றிய கட்டுரைத்தலைப்பு "வீடு இல்லாத கூரை" இது அன்னாரது கவிதைகளின் அடிப்படைப் பண்பினை எளிதாக உணர்த்தி விடுகிறது. இன்குலாப்பின் கவிதைகள் பற்றிய கட்டுரைக்கு இடப்பட்ட தலைப்பு சுவாரஸ்யம் மிக்கது. பொது வுடமை சார்ந்த அவரது கட்டுரை தலைப்பு "காற்றிலே கலந்த புரட்சி" என்றமைகின்ற போது அது ஆழமான அர்த்த புஷ்டியுடையதாகிவிடுகின்றதல்லவா?

அங்கதப் பார்வையின் உச்சத்தையும் மஃசூப்பிடம் கண்டுகளிக்க முடியும். நா. காமராசனின் கவிதை பற்றி ஒரு இடத்தில் இவ்வாறு கூறுவார்: "மூன்றாவது பிரிவாக அமைவது உலகத்தின் ஜடப் பொருட்களான செம்மண், புல், நடைபாதை, தளிர், பகல்மேகங்கள், வானவில், எதேச்சையாகப்பார்த்தால், சிறுவர்களுக்கான கவிதை இலக்கியமோ என்ற ஐயப் பாடு தோன்றும். அது தப்புக்கணக்காகும். உண்மையில் சிறுவர் கவிதைகளில் கிடைக்கும் நேரடித்தகவல், செழுமை, வீரியம் ஆகியவை இவரது கவிதை தொகுப்பில் இல்லை என்றேபடுகிறது.

மஃசூப், ஈழத்து விமர்சன வரலாற்றில் மட்டுமன்றி, தமிழக / தமிழ் விமர்சன வரலாற்றிலும் முக்கிய இடம் பெறத்தக்கவர் என்பதினை வெளிப்படுத்துவதற்கு இக்கட்டுரை விரிவான ஆய்வினை வேண்டி நிற்கிறது. அதைவிட முக்கியமானது, தினகரனிலே அவர் தொடராக எழுதி வந்த தமிழ்நாட்டுப் புனைகதையின் தோற்றமும் வீழ்ச்சியும்" (மே 16, 1967 மார்ச் 6, 1968) என்ற விமர்சன ஆய்வு நூலுருவப் பெறுவதாகும். அம்முயற்சி காலத்தின் கட்டாய கடமை என்றே கருதுகின்றேன்.

ஆசிரியர்,
"ஜீவநதி",
அல்வாய்.

"ஜீவநதி" மார்கழி இதழில் சி. சிவசேகரம் எழுதிய கடிதத்தில், "பத்மநாப ஐயரின் பணிகள் மெச்சத்தக்கன" எனப் பாராட்டிச் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், அவரின் வேறு சில கருத்துகள், ஐயர் பற்றித் தவறான அபிப்பிராயங்களைப் புதிய வாசகரிடையே ஏற்படுத்துமெனக் கருதுகிறேன்.

1. "அவரிடம் இடதுசாரிகள் மீது பகை இருந்தது."

ஐயர் தமிழ்த் தேசியத்தை ஆதரிப்பவர். சிவசேகரம் ஒரு தீவிர இடதுசாரி. ஆயினும், "... "தமிழீழம் வந்தார் காய்ச்சல் தலைவலிகூட வராது" என்றவாறான எண்ணங்கள் விதைபட்டன." ("மறுபக்கம்" பத்தி - ஞாயிறு தினக்குரல், 11. 11. 2018) என எழுதி, தமிழ்த் தேசியத்தின் மீதான பகைமையைச் சிவசேகரம் காட்டுவதுபோல, இடதுசாரிகள் பற்றி ஏதும் ஐயர் சொன்னவரல்லர்! ஆனால், சிவசேகரம் சார்ந்துள்ள இடதுசாரிக் கட்சியின் "வசந்தம்" புத்தக நிலையத்தில், ஏ. ஜே. கனகரத்தினாவின் "மார்க்சியமும் இலக்கியமும் - சில நோக்குகள்" நூல் பிரதியை விற்பனைக்காக ஐயர் கொடுத்தபோது, "டிரொடஸ்கியக் குப்பை..." எனச் சொல்லியபடி அதனை அங்குள்ள ஊழியர் நிலத்தில் வீசி (இடதுசாரிப்) பகைமை காட்டிய அனுபவம், முன்பு ஐயருக்கு ஏற்பட்டுள்ளது!

ஐயர் மென்போக்கானவர்; அவர் தனது அரசியல் சார்பைத் தீவிரமாக ஒருபோதும் வெளிக் காட்டியதில்லை. அதுபோலவே, எவ்விடத்திலும் இடதுசாரிகள்மீது அவர் பகைமை காட்டியதுமில்லை! மாறாக - சிவசேகரம் உட்பட ஏ. ஜே. கனகரத்தினா, நெஜி சிறிவர்த்தனா, எம். ஏ. நுஃமான், சண்முகம் சிவலிங்கம், மு. நித்தியானந்தன், கோவை ஞானி, எஸ். வி. ராஜதுரை, முனைவர் தி. சு. நடராசன், தமிழவன் முதலிய இடதுசாரிகளுடன் நல்லுறவு கொண்டுள்ளவர்.

2. "அவர் சம்பந்தப்பட்ட தொகுப்புகளில் முக்கிய இடதுசாரிப் படைப்பாளிகள் வலிந்து புறக்கணிக்கப் பட்டனர்."

இடதுசாரிப் படைப்பாளிகளை ஒதுக்கவேண்டுமென்ற மனப்பாங்கு ஐயரிடம் இருந்ததில்லை. இடது சாரி முற்போக்குப் படைப்பாளிகள் பலரின் சிறுகதைகள், ஐயரின் அக்கறையினால் ஏ. ஜே. கனகரத்தினாவால் ஆங்கிலத்தில் மொழியாக்கம் செய்யப் பட்டுள்ளன. தீவிர இடதுசாரியான சிவசேகரத்தின் முதலாவது கவிதைத் தொகுப்பான "நதிக்கரை மூங்கில்", பெங்களூரிலுள்ள "காவ்யா வெளியீடு" பதிப்பகத்தால் 1983 மார்கழியில் வெளியிடப்பட்டது. இந்நூலின் "நுழை வாயிலில்", "பத்மநாபனுக்கு இந்த விஷயத்தில் நன்றி தெரிவிக்கிறது அபத்தமான காரியம். தொகுப்பு விஷயத்தில் இப்போது எழுதப்படும் இந்த முன்னுரைபோகக் கிட்டத்தட்ட முழுப்பொறுப்பையுமே ஏற்றுக்கொண்டவர் அவர்." எனப் பாராட்டுகிறார் சிவசேகரம். எமது "அலை" இதழில் வெளியான சிவசேகரத்தின் பல விடயங்களை அவரிடமிருந்து பெற்றுத் தந்தும் ஐயர்

உதவியுள்ளார். மேலும், ஐயரும் தொகுப்பாளரில் ஒருவராக இருந்த "மரணத்துள் வாழ்வோம்" தொகுப்பில் - சிவசேகரம், சாருமதி, விமல், வண்ணச்சிறகு, முருகையன், எம். ஏ. நுஃமான், சண்முகம் சிவலிங்கம் முதலிய இடதுசாரிக் கவிஞர்களின் கவிதைகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

சிவசேகரம் விரும்பும் வேறு இடதுசாரிப் படைப்பாளிகள் விடுபட்டிருந்தால், அதற்கு ஐயரைக் குற்றஞ் சாட்டுவது பொருந்தாது. ஏனெனில், தொகுப்பின் நோக்கங்களுக்குப் பொருத்தமான வற்றையே தொகுப்பாளர் சேர்த்துக்கொள்வார்; தவிர, பெரும்பான்மையினரின் கருத்துகளுக்கு இசைவாகவே முடிவும் மேற்கொள்ளப்படும். ("வானம்பாடி" ஈழத்துக் கவிதைச் சிறப்பிதழில் - மார்கழி 1982 - உள்ள) "... அக்கவிதைத் தேர்விலோ அல்லது வெளிவரவுள்ள ஈழத்துக் கவிதைத் தொகுப்பில் உள்ள என் சில கவிதைகளின் தெரிவிலோ நான் குறுக்கிட விரும்பவில்லை. ஏனெனில் அவை ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதையின் நிலையைப் பிரதிபலிக்கும் கவிதைகள். எனவே கவிதைகளைத் தெரிவு செய்தவர் களிமே அச் சுதந்திரத்தை விட்டுவிட்டது மிக நியாயமானது." எனக் குறிப்பிடும் சிவசேகரம் ("நதிக்கரை மூங்கில்" நுழைவாயிலில் - பக். 9), அதே சுதந்திரத்தை இங்கும் வழங்குவது பொருத்தமாகும் எனக் கருதுகிறேன்.

3. "புத்தக வெளியீட்டு ஆஉவத்தால் அவர் குறிப்பிட்ட ஒரு அரசியற் போக்கினரின் கடன் பொறியிற் சிக்கியபின் அது மேலும் மோசமானது."

பத்மநாப ஐயர் வசதியான பொருளாதாரப் பின்புலத்தைக் கொண்டிருந்த ஒருவர் அல்லர். தனது மாதச் சம்பளத்தின் பெரும்பகுதியை, இலங்கையிலும் தமிழகத்திலும் இருந்த கலை இலக்கியவாதிகளுடனான தொடர்புகளுக்காகவும், புத்தக/சிறுநிழல் பரிமாற்றங்களுக்காகவும் செலவிட்டவர்; உண்மையில், ஆசிரியரான மனைவியின் சம்பளத்திலேயே குடும்பம் வாழ்ந்தது. ஈழத்து நூல்களைத் தமிழகத்தில் அறிமுகப்படுத்துவதற்காகவும், பின்னர் புதிய நூல்களை வெளிக்கொண்டு வருவதற்காகவும் - தனக்கு அறிமுகமான கலை இலக்கிய ஆர்வலர்/சமூக நலன்விரும்பிகள் போன்றோரைச் சேர்விலாது பலமுறை அணுகி விளக்கங்கொடுத்து, அவர்கள் மனமுயந்து வழங்கிய உதவிகளைப் பெற்றே, "தமிழியல்" நிறுவனமூடாக முக்கிய நூல்கள் பலவற்றைச் சிறந்த வடிவமைப்புடன் வெளிக்கொண்டு வந்தார். எமது "அலை வெளியீடா"கப் பல நூல்கள் வெளிவந்தமைக்கும் அவரின் உதவிகளே ஆதாரமாக அமைந்தன.

"குறிப்பிட்ட ஒரு அரசியற் போக்கினரின்" என்ற அடைமொழிக்குள் சிவசேகரம் சுட்ட நினைப்பது "தமிழ்த் தேசிய அணியினர்" என ஊகிப்பது, கடினமான தொன்றல்ல! சீனாவின் "கடன் பொறி"க்குள் இலங்கை சிக்கியுள்ளதாகச் சிலர் குற்றஞ்சாட்டுவதை ஏற்கெனவே அறிந்துள்ளேன்; ஆனால், ஐயரும் ஓர் "அரசியற் கடன் பொறி"க்குள் சிக்கினாரெனச் சிவசேகரம் சொல்வது, "புதிய செய்தி!" எவ்வாறாயினும், இது ஏற்றுக் கொள்ள இயலாத - ஒரு திரிபுவாதச் செய்தி!

- அ. யேசுராசா,
குருநகர்.

22. 12. 2018

மதி கலர்ஸ்

திருமண அழைப்பிதழ்கள்

திருமண அழைப்பிதழ்
காட்சியறை மற்றும்
சகலவிதமான பிறிணைப்புகளும்
செய்து
கொடுக்கப்படும்.

தொ.கூல :- 021 2229582, 0772222259

கூல 10, முருகேசர் வீதி, முத்திரைச்சந்தி, யாழ்ப்பாணம்